

กรุ่นรักข้ามไร่

เรื่อง คุณวาสนา

ภาพ ชอบเมฆ

ฉบับทดลอง
อ่าน!

กรุ่นรักขัณฑ์ไร่

ผู้แต่งเรื่อง : คุณวาสนา

ภาพปกและรูปเล่ม : ขอบเมฆ

บรรณาธิการ : สัญญา บัณฑิตลักษณะ

พิสูจน์อักษร : ปองภพ เครือหงษ์

คัดลอกข้อความ ภาพประกอบ : ปรีชาติ ราชธานี

จัดพิมพ์โดย :

จัดจำหน่ายโดย :

บทนำ

!ตั้งหนึ่งยิ้มหน้าบ้านอยู่บนเครื่องบินในความฝันทุกคนกล่าวชื่นชมเขากันยกใหญ่ที่นำไปปริญญาจากอังกฤษกลับมาได้ มันเป็นเรื่องไม่ง่ายเลยกับการที่ต้องใช้ชีวิตอยู่เมืองนอกเพียงลำพัง เขาใช้เวลาอยู่หลายปีจนกระทั่งคว่าไปปริญญากลับมาได้เป็นผลสำเร็จ มารู้สึกตัวอีกที่อายุก็ปาไปยี่สิบหกปีแล้ว นี่เขาทุ่มให้กับการเรียนมากเกินไปจนลืมอายุตัวเองไปเลยหรือนี่? แต่เรื่องนั้นไม่สำคัญเท่ากับความภาคภูมิใจเมื่อวานนี้ซึ่งเป็นวันรับมอบปริญญา ความรู้สึกของบัณฑิตที่เพิ่งเรียนจบ เขาเข้าใจแจ่มชัดแล้วในวันนี้

“คร่ำอก!” เสียง ๗ หนึ่งในห้องความฝัน เต็งหนึ่งกำลังยืนอยู่ท่ามกลางความปลื้มของคนในครอบครัว หากแต่แล้วฝันก็ตัดไปเป็นตอนที่รถขยะเคลื่อนมาที่หอพักนักศึกษาที่เขาอยู่มาหลายปีทั้งที่เป็นความฝันแต่ทำไมกลิ่นของมันถึงได้แจ่มชัดเช่นนี้หนอ

ชายหนุ่มรู้สึกหนัก ๆ ตรงหัวไหล่ คิ้วตรงขมวดเข้าหากัน เกิดอะไรขึ้นกันแน่?...หรือว่าเขาจะถูกผีอำเข้าแล้ว แต่ก็ไม่น่าจะใช้ ไม่เคยได้ยินว่านอนหลับบนเครื่องบินผีก็อำได้ด้วย เต็งหนึ่งหลุดจากภวังค์ค่อย ๆ เปิดเปลือกตาขึ้นมองเบา ๆ ที่นั่งผ้าสีกราดสีแดงเบี่ยงหน้า

“คร่ำอก!” กลิ่นระลอกที่สองตามมาติด ๆ ราวกับบนเครื่องบินมีถังขยะเปียกตั้งอยู่ข้าง ๆ ชายหนุ่มเริ่มอดรนทนไม่ไหวกลั้นหายใจสุดชีวิตพลันหันไปมองตามที่มาของกลิ่น

หญิงสาวผมยาวประบาศีดำสนิท โบหน้าเรียวยาวอีกทั้งริมฝีปากสีชมพูอวบอิมนอนนอตุโดยมีไหล่ของเธอต่างหมอน ตาชั้นเดียวหลับปริ้มสบายใจ เต็งหนึ่งหาได้พิสวาทความงามของผู้หญิงที่นั่งข้าง ๆ ไม่ จากที่มองสำรวจแล้วเธอเป็นคนเอเชีย นึกสนใจว่าผู้หญิงคนนี้อาจมาจากประเทศอะไรกัน ทำไมที่ประเทศนั้นไม่ได้สอนเรื่องมารยาทหรือการเป็นกุลสตรีที่ดีเลยหรือยัง? ถึงมานอนบนไหล่ผู้ชายแถมหลับตายังอำปากส่งมลพิษเบียดเบียนชาวบ้านเขาเสียอีก

ดูเหมือนว่าลิมิตการกลั้นหายใจของเขาจะมีจำกัด ตอนนี้โบหน้าคมเข้มของชายหนุ่มปรากฏร่องรอยแดงคล้ำ เขายกมือขึ้นแล้วผลักหัวของเธอออกจากไหล่เต็มแรงจนเธอหน้าทิ่มไปโขกกับพนักเก้าอี้ข้างหน้าต่างทางจะเจ็บมาก เต็งหนึ่งทำหน้าเหวอ รู้สึกเจ็บแทน หากแต่ไม่เชื่อก็ต้องเชื่อที่เธอคนนั้นไม่ใช่แค่จะรู้สึกเจ็บ ทว่าเธอยังคงนอนหลับต่อในท่าพิลึกที่สุดเท่าที่ในชีวิตเต็งหนึ่งจะเคยพบเคยเห็นมา

ยัยนี่ไปอดหลับอดนอนที่ไหนมานะ...เขาคิดขณะมองท่าหลับประหลาด ผู้หญิงคนนี้ยังคงนั่งอยู่บนเก้าอี้ข้างเขาเหมือนเดิม แต่หน้าผากของเธอเพิ่งเข้ากับพนักเก้าอี้ข้างหน้า หลับในท่าที่เห็นแล้วรู้สึกปวดหลังแทน บางทีเธออาจจะเป็นนักกายกรรมจากเมืองจีนที่ไปเปิดโชว์กับคณะละครจิวที่อังกฤษก็ได้ คนอังกฤษมักจะนิยมดูอะไรพาดไผนพวกนี้อยู่แล้วด้วยสิ

เต็งหนึ่งไล่ความคิดเรื่องผู้หญิงคนนี้ ล้มเลิกความสนใจที่มีต่อตัวเธอแล้วกลับไปเพื่อฝันถึงสีหน้าของคนในครอบครัวที่จะแสดงออกเวลาเขาโชว์ไปปริญญาต่อ เหมือนกับเวลาผ่านไปแค่แป๊บเดียวเท่านั้น ในระหว่างที่เขาวาดฝันอยู่ เสียงประกาศจากกัปตันที่ห้องบังคับเครื่องก็ดังตามสาย บอกว่าใกล้จะถึงท่าอากาศยานสุวรรณภูมิแล้ว ปัญหาที่เขาลืมไปเสียสนิทตอนนี้ต้องกลับมาสนใจอีกครั้ง

เขาไม่สามารถที่จะลุกจากที่นั่งได้เพราะยัยผู้หญิงพิลึกยังคงนอนอยู่ท่าเดิมมาตลอดการเดินทาง เต็งหนึ่งถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย ยกมือขึ้นสะกิดไหล่ของเธอเบา ๆ

“คุณครับ...คุณครับ ตื่นได้แล้วครับคุณ”

ไม่ได้ผล ชายหนุ่มนี้วุ่น ๆ ก็ขนาดผลักหลอนจนหัวไปโขกกับพนักเก้าอี้เจ้าตัวยังไม่ยกกะตื่นเลย แล้วเรียกเธอแบบนี้ เธอคงจะตื่นให้หรือก เมื่อจนปัญญาที่จะหาทางแก้ เขาก็ตัดสินใจว่าไหล่ของเธอแล้วดึงหัวของเธอกลับมาอนพิงพนักเก้าอี้ดังเดิม แต่มันไม่ง่ายอย่างนั้น

“ให้ตายเถอะ!” เติ่งหนึ่งร้องคราง ไบหน้าเริ่มมีเหงื่อเม็ดใหญ่เย็นเกาะพราว หัวของผู้หญิงคนนี้ทำมาจากอะไรกันแน่นะ ไม่ว่าจะใช้แรงดึงเท่าไร หัวของสาวเจ้าก็ยังคงยันหนักเก้าอี้ด้านหน้าไม่ไหวดิง เขาใช้เล็บจิกหัวไหล่ของเธอหวังจะให้เธอรู้สึกตัว แต่จิกจนนิ้วเขาปวด เธอก็ไม่รู้รู้สึกงู้อะ

ถ้าหากผู้หญิงคนนี้ไม่กรนเสียงดัง เขาคงจะเข้าใจว่าเธอตายไปแล้วแน่ ๆ เพราะจนปัญญาเขาเลยตัดสินใจเรียกแอร์โฮสเตสให้มาช่วยด้วยอีกแรง ที่แรกก็เป็นแค่แอร์โฮสเตสแค่คนเดียว ไป ๆ มา ๆ เธอเองก็ไม่ไหวเลยตัดสินใจไปเรียกเพื่อนแอร์โฮสเตสด้วยกันมาช่วยด้วย ขนาดสองคนยังไม่ไหว เขาเลยต้องเข้ามาช่วยแจม แต่เหมือนหัวของผู้หญิงคนนี้ทากาวตราข้างติดหนีบราวกับเป็นส่วนหนึ่งของหนักเก้าอี้ด้านหน้า ไม่ว่าจะจุก ลาก หรือดึงเท่าไร หัวของเธอก็ไม่ขยับเขยื้อนเลยสักนิด

“คุณคะ! คุณคะ!” แอร์โฮสเตสสาวสองคนยกมือขึ้นปาดเหงื่อบนหน้าผากแล้วช่วยกันปลุกผู้หญิงคนนี้อย่างจนปัญญา

“หรือว่าเธอจะเป็นอะไรไปหรือเปล่า?” แอร์สาวคนหนึ่งสันนิษฐาน

“อาจจะเป็นไปได้ก็ได้ ไปตามกัปตันกันเถอะ!” เมื่อได้ยินแบบนี้แอร์สาวทั้งสองก็พากันวิ่งไปที่ห้องควบคุมอย่างรวดเร็วราวกับติดปีกบิน เติ่งหนึ่งถอนหายใจแล้วมองดูท่าหัดบประหลาดของผู้หญิงข้าง ๆ อย่างหงุดหงิด ตอนนีเขาคงอยากจะทำห้องน้ำจนจะทนไม่ไหวแล้ว แต่เพราะผู้หญิงคนนี้แท้ ๆ ที่ทำให้เขาต้องมานั่งจุ่มปลุกอยู่แบบนี้

เขาตัดสินใจได้ในที่สุดชะโงกหน้าเข้าไปใกล้หูของเธอแล้วแหกปากร้องเสียงดัง

“คุณ!”

ได้ผล! แต่เป็นการตอบสนองที่น่าเหลือเชื่ออะไรเช่นนี้ เธอไม่ได้สะดุ้งโหยงแล้วลุกลี้ลุกลอน แต่เธอเพียงแค่นั่งนิ่งๆ ใจกระตุกที่หนึ่งแล้วตั้งศีรษะของตัวเองกลับมานั่งบนที่นั่งดังเดิม หญิงสาวทำหน้าที่เหยงเกยกมือข้างหนึ่งขึ้นνωดต้นคอคองเพราะปวดเมื่อยไม่น้อย ตาชั้นเดียวค่อย ๆ เบิกกว้างเผยให้เห็นดวงตากลมโตสดใส เขาอาศัยโอกาสนั้นสอดดูจากที่นั่งแล้วเดินขมุกขมิมปากบ่นไปตลอดทาง

อารมณ์คุกรุ่นในอกบรรเทาลงเมื่อเติ่งหนึ่งเซ็นกระเป๋าดูทางออกมาจากเกตต์ปล่อยผู้โดยสาร หัวใจของเขาโลด อีกไม่นานเขาก็จะได้พบกับครอบครัวแล้ว ทุก ๆ ปี ช่วงซัมเมอร์เท่านั้นที่เขาจะกลับมาที่บ้านและใช้เวลาอยู่กับครอบครัวเพียงเดือนเดียว เป็นการเจอกันที่น้อยมากในทุก ๆ ปี เสียงฮือฮาดังอีกทีก็เมื่อเขาก้าวออกมา เป็นเสียงของผู้คนและบรรดาญาติ ๆ ของผู้โดยสารที่มารอรับ

เติ่งหนึ่งหยุดยืนมองผู้โดยสารคนหนึ่งวิ่งโผล่เข้าไปกอดแม่ของตัวเอง เขายกมุมปากขึ้นยิ้มกับภาพที่เห็น ครั้นพอเริ่มเดินต่อเขาก็ต้องชะงักทำอีกครั้งเมื่อสายตาพลันเหลือบเห็นป้ายกระดานแข็งสีขาวที่เขียนด้วยลายมือคุ้นตา ‘ยินดีต้อนรับบัณฑิตใหม่’ แม้จะเป็นลายมือที่ไม่ได้เห็นมาหลายปี แต่เติ่งหนึ่งก็ยังจำมันได้ดี ตัวหนังสือและแผ่นป้ายใหญ่ขนาดที่แค่เดินออกมาก็ต้องสังเกตเห็นป้ายนี้ก่อนเป็นอันดับแรก สายตาของเขาเลื่อนลงมายังเจ้าของแผ่นป้ายนั้นก่อนจะยิ้มกว้าง

“เฮ้!” เจ้าของป้ายยิ้มจนเห็นฟันขาว เขาโบกไม้โบกมือให้เติ่งหนึ่งท่าทางดีใจสุดขีดเหมือนกับได้เห็นดาราที่ตัวเองชื่นชอบในโทรทัศน์ก็ไม่ปาน ส่วนเติ่งหนึ่งเองพอเห็นเจ้าของป้ายก็โบกไม้โบกมือตอบกลับไป และ...

โครม!...ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น แต่ที่รู้ ๆ เหมือนมีอะไรสักอย่างกระแทกมาจากด้านหลัง เติ่งหนึ่งพุ่งถลาไปข้างหน้าประหนึ่งพุ่งหลาวลงน้ำหน้าคะมำไหลไปกับพื้นหลายเมตรตามด้วยเสียงร้องโอดโอยของใครบางคนที่ไม่ใช่เติ่งหนึ่งอย่างแน่นอน

“โอย...”

“อะไรวะ!” เติ่งหนึ่งสบตลุกขึ้นยืนมึนงงอยู่พักหนึ่งก่อนจะตั้งสติได้ หันหลังกลับไปมอง “เธอ!”

พอเห็นผู้หญิงที่ขัดขวางการทำธุระของเขาชายหนุ่มก็ผล็อยร้องขึ้นมาอย่างลืมตัว หญิงสาวพอเห็น

ผู้ชายตรงหน้าชี้หน้าร้องเรียกท่าทางไร้มารยาทที่นึกคุณ แต่จะไปโกรธกับท่าทางของเขาที่แสดงออกมาก็ไม่ได้ เพราะเธอเป็นฝ่ายไม่ดูตาม้าตาเรือชนหลังเขาเข้าให้ หญิงสาวลุกขึ้น ไข่มือนวดสะโพก

“ขอโทษนะคะ”

เต็งหนึ่งไม่ตอบเขาเดินหลังแอ่นไปที่กระบี่เป่าเดินทางซึ่งนอนแฉ่งแฉ่งอยู่ไม่ไกลเท่าไรหรอก พอดว่ามันมาได้เขาก็หมุนตัวแล้วเดินจากไปโดยที่ไม่คิดจะหันมามองหน้าเธอ ไม่ซี! แสบจะไม่ชายตามองเธอเลยด้วยซ้ำ หญิงสาวมองท่าทางหยิ่ง ๆ ของเขาแล้วทำจิบปากจิบคอไล่หลังก่อนจะชักสีหน้าเหยเกอีกครั้ง

“โอ้ย...เจ็บซะมัดเลย”

ชายหนุ่มเดินออกมา รู้สึกเจ็บจนจุกมาถึงข้างหน้า ผู้หญิงคนนั้นก็จะชนให้ตายกันไปข้างหนึ่งเลยหรือยังอีกกันนะ เต็งหนึ่งเดินออกมาอย่างเชื่องช้า ร่างสูงถลาเข้ามาโอบไหล่ของเธออย่างไม่ทันตั้งตัว เขาร้องโวยขึ้นคราหนึ่งเพราะการเข้าซาร์ตของอีกฝ่าย

“เป็นอะไรมากหรือเปล่าวะ ?” ที่แท้แล้วคนที่เข้ามาถนัดคอเต็งหนึ่งก็เป็นผู้ชายคนเดียวกันกับเจ้าของป้ายนั่นเอง ใบหน้าของชายคนนั้นมองเฉิน ๆ แล้วก็มีส่วนละม้ายคล้ายคลึงกับเต็งหนึ่งราวกับพิมพ์เดียวกัน ก็ไม่แปลกหรอกที่จะเป็นเช่นนั้นเพราะผู้ชายคนนี้ก็คือนันทพีชายแท้ ๆ ของเขานั่นเอง

“พีไม่เห็นหรือไง ยัยนั้นชนอย่างกับจะฆ่ากันให้ตายกันแหละ”

“เห็นซีเหมือนผู้หญิงคนนั้นจะไม่ได้มองทาง มัวแต่มองหาญาติอยู่เลยไม่ทันระวังชนแกเข้า”

“ช่างมันเถอะ” เต็งหนึ่งตัดบท เขาไม่ยอมให้การมาเมืองไทยครั้งนี้ต้องเสียอรรถสเพราะผู้หญิงบ้า ๆ แค่นี้คนเดียว

“ไหน ๆ แกก็กลับมาทั้งที พีจะพาไปเลี้ยงฉลองเอง”

“งั้นก็ดีซีพี”

สองพี่น้องเดินกอดคอกันกลม อานนท์อยู่ในชุดสูทสีเทา สวมเน็คไทน์สีชมพู ผิวพรรณขาวละเอียดพอกันกับเต็งหนึ่ง ดูแล้วก็รู้ได้ทันทีว่าเป็นลูกของคนมีฐานะ ส่วนสูงก็ไล่เลี่ยกันไม่มีใครสูงไปกว่าใครเลย หากแต่การแต่งตัวของเต็งหนึ่งจะแตกต่างไปจากพี่ชายอยู่มาก เขาสวมเสื้อยืดคอกลมทับด้วยเสื้อเชิ้ตคอปกลายสก๊อต ทรงผมของอานนท์เป็นทรงที่กำลังนิยมคล้ายถอดแบบมาจากดาราดาราเกาหลี เป็นผมยาววากไทรสีดำคล้ำแดง ส่วนเต็งหนึ่ง ผมของเขาค่อนข้างฟูเซอร์ ๆ ไม่ค่อยเข้าที่เข้าทางเท่าไร

“แกรอพี่อยู่ตรงนี้นะ เดี่ยวไปเอารถมารับแปะบึง”

“อ้อ” พุดจบอานนท์ก็วิ่งหายลับตาไป เต็งหนึ่งยืนอยู่หน้าท่าอากาศยาน หัวใจเต้นแรงด้วยความตื่นเต้น เขาวางกระเป๋าข้างกายแล้วยกแขนทั้งสองข้างขึ้นชูเหนือหัว จากนั้นก็สูดลมหายใจเข้าลึก ๆ แม้ว่าข้างหน้าจะมีแต่รถแท็กซี่และมลพิษ แต่เขาก็ไม่เกรงใจเลยสักนิด เขาคิดถึงเมืองไทยบ้านเกิดอันเป็นที่รักของเขาเหลือเกิน

“บ้าจริง ๆ เลยว๊าย!” เสียงกรนด่าของใครบางคนซัดจังหวะ เขาหันไปมองทันทีเห็นอะไรสักอย่างลอยมากระแทกเข้าที่หน้าของเขาอย่างจัง เต็งหนึ่งหงายเงิบลงไปนอนนับดาวเล่นที่พื้น ช่าง ๆ กันเป็นรองเท้าผ้าใบคู่เก่าท่าทางจะใส่มานานพอสมควรแล้ว ว่าแต่มันลอยมาได้ยังไงกันนะ เต็งหนึ่งมึนงง นอนนับดาวอยู่สักพักก็เหลือบไปมองวัตถุบินได้ที่ลอยมากระแทกหน้าซึ่งตกอยู่ข้าง ๆ ไกลหัวของเขาแค่นิดเดียว รองเท้า...

มันวางอยู่ตรงนั้นครู่หนึ่งแล้วก็ถูกคนหยิบเอาไป เต็งหนึ่งมองตามมือข้างที่หยิบรองเท้าคู่นั้น เห็นใบหน้าของเจ้าของรองเท้าบินได้อย่างชัดเจนแจ่มชัด ผู้หญิงที่นั่งอยู่บนเครื่องบินแล้วพล่อกลิ้นเน่าเหม็นออกมาจากปากนั่นเอง ผู้หญิงคนนี้อีกแล้วหรือ!

ชายหนุ่มหมดความอดทน เขายกมือขึ้นลูบหน้าผากที่ปวดแปลบ ไม่ต้องสงสัยเลยว่ามันคงจะโน้มน้าวมาอย่างแน่นอน เขาผุดลุกขึ้นยืนท้าวสะเอว สูดลมหายใจเข้าออกพืดพืด หญิงสาวพอเห็นหน้าแดงก่ำของ

ชายหนุ่มก็หยุดยืนค้างเป็นรูปปั้น มือข้างหนึ่งถือรองเท้าผ้าใบ ดวงตาเบิกโตเท่าไข่ห่าน

“เธออีกแล้วหรือ!” เติ้งหนึ่งแหงปากร้องเสียงดังอย่างหมดความอดทน นี่เขาสร้างเวรสร้างกรรมอะไรกับผู้หญิงคนนี้อีกกันแน่ละ อยู่บนเครื่องบินก็ทำเขาหงุดหงิดมาที่หนึ่งแล้ว มาถึงเมืองไทยก็เข้ามาชนเขาถึงสองรอบ ไม่ซี! ต้องบอกว่ารอบแรกชนเขา ส่วนอีกรอบ รองเท้าชนเข้าที่หน้าของเขาถึงจะถูก

“ชะ...ขอโทษค่ะ” หญิงสาวกล่าวขอโทษขอโพยยกใหญ่ เธอยกเท้าขึ้นสวมรองเท้าผ้าใบจากนั้นก็ยกมือไหว้ขอโทษเขา

“ให้ตายซี! ฉันล่ะอยากจะบ้าตายจริง ๆ เลย”

เติงหนึ่งพ่นลมหายใจออกยาว ๆ หวังจะให้ตัวเองใจเย็นขึ้น แต่มันกลับไม่ได้ช่วยอะไรเลย เขาขบกรรมแน่นอนอย่างน้อยเขาก็เป็นผู้ชายไม่อยากจะใช้กำลังกับผู้หญิง แต่กระนั้นในใจเขานึกอยากจะเดินเข้าไปแล้วเขย่าตัวเธอแรง ๆ สักที

“ขอโทษด้วยนะคะ พอดีว่าฉันเหยียบหมากฝรั่งแล้วมันสลัดไม่หลุด สลัดไป ๆ มา ๆ รองเท้ามันเลยหลุดนะคะ”

ซึ่งเป็นคำแก้ตัวที่ฟังไม่ขึ้นเลยกับสถานการณ์แบบนี้ เธอจะรู้หรือเปล่านะว่ามันเป็นการเติมพินในกองไฟ เติ้งหนึ่งรีบยกมือขึ้นลูบหน้าปากที่ปูดนูน เขาต้องการดูว่ามีหมากฝรั่งติดอยู่ที่หน้าเขาด้วยหรือเปล่า ถ้าหากมีจริง ๆ ละก็ รับรองผู้หญิงคนนี้ได้เป็นผีเสื้อนามบินแห่งนี้แน่ โชคดีที่ไม่มีเศษหมากฝรั่งติดอยู่เขาจึงถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอก

เสียงแตกรุดดังชัดจังหวัหวัขึ้น เติ้งหนึ่งอยากจะอารมณ์ขึ้นแต่เพราะพี่ชายที่บีบแตรเรียกทำให้เขาจำใจต้องจากไป ไม่อยากที่จะเสียเวลาให้จิตใจต้องห่อเหี่ยวอีกต่อไปแล้ว เขาสูดลมหายใจเข้าเต็มปอดคิดว่ากระเป๋าดูทางแล้วลากเดินตรงไปที่รถเบนซ์เปิดประตูขึ้นรถแล้วรีบหนีไป

“เอ่อ...” เขาชะงักฝีเท้า หันไปถลึงตามองหญิงสาวที่ทำท่าเหมือนจะพูดอะไรสักอย่าง ครั้นพอเธอเห็นเขาหันหน้ายักษ์เหมือนจะจับเธอกิน เธอก็หุบปากเงียบแล้วยิ้มให้เขาแห้ง ๆ

เติงหนึ่งหันกลับไปแล้วก้าวไปอีกสองก้าว ได้ยินเสียงฝีเท้าเดินตามมาสองก้าวแล้วหยุดลง เขาหันไปมองตามที่มาของเสียง เห็นผู้หญิงคนนั้นทำกรอกตาผิวกปากทำไม่รู้ไม่ชี้ ชายหนุ่มหันกลับมาเดินมาได้สามก้าว ได้ยินเสียงฝีเท้าเดินตามมาอีกจึงหันกลับไปมอง ผู้หญิงคนเดิม กับท่าทางกวนประสาทไม่รู้ร้อนรู้หนาว ยืนผิวกปากสบายใจ แต่รู้สึกวาระยะห่างของเขากับเธอมันจะใกล้ขึ้นหรือเปล่า ทั้ง ๆ ที่เขาเดินออกห่างเธอมาแล้วเนี่ยนะ ? หรือเขาอาจจะรู้สึกไปเอง

“เร็ว ๆ เข้าหน่อยซี” อานนท์ร้องเรียก เติ้งหนึ่งพยักหน้ารับแล้วตัดสินใจเดินจ้ำจ้าวต่อไป ตอนนั้นเองที่เขารู้สึกเหมือนหนังหัวตัวเองกำลังจะถูกกระชากให้หลุดออกมา

“โธ๊ย!” ชายหนุ่มร้องคราง เขายกมือขึ้นลูบหัวที่สับสนเหมือนกับว่าหนังหัวกำลังจะหลุด มือของเขาคล้ำถูกหมากฝรั่งก้อนเหนียว ๆ ดวงตาเขาจ้องมองผู้หญิงคนเดิมที่บัดนี้อยู่ห่างแค่เพียงเอื้อมมือเท่านั้น เธอส่งสายตาและรอยยิ้มหวานหยาดเยิ้มให้เขา “นี่ย่าบอกนะว่าเธอ...”

“คือมันไม่ใช่อย่างนั้นนะคะ ฉันเห็นมันติดอยู่ที่หัวของคุณ ฉันเลย...”

“ให้ตายซี ฉันทนไม่ไหวแล้วนะ” ในที่สุดความอดทนของเติงหนึ่งก็ถูกทำลายลง ไหน ๆ การกลับมาเยือนเมืองไทยก็ฟังพินาศตั้งแต่อยู่บนเครื่องแล้ว แถมยังเป็นคน ๆ เดียวกันที่ทำให้วันดี ๆ ของเขาพินาศอีกต่างหาก วันนี้เขาขอตบผู้หญิงคนนี้สักขาดเถอะ

ชายหนุ่มโยกคอกไปมา ยกมือขึ้นหักข้อนิ้ว สีหน้าเย็นชาราวกับจู้ ๆ ก็ดูไร้หัวใจเสียอย่างนั้น หญิงสาวรู้สึกหนาว ๆ ร้อน ๆ กับสายตาที่เขาจ้องมองมา เหมือนสายตาของเสือที่จ้องจะตะครุบกระต่าย เธอเห็นท่าทางของเขาแล้วก็พอจะเดาได้เลยว่าเขากำลังจะทำอะไร ไม่ก็ถือใจต่อมาก เธอก็กลับหลังหันแล้วหมุนตัว

วิ่งหนีไป เติงหนึ่งเห็นแบบนี้ก็ไม่รอช้ารีบวิ่งตามไปเต็มเหยียด แต่น่ากลัวว่าผู้หญิงคนนี้อาจจะเป็นนักวิ่งเหรียญทองโอลิมปิกของไทยก็ได้ เธอทิ้งห่างเขาชนิดไม่เห็นฝุ่นเลย

“ยัยบ้าเอ๊ย!” ชายหนุ่มถอดใจหยุดยืนหายใจหอบ เขาไม่สามารถไล่กวาดเธอได้ทันอย่างแน่นอน เขามันพวกใช้สมองไม่ได้ใช้กำลัง เรื่องการออกกำลังเลยไม่ค่อยเหมาะกับเขาเท่าไรหรอก เติงหนึ่งจึงมองร่างบางที่วิ่งหนีไปอย่างขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน ภาวนาขออย่าให้ได้เจอจะได้เจอยัยผู้หญิงบ้าคนนั้นอีกเลย

รถเบนซ์เปิดประทุนคันหรูขับแล่นผ่านท่าอากาศยานสุวรรณภูมิตัดถนนใหญ่ออกไปยังเส้นทางที่มีการจราจรไม่ค่อยหนาแน่นเท่าไรหรอก เติงหนึ่งนั่งหน้าบังลูปคลำหมากฝรั่งที่ติดอยู่บนเส้นผม อานนท์เคาะนิ้วกับพวงมาลัยรถ หยิบแวนกันแดดขึ้นมาสวมอย่างอารมณ์ดี

“ฉันดีใจจริง ๆ ที่ในที่สุดแกก็กลับมาจนได้” อานนท์เอ่ย แยมรอยยิ้มทรงเสน่ห์ให้ให้น้องชาย

“แล้วพ่อกับแม่ล่ะเป็นยังไงบ้าง ?”

“ก็ยังมีเหมือนเดิม”

“โอ๊ย! บ้าซิบเป้ง ไหง่ต้องมาเจอเรื่องชวย ๆ อย่างนี้ด้วยวะ” ในที่สุดเติงหนึ่งก็ดึงหมากฝรั่งออกมาได้สำเร็จ แต่ในหมากฝรั่งมีเส้นผมของเขากระจุกใหญ่กระจุกหนึ่งติดอยู่ด้วย รู้สึกแสบไปถึงทรวง

“เอาน่า..ใจเย็น ๆ เดี่ยวพี่ชายคนนี้จะพาไปสนุกให้หายเครียดเอง”

หลังจากรออยู่พักใหญ่ ๆ รถเบนซ์เปิดประทุนก็เคลื่อนไปตามรถที่ต่อยาวกันเป็นขบวนรถไฟอยู่บนทางด่วน พวกเขามาถึงที่ภัตตาคารหรูแห่งหนึ่งในเมือง อานนท์ก้าวลงจากรถ กระชับเสื้อสูทให้เข้าที่ ส่วนเติงหนึ่งเองโยนหมากฝรั่งทิ้งไปตั้งแต่ตอนไหนก็ไม่รู้ เขาก้าวตามลงมาหยุดยืนอยู่ข้างพี่ชาย แหงนหน้ามองภัตตาคารหรูเบื้องหน้า เมื่อเห็นร้านเข้าชายหนุ่มก็ทำหน้ามึน

“เป็นอะไรของแกอีกล่ะ ?” อานนท์เลิกคิ้วถาม

“ถ้ารู้ว่าพี่จะมาฉันมากินร้านแบบนี้ ฉันจะได้แต่งตัวดี ๆ หน่อย เข้าไปแบบนี้มันค่อนข้างจะ...”

“ไม่เป็นไรหรอกน่า มีเงินซะอย่าง ไปเถอะ”

อานนท์กับเติงหนึ่งเติบโตมากับอาหารและภัตตาคารหรู ๆ มาโดยตลอด แต่พวกเขาไม่เคยลิ้มที่จะแต่งตัวให้เหมาะสมตามแบบฉบับของผู้ดีที่ถูกเชื่อมสอนมาเป็นอย่างดี แม้เติงหนึ่งจะเคยชินกับการแต่งตัวสบาย ๆ ตอนอยู่ที่อังกฤษ แต่เขาก็ยังไปอยู่ในประเทศของเมืองผู้ดี ก็ยังมีการแต่งเนื้อแต่งตัวเพื่อเข้าสังคมบ้าง บางทีเขาก็ลืมที่จะแต่งเนื้อแต่งตัว แต่ก็ยังดูดีกว่าชุดที่เขาสวมใส่อยู่ในตอนนี้ มันดูไม่ต่างอะไรจากพนักงานเสิร์ฟที่สวมเสื้อเชิ้ตแขนยาวลายสก๊อตแบบเขาเลย

“ดูเด็กเสิร์ฟพวกนี้ซิ” หลังจากส่งกุญแจรถให้เด็กขับรถแล้ว พวกเขาทั้งคู่ก็ก้าวเข้ามาในภัตตาคาร เมื่อเห็นชุดฟอร์มของพนักงานเสิร์ฟฟอานนท์ก็ระเบิดหัวเราะก๊ากออกมา เขามองดูชุดของพนักงานเสิร์ฟกับชุดของน้องชายสลับไปมา เติงหนึ่งหันมาจ้องพี่ชายตนเองเขม็ง

“นี่พี่ตั้งใจจะแกล้งฉันใช่ไหม ?”

“เห้ย! เปล่านะเว้ย ฉันไม่คิดจะแกล้งอะไรแกเลย ฉันไม่รู้เลยจริง ๆ”

“เอาเถอะ” เติงหนึ่งถอนหายใจ ตอนนี้เขาเจอเรื่องแย่ ๆ มากแล้ว ไม่อยู่ในอารมณ์ที่จะต่อล้อต่อเถียงอะไรกับใครอีก พนักงานเสิร์ฟพาพวกเขาไปที่โต๊ะอาหารด้านในชุด

ภายในภัตตาคารเป็นแบบเลิศหรูคล้ายในหนังยุโรป โต๊ะและเฟอร์นิเจอร์ทุกตัวตกแต่งในแบบยุโรปกลาง ที่เก้าอี้เป็นแบบนุ่มนวลดูด้วยลวดลายคล้ายจากราชวงศ์ในอังกฤษ โต๊ะอาหารเป็นกระจกคริสตัลสลักลวดลายวิจิตร อานนท์กับเติงหนึ่งเห็นร้านอาหารหรู ๆ พวกนี้มาตั้งแต่สิบขวบ มันเลยไม่ได้สร้างความตื่นตาตื่นใจให้กับพวกเขาสักเท่าไรหรอก ร้านอาหารนี้เป็นร้านอาหารฝรั่งเศส พวกเขาสั่งอาหารอย่างรวดเร็ว สำเนียงการพูดราวกับเจ้าของภาษามาเอง ทำเอาพนักงานจกดออเดอร์เล็กคิ้วมองเติงหนึ่งอย่างแปลก

ประหลาดใจ อันที่จริงการได้ยินภาษาฝรั่งเศสสุดหูจากอานนท์ที่อยู่ในชุดสูทมีภูมิไม่ใช่เรื่องแปลก แต่การได้เห็นเต็งหนึ่งพูดภาษาฝรั่งเศสทั้งที่ตัวเขาสวมชุดแบบพนักงาน ช่างใส่กางเกงยีนส์ก็รับรองทำผ้าใบด้วย ดูแล้วเหมือนกุยดี ๆ นี่เอง

“มองอะไร ?” เต็งหนึ่งรู้สึกว่าคุณพนักงานจกดอเดอร์เอาแต่จ้องหน้าเขา เขาเลยถามอย่างข้องใจ พนักงานคนนั้นรู้สึกตัวรีบก้มหน้าเป็นเชิงขอโทษ

“ผมจะรีบจัดการให้เดี๋ยวนี้แหละครับ”

“แล้วต่อไปแกจะตั้งใจทำอะไรต่อไปละ ?” อานนท์เปิดฉากถามทันทีที่พนักงานรับออเดอร์เดินจากไป

“หมายความว่ายังไงเหรอ ?”

“ก็แกเรียนจบแล้ว แกตั้งเป้าหมายไว้ว่ายังไง...อยากจะทำช่วยงานที่บ้านงั้นเหรอ ?”

“แน่นอนสิ ฉันกะเอาไว้ว่าจะทำกาแฟของเราให้โด่งดังไปทั่วโลกเลยคอยดู” เต็งหนึ่งยึดคอกพูดอย่างเด็ดเดี่ยว หากแต่หัวโน ๆ ของเขาทำให้สีหน้าเด็ดเดี่ยวดูลดลงไปกว่าครึ่ง อานนท์ยิ้มให้น้องชายอย่างเอ็นดู

“หลังจากฉันเรียนจบเรื่องการตลาดมา ฉันก็ต้องมาทำหน้าที่หัวหน้าฝ่ายการตลาด โคตรจะเหนื่อยเลย แกมาช่วยงานทุกอย่างคงจะดีขึ้น”

“แน่นอน” เต็งหนึ่งบอกอย่างมั่นใจ “ทุกอย่างมันต้องดีขึ้น ที่จริงกาแฟของชาติเรานะ ไม่แพ้ชาติใดในโลกอยู่แล้ว เพียงแต่ต้องรู้ทิศทาง การขับเคลื่อนของมันเท่านั้น แล้วฉันเนี่ยแหละจะกุมบังเหียนนั่นเอง”

“แหม...ท่าทางแบบแกฉันนะรู้ซึ้งดี” อานนท์พูดเหมือนคุณปู่ที่อาบน้ำร้อนมาก่อน “ฉันเรียนจบมาก็ไฟแรงเหมือนกับแกนั่นแหละ แต่พอไป ๆ มา ๆ ไฟมันก็มอดลง ความเด็ดเดี่ยวมันก็ลดลงไป รู้ตัวอีกทีก็กลายเป็นแค่พนักงานธรรมดา ๆ คนหนึ่งเท่านั้นเอง”

อานนท์เรียนจบด้านการตลาดจากมหาวิทยาลัยในอเมริกา เขาเรียนจบก่อนเต็งหนึ่งเพียงแคปีเดียวเท่านั้น ตั้งแต่ช่วงปีที่แล้วเขาก็มาช่วยงานที่บ้านและทำหน้าที่หัวหน้าฝ่ายการตลาดของ ‘บริษัทวิโรจน์จิตรา’ อันซึ่งเป็นบริษัทผลิตและจัดจำหน่ายกาแฟที่ใหญ่ที่สุดในประเทศไทย มีการส่งออกกาแฟไปยังประเทศเพื่อนบ้านอย่าง เวียดนาม พม่า มาเลเซีย สิงคโปร์ และจีน เขาทำหน้าที่ติดต่อและโปรโมทสินค้าระหว่างประเทศจนเป็นผลสำเร็จ แต่ก็ไม่มียะไรคืบหน้า ทุกอย่างก็ยังคงดำเนินไปอย่างเรื่อยเปื่อยไม่เปลี่ยนแปลง การจะทำให้กาแฟของ ‘วิโรจน์จิตรา’ ไปถึงตลาดโลกได้นั้น ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย จนเขาเหนื่อยและคิดจะล้มเลิกการบุกตลาดยุโรปอยู่รอมร่อ อีกไม่นานเจ้าน้องชายตัวดีก็คงจะตกที่นั่งเดียวกันกับเขาในที่สุด

“อย่าพึ่งท้อซิพี่ คราวนี้ฉันมาช่วยอีกแรงรับรองว่าไปได้สวยแน่”

“ฉันก็หวังอย่างนั้นนะ” อานนท์พยักหน้าทำเออออด้วย “ว่าแต่แกมีแผนหรือยัง ?”

พอเจอคำถามแบบนี้ เต็งหนึ่งก็แทบจะสาลักน้ำที่พนักงานยกมาให้ เขากระแอมกระโใจจนอานนท์ต้องลุกขึ้นไปช่วยลูบหลังให้ด้วยความตกใจ เต็งหนึ่งยกมือขึ้นบอกให้พี่ชายเป็นเชิงบอกว่าเขาไม่เป็นอะไรแล้ว อานนท์ยืนมองน้องชายตัวเองอย่างไม่วางใจ แต่พอเห็นสีหน้าของเต็งหนึ่งดีขึ้น เขาก็กลับไปนั่งเก้าอี้ฝั่งตรงข้ามเช่นเดิม

“ตกอกตกใจหมด แค่อถามเรื่องแผนถึงกับสาลักน้ำเลยหรือวะ ?” อานนท์ถอนหายใจอย่างโล่งอก นี่เขาต้องระมัดระวังคำพูดหน่อยซะแล้ว ไม่อย่างนั้นคงได้ทำนองสุดที่รักสาลักอะไรตายแน่ ๆ

“คือ...ยังไม่มีหรอก วัน ๆ ฉันเอาแต่เรียนจะเอาเวลาที่ไหนไปหาสาวล่ะ”

“กะเอาไว้แล้วเชียว แกมันไม่ภาษาเรื่องผู้หญิงเอาซะเลย”

“พูดแบบนี้แสดงว่าพี่ก็มีแผนแล้วนะสิ” เต็งหนึ่งเลิกคิ้วถามด้วยความสนใจ อานนท์กระแอมเบา ๆ

พลันตอบ

“ฉันก็ยังไม่เหมือนกัน”

“ถ้าอย่างนั้นก็เลิกพูดไปได้เลย” ชายหนุ่มผู้เป็นน้องพูดตัดบท “เรามันก็ไม่มีทั้งคุณนั่นแหละ”

“แต่เร็ว ๆ นี้มีแววว่าจะได้คู่แหะ”

“หมายความว่ายังไงเธอ ?”

“กลับไปที่บ้านเดี๋ยวก็รู้เองแหละน่า”

“เอาเถอะ ฉันหิวจนไส้แทบขาดแล้ว เรื่องอื่นเอาไว้ก่อนแล้วกัน”

ริตาขอย้ำเท้าถีกวาดสายตามองหาลุงประสม คุณลุงที่เธอคิดว่าจะต้องมารอรับ แต่ไม่ว่าจะกวาดสายตามองหาเท่าไร ก็ไม่เห็นว่าจะเจอเลยสักนิด แวบหนึ่ง เธอสะดุดตาเข้ากับป้ายที่เขียนว่า ‘ยินดีต้อนรับบัณฑิตใหม่’ นอกจากเธอแล้ว ก็ยังมีคนที่เพิ่งจะเรียนจบมาเหมือนกันอย่างนั้นเธอ...ระหว่างที่กำลังเหม่อลอยอยู่นั่นเอง จู่ ๆ เธอก็พบว่าตัวเองชนใครบางคนเข้ากับใครบางคนที่ยืนขวางหน้าอยู่

“โอ๊ย...” หญิงสาวรู้สึกเจ็บแปลบไปทั้งตัว ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น แต่ตั้งแต่ลงมาจากเครื่องบิน รู้สึกว่าปวดคอคล้ายคอจะเคล็ด แถมยังหลังตึง ๆ อีกต่างหาก เธอมองดูร่างตรงหน้าที่พุ่งถลาอย่างสวยงามไถลผ่านไปข้างหน้า เธอสะดุดลุกขึ้นเห็นเขาชี้หน้าทำท่าจะด่า

ผู้ชายคนนั้นแปลกจริง ๆ ที่จู่ ๆ ก็มาชี้หน้าเธอเสียอย่างนั้น แต่จะโทษว่าเขาไม่มีมารยาทก็ได้ ก็เธอดันเป็นคนชนเขาซะแรงขนาดที่คนชนเองยังเจ็บระบมไปทั้งตัว หลังจากกล่าวขอโทษขอโพยกันไป ริตาก็รู้สึกได้เลยว่าผู้ชายคนนั้นทำทางจะหยิ่งเอาเรื่อง ไม่รับการขอโทษซ้ำยังไม่แลเหลียวเธอเลยด้วยซ้ำ

พอเห็นว่าไม่มีลุงประสม ริตาลอยตัดสินใจออกมายืนคอยอยู่ด้านนอก ถ้าหากว่าไม่เจอก็จะว่าจะโทรศัพท์ตามเสียให้รู้เรื่องรู้ราวกันไป หลานสาวสุดที่รักที่ไม่ได้เจอหน้ากันมานานอุตส่าห์เรียนจบกลับมาจากเมืองนอกหมาด ๆ แต่ไหงลุงถึงต้องให้เธอรอเกือบแบบนี้กันเล่า

“ฮะ!” เดินออกมาได้ไม่กี่ก้าว เธอก็รู้สึกเหนื่อย ๆ เหมือนกับรองเท้ามันจะติดหนีบหนักกับพื้นเลยลองยกเท้าขึ้นมาดู เห็นก้อนหมากฝรั่งติดอยู่ก็รู้สึกสมเพชตัวเอง วันนี้เดินชนคนไม่พอ ปวดไปทั้งเนื้อทั้งตัว แถมยังต้องมาเหยียบหมากฝรั่งในวันที่ใส่รองเท้าคู่เก่งด้วย “บ้าจริง ๆ เลยว๊าย!”

เธอสลัดรองเท้าอยู่นานสองนาน ตอนแรกคิดว่ามันจะหลุด แต่ที่ไหนได้ หมากฝรั่งไม่ได้หลุด แต่เป็นรองเท้าต่างหากที่หลุด มันพุ่งแหวกอากาศประหนึ่งลูกกระสุนกระแทกเข้าที่หน้าของคน ๆ หนึ่งจนเขาล้มลง เพราะมันเป็นรองเท้าคู่เก่งที่ไม่เคยทำให้เธอผิดหวังไม่ว่าเรื่องใด ๆ ก็ตาม เธอจึงรักมันเท่าชีวิต อีกทั้งรองเท้าคู่นี้ยังมีความทรงจำมากมายของเธอเก็บเอาไว้ เธอจึงเลือกที่จะวิ่งเข้าไปหยิบรองเท้ามาสวมก่อนแทนที่จะดูคนเจ็บ แต่เมื่อเห็นหน้าคนเจ็บชัด ๆ หญิงสาวก็ถึงกับอ้าปากค้าง

นั่นมันผู้ชายคนที่เธอชนเมื่อไม่กี่วันนี้!...ริตาสวมรองเท้าพยายามจะอธิบายให้เขาเข้าใจ แต่ดูเหมือนจะโชคดีที่มีคนเข้ามาขัดจังหวะและช่วยชีวิตเธอเอาไว้ได้ อึดใจต่อมาเธอก็พบว่าหมากฝรั่งไม่ได้ติดอยู่ที่รองเท้าเธอแล้ว เธอเงยหน้าขึ้นจะขอโทษเขาอีกครั้ง แต่แล้วก็สังเกตเห็นก้อนหมากฝรั่งติดอยู่บนหัวของเขา

“แยล่ะซี!” ริตาพึมพำกับตัวเอง “ถ้าหากเขาวิ่งขึ้นมาล่ะก็...ไม่ได้การต้องเอามันออก”

ผลลัพธ์คือ เธอแกล้งทำเนียนเข้าไปใกล้ ๆ เขา แล้วอาศัยจังหวะที่เขาเผลอดิ่งหมากฝรั่ง แต่มันไม่ง่ายอย่างนั้น เธอเกือบจะถูกเขาตอยคว่ำแล้ว ถ้าหากไม่วิ่งหนีมาซะก่อนล่ะก็ เธอคงจะถูกเขาสับและเข็นขึ้น ๆ ริตายืนหลบหายใจอยู่ริมถนน เธอเหลียวกลับไปมองข้างหลัง โชคดีที่เธอเก่งเรื่องกีฬาพอตัว อีกทั้งเธอยังเรียนจบด้านเกษตรศาสตร์ที่อังกฤษ การออกกำลังจึงเป็นเรื่องที่เหมือนกับกิจวัตรประจำวันไปเสียแล้ว เธอจึงกระปี้กระเป่าและมีพลังเหลือเฟือตลอดเวลา แต่ไม่คิดเลยว่ามาเมืองไทยครั้งนี้ต้องใช้เรี่ยวแรงไปกับการ

วิ่งหนีความผิดของตัวเองแบบนี้ เธอได้แต่นึกขอโทษผู้ชายคนนั้นในใจ

“มาทำอะไรตรงนี้ล่ะ ?” เสียงทุ้มต่ำดังมาจากริมถนน ทำเอาวิตาถึงกับสะดุ้ง คิดว่าผู้ชายคนนั้นจะตามมาเสียอีก แต่ที่ไหนได้ เป็นลุงประสมของเธอนั่นเอง ลุงประสมขับรถกระบะเก่าคร่ำคร่าพอ ๆ กับอายุของแกจอดเทียบข้างทาง “รีบขึ้นมาสิ ตรงนี้จอดได้ไม่นานหรอกนะ”

เธอพยักหน้าตอบแล้วกระโดดขึ้นไปนั่งข้างที่นั่งคนขับ ลุงประสมขับรถแล่นวนออกมาจากท่าอากาศยานสุวรรณภูมิได้ในที่สุด แต่ก็ต้องใช้ความพยายามกว่าจะแหวกกลุ่มแท็กซี่ที่จอดกินพื้นที่ทั้งหลายปากก็กร่นตาการจราจรที่ไม่ได้เรื่องของกรุงเทพฯ

“คิดถึงลุงที่สุดเลย!” วิตาโผล่เข้าอดลุงประสมทันทีทันใด หอมเขาฟอดใหญ่ เสียงบ่นกลืนหายลงคอไป สีหน้าบึ้งตึงเปลี่ยนเป็นยิ้มว่า ลุงประสมเป็นคนหัวล้าน ผิวดำคล้ำ ร่างกายกำยำออกจะท่วม ๆ อันที่จริงแล้วใบหน้าของเขาแค่ใจเห็นก็เป็นกัมกราบแทบทุกคนไป แต่ที่จริงลุงประสมเป็นคนจิตใจดีแล้วก็นิสัยดีติดกับหน้าตามากมายนัก ลุงประสมไม่ใช่ลุงแท้ ๆ ของวิตา เขาเป็นคุณลุงที่ทำหน้าที่แทนพ่อของเธอได้เป็นอย่างดี ไม่ขาดตกบกพร่อง คอยดูแลเธอกับแม่โดยไม่หวังผลตอบแทนใด ๆ หลังจากทีพ่อเสียไป

“เป็นยังไงบ้างล่ะ ในที่สุดก็เรียนจบแล้วนะ แม่เ็งคงจะภูมิใจในตัวเ็งไม่น้อยเลย”

“แน่นอน! อุตสาหกรรมช่างทุนได้ ก็ต้องคุ้มค่ากับการได้ไปเรียนถึงเมืองนอก แต่หนูไม่ได้ไปเรียนอย่างเดียว เวลาว่างหนูก็ไปทำงานพิเศษหาเงินค่าขนมด้วยนะ แล้วก็ซื้อของมาฝากลุงกับแม่ด้วย”

“จริงหรอ?” ลุงประสมหัวเราะว่า ทำทางสนอกสนใจกับของขวัญที่หลานสุดที่รักซื้อมาให้

“อ้อ!”

“เอาไว้เดี๋ยวค่อยให้ตอนไปถึงก็แล้วกันนะ ทำทางการเดินทางคงอีกไกลเลย ทำไมเ็งไม่นั่งเครื่องบินไปลงที่เชียงใหม่เลยล่ะ ทำไมถึงต้องมาลงที่นี่ด้วย ลุงขับรถมาถึงที่นี่เมื่อวานขึ้นนี่เอง ต้องขับกลับอีกเห็นใจคนแก่ ๆ อย่างลุงบ้างเถอะ เ็งก็น่าจะเหนื่อยเหมือนกันนะ ลงจากเครื่องแล้วยังต้องนั่งรถไปอีกเป็นสิบชั่วโมงกว่าจะไปเชียงใหม่”

“ก็ตัวไปเชียงใหม่มันแพงนี่นา ลุงเป็นคนสอนหนูเองไม่ใช่หรอว่าให้ประหยัด จ่ายค่าน้ำมันประหยัดกว่าค่าเครื่องบินเยอะ อีกอย่าง ขับไปคุยกันไปตามภาษาลุงหลาน แวะเที่ยวนั่นนี่ก่อนไปถึงมันก็สนุกดีไม่ใช่หรอ” วิตาแลบลิ้นให้ลุงอย่างขี้เล่น

“ยัยตัวดี!” ลุงประสมเอื้อมมือมาเชกกะโหลกหลานสาวอย่างรักใคร่ “ไม่รู้หรือไงว่างานที่ไร่มันเยอะแค่ไหน แต่ลุงก็อุตส่าห์ทิ้งงานมาเพื่อเ็งเลยนะ”

“แน่นอนอยู่แล้ว ลุงน่าจะรักที่สุดในโลก...”

ว่าแล้วหญิงสาวก็โผล่เข้าอดลุงของตนอีกครั้ง ลุงประสมเห็นหลานสาวทำท่าเหมือนเด็กไม่รู้จักโตก็ได้แต่ยิ้มให้อย่างเอ็นดู ไม่ว่าจะหายไปกี่ปี ๆ หลานสาวคนนี้นั้นก็ยังเหมือนเดิมไม่เปลี่ยน ซ้ำอ่อนแล้วก็ทำตัวเหมือนเด็ก ๆ แบบนี้แล้วถ้ากลับไปแล้วรู้ว่าแม่ของเธอกำลังมีข่าวใหญ่ เธอคงจะซ็อกน่าดู... ลุงประสมครุ่นคิด นึกอยากจะบอกข่าวนั้นให้หลานสาวได้รู้ก่อน แต่ก็เก็บเงียบเอาไว้ รอแม่กับลูกคุยกันเองถึงปัญหาภายในจะเป็นการดีที่สุด แต่จะว่าไปแล้วข่าวใหญ่นี้คงจะทำให้หลานสาวของเขาเติบโตใหญ่กับเขาเสียที่

“แม่เป็นยังไงบ้างเธอลุง ?”

“แม่เ็งก็สบายดี ยังกินได้นอนหลับ ถ่ายออกเหมือนเดิม”

“ลุงก็ยังพูดขวานผ่าซากเหมือนเดิมเลยนะ” วิตาหัวเราะ “ทุกคนที่ไร่เป็นยังไงกันบ้าง ?”

“ก็สบายดี ไร่ต่างมีปัญหาน้อยแต่ก็กลับมาแข็งแรงเหมือนเดิมแล้ว”

“มันเป็นอะไรป่วยล่ะ ?” วิตาร้องถามด้วยความใคร่รู้ ไร่ต่างเป็นหมาที่เธอเก็บมาเลี้ยงตั้งแต่มันยังเด็ก ๆ ตอนนี้นั้นคงอายุประมาณสามปีแล้วกระมัง อยู่ในวัยที่กำลังชนเลยทีเดียวนะ

“ก็ไม่มีอะไรมากหรอก แค่อาหารไม่ย่อย”

“ไรของเราผลผลิตเป็นยังไงบ้างเหรอกคะ?”

“ก็เหมือนเดิม ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง แต่ยอดสั่งก็เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ”

“แล้วเงินล่ะ..เพิ่มขึ้นบ้างหรือเปล่า?” วิตาถามอย่างฉงน

“ก็ต้องเป็นแบบนั้นอยู่แล้ว” ลุงประสมตอบแทบจะทันทีทันใด “นี่คิดว่าเจ้านายเราเป็นพวกหน้าเลือดหรือยังไง ทำประกันสังคมให้ ชำยังมีเงินปันผลรายปีให้ด้วย มีค่ารักษาพยาบาลให้ แล้วก็ทุนการศึกษาให้ลูกเรียน มีทุนกู้ยืมดอกเบี่ยต่ำให้อีก ไม่มีเจ้านายที่ไหนในโลกที่จะใจป้ำแบบนี้แล้ว”

“ตั้งแต่มารอยู่ที่นี้ หนูก็ไม่เคยเห็นเจ้านายของเราเลยนะ”

“ก็แข็งดันไปเรียนเมืองนอกซะก่อน ก็เลยไม่ได้อยู่ทันเห็นเจ้านายนะซิ พวกเขาเป็นคนดีนะ ไม่เอาไรต์เอาเปรียบ เ็งจบมาก็ตั้งใจทำงานให้กับพวกท่านด้วยละ อย่าลืมนะเพราะพวกท่าน ทำให้เ็งกับแม่อยู่มาได้จนถึงทุกวันนี้ อีกอย่างพ่อของเ็งก็รักโรนี่มาก รักเจ้านายคนนี่มาก พ่อเ็งเป็นคนสนิทของเจ้านายเลยนะ”

“เรื่องนั้นลุงเล่าให้หนูฟังเป็นร้อย ๆ รอบแล้วละนะ”

พ่อของวิตาเสียชีวิตเพราะขับรถตกเขา เพราะว่าอะไรที่พูดถึงเป็นไรกาแพอยู่ที่ขุนวาง ดอยอินทนนท์ จังหวัดเชียงใหม่ ระหว่างขับรถตอนกลางคืนเกิดพลัดตกดอยลงไปเสียชีวิต หลังจากนั้นก็ได้ความช่วยเหลือจากเจ้านาย ช่วยดูแลเรื่องค่าเล่าเรียน ความเป็นอยู่ โดยยกบ้านหลังใหญ่ของที่นี่ให้แม่และเธออยู่ อีกทั้งยังให้แม่เป็นแม่บ้านคอยดูแลทำความสะอาดบ้านหลังนี้ด้วย งานง่าย ๆ สบาย ๆ แต่เงินดี ครั้งหนึ่งแม่ป่วยหนักก็ได้เงินจากเจ้านายที่เธอไม่เคยเห็นหน้าช่วยเหลือเอาไว้ ที่เธอตั้งใจเรียนเพราะซาบซึ้งในบุญคุณของเจ้านายเป็นอย่างมาก และจะใช้วิชาการศึกษาที่ได้ร่ำเรียนมาช่วยเหลือกิจการของเจ้านายให้ดีที่สุดและสุดความสามารถ อย่าว่าแต่ลุงเลยที่เอาแต่พร่ำบอกเรื่องบุญคุณของเจ้านาย แม้แต่แม่ของเธอเองก็บอกแทบทุกวันจนเธอจะท่องมันออกมาได้ทุก ๆ ประโยคเสียแล้ว

“ไปอยู่ที่นั่นลำบากมากหรือเปล่า?” ลุงประสมถามขึ้นสายตายังคงจับจ้องถนนเบื้องหน้า

“ก็ไม่ลำบากนะ ผู้คนก็อัธยาศัยดี คุยง่ายดีค่ะ”

“เ็งดูผอมลงหรือเปล่า?”

วิตาจับได้จากน้ำเสียวที่ฟุ้งดูอ่อนโยนลง เธอรู้ว่าลุงประสมเป็นห่วงเธอมากแค่ไหน ทำทางคงจะกังวลจนกินไม่ได้นอนไม่หลับตลอดช่วงที่เธอไปเรียนอยู่อังกฤษแน่ ๆ เพราะเขาดูผอมลงไปมากจริง ๆ ความจริงคำถามนี้น่าจะออกมาจากปากของเธอเสียมากกว่า ลุงประสมเลี้ยงเธอมาตั้งแต่เด็ก ๆ ตั้งแต่จำความได้ ลุงประสมก็เหมือนเป็นพ่อแท้ ๆ อีกคนหนึ่งของเธอ ถึงจะไม่ได้เจอกันมานานหลายปี แต่ความสัมพันธ์และความรักที่มีให้กันไม่เคยเปลี่ยนแปลง

“ไม่นะ หนูก็ยังเหมือนเดิมนั่นแหละ หนูว่าหนูอ้วนขึ้นด้วยซ้ำนะ”

“อย่างนั้นเหรอก เ็งหิวหรือเปล่า เดี่ยวแวะบิ๊มหาอะไรกินก่อนดีไหม?”

“เอางั้นก็ได้ หนูอยากจะแวะเข้าห้องน้ำหน่อยนึงด้วย”

“ไหน ๆ ก็มารุงเทพแล้ว ลุงยังไม่ได้ซื้ออะไรไปฝากแม่เ็งเลย เดี่ยวแวะหาซื้อของฝากไปซะหน่อยก็แล้วกัน”

พุดจบสองลุงหลานก็เลยรวดแวะเข้าบิ๊มข้างหน้าอย่างรวดเร็ว

บทที่หนึ่ง

“ป๊แม่พูดเล่นใช่ไหม ?” เต็งหนึ่งพยายามเค้นเสียงออกมาจากท้องน้อย มันเป็นการยากที่จะพูดออกมาได้เต็มเสียงหลังจากที่รับรู้เรื่องราวสุดซึ้งเข้ามา ใบปริญญาที่เพิ่งได้มาหมาด ๆ ร่วงหล่นจากมือลงสู่พื้น อานนท์ซึ่งนั่งอยู่ข้าง ๆ น้องชายก้มหยิบมันขึ้นมาวางบนโต๊ะรับแขก

“แม่ไม่ได้ล้อเล่นนะตาหนึ่ง แม่พูดจริง ๆ” หญิงวัยกลางคนผอมบางดูอ่อนแอเหมือนผู้หญิงชู้โรค ผิวขาวซีด ใบหน้าเรียวได้รูป จมูกโด่งเป็นสัน ตาชั้นเดียว ทาริมฝีปากแดงบาง ๆ ไว้ ผมของเธอยาวหยิกเป็นลอนสีบรอนทอง ดูแล้วก็บอกได้เลยว่าเป็นคนมีฐานะไม่เคยตกกระทำลำบากมาก่อน ชุดที่เธอสวมใส่ยังเป็นชุดเสื้อผ้าตามวัยแต่เป็นของนำเข้า สายตาเด็ดเดี่ยวติดกับใบหน้าขาวซีดจ้องมองลูกชายที่เพิ่งกลับมาจากอังกฤษเหม็ง

“แล้วพินนทก็ยอมเนี่ยนะ!” เต็งหนึ่งหันไปส่งคำอื่นให้พี่ชาย อานนท์ถอนหายใจอย่างอึดอัด เขายกมือขึ้นคล้ายเน็คไทน์ที่พันธนาการอยู่รอบคอ ลู ๆ พอเห็นแวตาดำหนิของน้องชายแล้วก็พลอยหายใจไม่ออกขึ้นมาเสียอย่างนั้น

“ก็แม่เป็นคนบังคับ แกจะให้พี่ทำยังไงล่ะหนึ่ง”

“จ้ะนี่เรื่องที่พี่บอกว่กำลังจะมีคู่เร็ว ๆ นี่ก็เรื่องนี้นะนะ”

อานนท์ไม่ตอบ เขาได้แต่พยักหน้าเท่านั้น ที่จริงแล้วเขาไม่คิดเลยว่าการหมกมุ่นอยู่กับงานที่บริษัทจะทำให้แม่เป็นห่วงเรื่องหาเมียไม่ได้ มันไม่ใช่เรื่องดีหรือในการทุ่มเวลาให้กับกิจการของบ้าน เรื่องผู้หญิงก็เป็นส่วนหนึ่งที่ขาดไม่ได้ แต่เขาจะเอาเวลาที่ไหนไปหาผู้หญิงกันเล่า เพราะเพิ่งเรียนจบมา สิ่งแรกที่เขาจะทำมากที่สุดก็คืองาน ไม่มีใครที่เรียนจบมาแล้วอยากจะทำงานเลยหรือ ถ้ามี...หนึ่งในนั้นก็ไม่ใช่เขา กระนั้นคุณนายสุนันทาแม่ของเขาก็ยังอุตสาหะไปหาคู่มาให้ หน้าซำยังถึงขนาดพูดคุยกับฝ่ายนั้นเรื่องหมั้นหมายเป็นหมั้นเป็นเหมาะ

“ผู้หญิงคนนี้เป็นลูกสาวของคนสนิทแม่เอง แม่เห็นว่าลูกสาวของเขาน่ารักน่าเอ็นดู ก็เลยลองคุยกับทางพ่อของเด็กคนนั้น พ่อของเด็กคนนั้นก็บอกว่าไม่มีปัญหาอะไร”

“ง่าย ๆ อย่างนี้เลยหรือ ?” เต็งหนึ่งเลิกคิ้วถามอย่างไม่อยากเชื่อ “แล้วพวกเขาทำงานอะไรกันล่ะ ครอบครัวพวกนั้นนะ ?”

“เป็นลูกจ้างของบริษัทเรานี้แหละ” คุณนายสุนันทาตอบเสียงเรียบ

“ลูกจ้าง! แม่เอาลูกจ้างมาเป็นว่ที่ลูกสะใภ้ แกมยังเป็นเมียพินนทเนี่ยนะ”

“ทำไมล่ะ ?” คุณนายสุนันทาออกปากถามอย่างฉงนสนเท่ห์ “เมื่อก่อนพ่อกับแม่ก็เป็นคนไม่มีอะไรมาก่อน ปากกัดตีนถีบ มาเดี๋ยวนี้ร่ำรวยแล้วก็ใช้ว่าจะไม่เห็นใจคนจนกว่าเรานะ พวกเขาเน่มีความอดทนยิ่งกว่าคนรวยอีกจะบอกให้”

มองยังไงก็ไม่น่าเชื่อว่าแม่จะเคยเป็นคนจนมาก่อน...เต็งหนึ่งกับอานนท์หันมามองหน้าแม่เป็นสายตาเดียว คนจนอะไรจะดูผิวพรรณแต่งตั้งอยู่แบบนี้ได้ แต่ก็เคยได้ยินพ่อบอกเสมอว่าเมื่อก่อนพ่อกับแม่ไม่มีอะไรเลย แต่ก็ช่วยกันสร้างกิจการใหญ่โตขึ้นมาได้ในที่สุด เพราะว่าพ่อกับแม่มีหัวเรื่องการค้าแล้วหน้าซำยังฉลาดทางการวางกลยุทธ์ แบบนี้เองที่ทำให้พินนทตามความคิดของพวกเขาไม่ทันถูกจับไปเป็นหมากในกระดานเมื่อไหร่ก็ไม่รู้

“แม่ไม่น่าจะมดมือชกแบบนี้เนะ พินนทเขาก็อยากมีชีวิตส่วนตัวของเขาเองบ้าง”

“พูดอีกก็ถูกอีก” อานนท์เห็นน้องชายเข้าข้างก็รีบพูดเสริมทันที “ผมทุ่มเวลาให้กับกิจการของเรา

เรื่องมีเมียนะผมหาเองก็ได้หรือครับแม่”

“แต่ยังไงตานนท์ก็คงจะหาได้ไม่ดีเท่าที่แม่หาหรือครับ แม่เห็นเด็กคนนี้ตั้งแต่เล็ก ๆ นิสัยดี น่ารัก แล้วก็เป็นเด็กดีด้วย แม่เลือกคนไม่ผิดหรือครับ นนท์จะต้องชอบเด็กคนนี้แน่ ๆ”

“เฮ้อ!” เติ่งหนึ่งถอนหายใจ มองสีหน้าปราบปลื้มใจของผู้เป็นแม่แล้วก็รู้ได้ทันทีว่าเธอคงจะชอบพอเด็กผู้หญิงที่ว่าไม่น้อยเลย เขาหันไปมองหน้าพี่ชายตัวเองที่ตอนนี้ก็บ่นหน้าก่อกวนไม่เข้าคายไม่ออก แม้จะไม่ใช่ครั้งแรกที่นนท์ได้ยินเรื่องนี้ แต่ทุกครั้งที่ได้ยิน มันก็ทำให้นนท์อดอึดอยากบอกรับไม่ได้

นี่เขากำลังจะหมายความว่า... แถมกับผู้หญิงที่ไม่เคยเห็นหน้า ไม่รู้หัวนอนปลายเท้าอีกต่างหาก

“เดือนหน้าหนึ่งเตรียมตัวไปทำงานให้พร้อมนะ” คุณนายสุนันทาหันมากล่าวกับลูกชายคนเล็กทันทีที่นึกขึ้นได้

“ให้ผมทำตำแหน่งอะไรหรือครับคุณแม่?” ชายหนุ่มถามด้วยความสนใจ

“ผู้ดูแล 'โรกาแพวิโรจน์จิตรา' นะ”

“ผู้ดูแลโรกาแพวิโรจน์จิตรา...” เติ่งหนึ่งพูดทวนพลันครุ่นคิด “แล้วมันตำแหน่งอะไรล่ะครับ?”

เขาไม่เคยรู้มาก่อนเลยว่าที่บริษัทจะมีตำแหน่งนี้อยู่ด้วย ผู้ดูแลอย่างนั้นหรือ...

“ก็เป็นผู้ดูแลโรกาแพของเราที่เชียงใหม่ไงล่ะ”

“ว่าไงนะ!” เติ่งหนึ่งลุกพรืดขึ้นหน้าเหวอ ท่าทางจะตกใจสุดขีด “นี่แม่ไม่เห็นหรือว่าผมจบด้านบริหารธุรกิจมา แม่ให้ผมไปเป็นชาวไร่ชาวสวนเนี่ยนะ!”

“ก่อนจะมานั่งแท่นบริหารหนึ่งก็ต้องรู้จักกับกาแพที่เรานำมาผลิตให้ถึงแก่กันซะก่อน ถ้าเรียนจบมาแล้วมีแต่ไฟอย่างเดียว แต่ยังไม่เข้าใจความเข้าใจมันก็ไม่ก้าวหน้าไปไหนหรือครับ”

“ถ้าอย่างนั้นผมจะไปช่วยน้องเองครับแม่” อานนท์เสนอตัว

“นนท์จะไปกับน้องด้วยหรือ?”

“ครับ... ตอนเรียนจบมาผมก็ยังไม่เคยได้ไปลองสัมผัสกับไร่ของเราเลยเหมือนกัน”

“ถ้าอย่างนั้นก็ดีเลย ให้ทั้งสองคนไปอยู่ที่นั่นสักสามเดือน เรียนรู้การทำงานของที่นั่นแล้วค่อยกลับมาดีกว่าแล้วกันนะ”

พอได้ยินอานนท์ก็แทบจะกระโดดตัวลอย เป็นเรื่องที่น่ายินดีที่เขาจะได้หนีจากการดูตัวเผ่นไปอยู่เชียงใหม่ ไม่ต้องมารับฟังเรื่องหมั้นหมายอะไรอีก สามเดือนแห่งอิสรภาพ เขาจะอยู่ที่นั่นโดยไม่ต้องทำงานเอกสาร ขึ้นชมบรรยากาศที่ไร่มลพิษ ซ้ำแล้วถือเป็นการพักผ่อนไปด้วยในตัว

“ฉันรู้ว่าพี่คิดอะไร” เติ่งหนึ่งหันไปกระซิบข้างหูพี่ชาย เขารู้ดีว่าพี่ของเขาเสนอตัวไปช่วย ไม่ใช่เพราะรักเขาอย่างที่ใคร ๆ คิดหรือ แต่เพราะพี่ของเขาต้องการที่จะหนีเรื่องหมั้นนี่ต่างหาก นับเป็นวิธีการที่แยบยลเสียนี้กะไร

“รู้แล้วก็หุบปากเงียบไปเลย”

“ที่นั่นมีผู้หญิงที่ชื่อพิมพ์ภิกาดูแลอยู่ เดี่ยวแม่จะโทรไปบอกเขาให้ว่านนท์กับหนึ่งจะไปอยู่ที่นั่น เชื่อกันเขาด้วยละ อย่าวางท่าเป็นเจ้านาย แต่อยู่กับเขาอย่างปรองดองนะ”

ยิ่งฟังแต่ละครั้งแต่ละที น้ำเสียงของแม่ก็ซัดจะเหมือนแม่ซีเข้าไปทุกวี่ทุกวัน จะหาผู้หญิงที่มีจิตใจเด็ดเดี่ยวและให้ความสำคัญกับคนรอบข้างที่ไหนได้เท่าแม่อีก แต่อย่างไรก็ตามในกรณีของอานนท์ แม่ช่างเป็นคนที่ใส่ใจลูกตัวเองจนน่ากลัว

“แล้วตอนนี้พ่ออยู่ไหนหรือครับ?” เติ่งหนึ่งถามพลันกวาดสายตามองไปรอบ ๆ บ้าน ตั้งแต่กลับมาเขายังไม่เห็นแม่แต่เงาของพ่อเลยด้วยซ้ำ

“พ่ออยู่ที่บริษัทนะ” อานนท์บอก “แกจะไปหาพ่อที่นั่นไหมล่ะ?”

“อืม....” ชายหนุ่มครุ่นคิด “เอางี้ก็ได้ ถ้ายังงั้นขอขึ้นไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนก็แล้วกัน”

“ไม่เห็นย่อยหรือตาหนึ่ง... น่าจะพักผ่อนซะหน่อยนะ”

“ไม่เป็นไรครับแม่ ตอนอยู่บนเครื่องผม....”

ผมได้นอนอย่างนั้นหรือ.... ครั้นจะบอกว่าตอนอยู่บนเครื่องตัวเองได้นอนพักผ่อนไปแล้วมันก็จะไร้อยู่ ภาพของยัยผู้หญิงปากเหม็นกลิ่นปลาร้าผุดเข้ามาในหัวของเขา กลิ่นจากปากของเจ้าหล่อนเหมือนกับยังติดอยู่ที่ปลายจมูกของเขา หน้าซ้ำทำให้นึกขึ้นได้ว่าตัวเองต้องรีบสระผมโดยด่วนเพราะหมากฝรั่งที่ยังคงทิ้งเศษเล็กเศษน้อยอยู่บนหัว คิดแล้วก็อยากจะจ้างคนไปสืบทาว่าเป็นลูกเต้าเหล่าใคร ไม่ก็จ้างมือปืนไปตามเก็บเสียให้รู้แล้วรู้รอด

“เอาเป็นว่าหนึ่งโอเคดีครับแม่ เดี่ยวหนึ่งขึ้นไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนแล้วกันนะครับ”

หลังจากอาบน้ำเสร็จ เติ่งหนึ่งสวมชุดคลุมอาบน้ำเดินออกมาจากห้องน้ำ ภายในห้องนอนของเขาใหญ่โตโอ้อ่าจนดูเหมือนห้องสุทอย่างหรูในโรงแรมห้าดาว ไม่ซี! โรงแรมห้าดาวในกรุงเทพฯยังสู้ไม่ได้เสียด้วยซ้ำ ผนังรอบห้องเป็นเนื้ออย่างพาราฉลุด้วยลวดลายทองคำเปลวคล้ายลวดลายบนประตูดัด พื้นเป็นพื้นกระเบื้องเคลือบสีขาวขุ่นท่าทางจะแพงนำดู เตี้ยนอนขนาดใหญ่ตั้งอยู่มุมห้อง โต๊ะทำงานไม้ขัดขัดมันวางตั้งอยู่อีกมุมหนึ่งใกล้ ๆ ชั้นหนังสือสูงแต่เตี้ยปาน มีหนังสืออ่านยากจำพวกภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศสและญี่ปุ่นวางเรียงกันเป็นพืดบนชั้นนั้น มีชุดโฮมส์เทียเตอร์อยู่อีกมุมหนึ่ง โทรทัศน์จอแบนขนาดใหญ่จนเรียกได้ว่าน้อง ๆ จอภาพยนตร์กินพื้นที่ทั้งแถบของกำแพง ตรงหน้าชุดเครื่องเสียงเหล่านั้น มีโซฟาพับแขกอยู่ด้วยชุดหนึ่ง ทำมาจากนุ่นคุณภาพเกรดเอบวกอย่างไม่ต้องสงสัย เพราะมันเป็นของมีเยื่อหุ้มนำเข้าจากยุโรป

เติ่งหนึ่งเดินข้ามห้องไปที่ประตูไม้แบบสองบานพับเปิดปิดได้ เขาผลักประตูเข้าไปหยุดยืนมองสำรวจของด้านใน ห้อง ๆ นี้เป็นห้องขนาดใหญ่พอสมควร ไล่จากซ้ายมือ ขวามือ ไปจนถึงกำแพงเบื้องหน้า มีชุดสุทหลากหลายสีสันตัวแขวนเรียงรายเป็นตับ ที่สำคัญชุดสุทพวกนั้นไม่ใช่ชุดลดราคาแถว ๆ ตลาดนัดมือสอง แต่มันล้วนแล้วต่างก็เป็นชุดแบรนด์ดังทั้งสิ้น ด้านกำแพงซ้ายมือเป็นชุด ส่วนด้านขวามือเป็นชุดธรรมดาสำหรับใส่ออกไปข้างนอก ส่วนกำแพงเบื้องหน้าเป็นชุดนอนหลายร้อยชุดจนเหมือนกับเหมามาทั้งแผง

ได้ราวแขวนเสื้อผ้าหรูหราพวกนั้น มีชั้นตั้งอยู่ด้วย ชั้นเล็ก ๆ ทางซ้ายมือไล่ไปจากมุมนี้จนถึงมุมด้านในของห้องเอาไว้สำหรับรองเท้าแบรนด์ดังต่าง ๆ ส่วนชั้นที่ตั้งด้านหน้าได้ราวแขวนชุดนอน เป็นพวกหมวกนาฬิกา แวนตาและสร้อยข้อมือ พวกเครื่องประดับจะถูกเก็บเอาไว้ที่นั่น ชั้นด้านขวามือไล่จากมุมนี้ไปจนถึงมุมห้องเป็นที่สำหรับเก็บพวกเน็คไทน์ ถุงเท้า ชุดชั้นในและของจุกจิกอื่น ๆ

ไหน ๆ ก็ต้องแวะไปหาพ่อที่บริษัท เขาเลยเลือกที่จะใส่ชุดสุทแต่ไม่อยากให้มันดูเป็นทางการมากเกินไป ชายหนุ่มหยิบเสื้อยืดคอกกลมสีขาวแขนสั้นออกมาตัวหนึ่ง หยิบเสื้อสุทแพ้นสีกาแฟออกมา จากนั้นก็หยิบกางเกงยีนส์มีเยื่อเข้ากันกับชุดมาด้วยตัวหนึ่ง จากนั้นก็เริ่มแต่งองค์ทรงเครื่อง เขาเลือกสวมรองเท้าผ้าใบสีขาว หยิบนาฬิกาข้อมือสุดหรูเรือนหนึ่งมาสวม จากนั้นก็กลับออกมาจากห้องเสื้อผ้าแล้วมองสำรวจตัวเองที่โต๊ะเครื่องแป้งในห้อง

เติ่งหนึ่งใช้เจลลี่ใส่ผมจัดทรงผมให้เข้าที่ ใช้น้ำหอมชนิดน้อยเพื่อให้มีกลิ่นสดชื่น เมื่อมองสำรวจตัวเองผ่านกระจกเงาจนมั่นใจแล้ว ชายหนุ่มก็เดินฝั่งผายออกมาจากห้องนอนผ่านบันไดหินอ่อนแกะสลักลงมาที่ห้องนั่งเล่นด้านล่าง

“เสร็จแล้วก็ไปกันเถอะ” นนท์ที่คุยกับแม่อยู่พอเห็นน้องชายลงมาแล้วก็ลุกขึ้นยืนทันที

“ขับรถกันระวัง ๆ ด้วยละ” คุณนายสุนันทากล่าวตักเตือนด้วยความเป็นห่วง

“ไม่ต้องห่วงครับแม่ นนท์กับน้องจะไปถึงที่หมายอย่างปลอดภัยหายห่วง”

สองศรีพี่น้องก้าวออกมาจากคฤหาสน์หลังใหญ่ตรงไปยังโรงจอดรถที่อยู่ข้าง ๆ ครั้นพอไปถึงแล้ว

ก็ต้องพบกับรถยนต์หลากหลายชนิด หลากหลายยี่ห้อ ไม่ว่าจะเป็นรถเปิดประทุน รถสปอร์ต รถเบนซ์ ไปจนถึงรถครอบครัว นับ ๆ ดูคร่าว ๆ แล้วก็มีประมาณหกถึงเจ็ดคัน อานนท์เปิดประตูรถเบนซ์สีบรอนด์เทาเข้าไปนั่ง เติงหนึ่งเองจึงก้าวเข้าไปนั่งตาม

รถเบนซ์สีบรอนด์แล่นออกมาจากโรงจอดรถผ่านสวนน้ำพุขนาดใหญ่ที่ดูคล้ายสถาปัตยกรรมกรีกโบราณซึ่งเป็นทางวนด้านหน้าคฤหาสน์ไปตามถนนคอนกรีตที่ตัดเป็นสายทอดยาวไปยังประตูรั้วหน้าบ้านที่ริมประตูทางเข้า มียามคอยเฝ้าอยู่ตลอดยี่สิบสี่ชั่วโมง ครั้นพอยามเห็นรถของเจ้านายแล่นมาก็รีบกุญแจออกมาจากป้อมยกมือขึ้นตะเบะแสดงความเคารพก่อนจะวิ่งไปเปิดประตูให้

บริษัท วิโรจน์จิตรรา จำกัด เป็นบริษัทที่ผลิตและส่งออกกาแฟไทยอย่างเป็นทางการ ภายใต้ยี่ห้อ 'วิโรจน์ คอฟฟี่' ที่บริษัทเป็นตึกสูงสิบห้าชั้นครึ่ง มีชั้นดาดฟ้าสำหรับปลูกต้นไม้และทำสวนขนาดเล็ก ๆ ให้อากาศในกรุงเทพฯ ที่มีแต่มลพิษดูสดชื่นขึ้นมาบ้าง อีกทั้งอาณาจักรของบริษัทวิโรจน์จิตรรา ยังมีโกดังสำหรับเก็บและคัดแยกสินค้าหลาย ๆ เกรด มีโรงงานโมก้ากาแฟ และสกัดกาแฟรวมอยู่ในนั้น กินพื้นที่ไปหลายไร่เลยทีเดียว พนักงานที่ทำงานที่นี่ล้วนแล้วต่างก็มีไม่น้อย คำนวนคร่าว ๆ ก็ประมาณพันกว่าคนเห็นจะได้

อานนท์ขับรถแล่นผ่านประตูใหญ่ของบริษัทที่มียามโบกกันรถอยู่เข้ามาจอดเทียบช่องว่างในโรงจอดรถของบริษัทซึ่งมีรถตู้ติดโลโก้ประจำบริษัทจอดเรียงรายเป็นพืด สองศรีพี่น้องก้าวลงจากรถ อากาศชวนอบอ้าวในกรุงเทพฯ ทำให้เติงหนึ่งรู้สึกอึดอัด ดูเหมือนเขาจะยังปรับตัวไม่ทันกับสภาพอากาศที่แตกต่างกันสุดขั้วระหว่างเมืองร้อนกับเมืองหนาวเช่นนี้

“เป็นอะไรของแกนะ ทำไมถึงทำหน้าที่แบบนั้น ?” อานนท์เห็นน้องชายทำหน้าที่ตาแปลก ๆ เลยเอ่ยถามด้วยความสงสัย

“ไม่มีอะไรหรอก” เติงหนึ่งยกไหล่ตอบ “แค่ยังไม่ชินกับอากาศของที่นี่เท่านั้นแหละ”

“เชื่อเลย เดี่ยวพอแกชินกับอากาศของที่นี่ แกก็ต้องไปปรับตัวกับอากาศที่เชียงใหม่อีก”

“นั่นสิ” เติงหนึ่งเห็นด้วย เขาจากเมืองหนาวมายังเมืองร้อน แล้วยังก็ต้องเดินทางไปเมืองหนาวที่เชียงใหม่อีก แบบนี้มันเหมือนแกลังกันชัด ๆ ไม่รู้ว่าคุณนายสุนันทาแม่ของเขาคิดอะไรอยู่เนี่ยสิ

“ไปเถอะ”

อานนท์เดินนำน้องชายเข้ามาในอาคารหลังใหญ่ พนักงานในชุดสูทเดินกันให้ควัก สีหน้าของแต่ละคนดูจะซีเรียสเครียดกันไปเสียหมด แต่พอเห็นอานนท์เดินเข้ามา ทุกคนก็ยกมือไหว้ กล่าวทักทายเขาด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม ด้านล่างของตึกเป็นเหมือนบริษัททั่ว ๆ ไป ที่มีจุดสำหรับติดต่อธุระเป็นเคาเตอร์ด้านใน มีชุดโซฟาสำหรับนั่งเล่น โทรทัศน์ขนาดใหญ่ ชั้นวางหนังสือพิมพ์ บอลเล่ียงปลา น้ำตกขนาดย่อม ร้านกาแฟขนาดเล็กไปจนถึงร้านขายเมล็ดกาแฟ ที่แน่นอนว่าต้องเป็นกาแฟจากบริษัทของตนเอง

เดินลึกเข้าไปอีกก็มาถึงลิฟท์ พอขึ้นลิฟท์มาถึงชั้นสิบห้า ประตูลิฟท์เปิดออก ปรากฏเส้นทางตรงปูยาวไปเบื้องหน้า ซ้ายขวาเป็นโต๊ะทำงานจัดวางคล้ายห้องเรียนวิชาคอมพิวเตอร์ มีที่ว่างเพียงเส้นทางนี้ให้เดินตรงไปเท่านั้น และสุดปลายทางเดินเป็นประตูสีน้ำตาลไม้หนารออยู่ มีป้ายสีดำเขียนด้วยตัวหนังสือสีทองอยู่บนประตู หากแต่มันไกลเกินไปเขาเลยไม่สามารถอ่านได้ว่าบนป้ายนั้นมันเขียนว่าอะไรอยู่ อานนท์เดินนำเติงหนึ่งมาตามเส้นทางที่ทอดยาว เสียงเคาะคีย์บอร์ด กับเสียงเครื่องถ่ายเอกสาร ทำให้เติงหนึ่งต้องเหลียวมอง พนักงานหลายสิบชีวิตนั่งอยู่เบื้องหลังจอคอมพิวเตอร์ ทุกคนดูจะขยันขันแข็งกันเหลือเกิน สายตาเขาสังเกตเห็นเครื่องปริ้นเตอร์ ที่สั่งปริ้นงานเป็นภูเขาเหล่ากา ไม่ช้าเท่าของเขาก็มาหยุดลงที่หน้าประตูสีน้ำตาลบานนั้น และตอนนี้เขาก็สามารถเห็นตัวอักษรบนป้ายได้อย่างชัดเจน ‘ประธานบริษัท’

อานนท์เปิดประตูเข้าไป เติงหนึ่งหันกลับไปมองพนักงานอีกครั้ง ดูเหมือนทุก ๆ คนจะให้ความสนใจมาที่เขา ไม่น้อย เพราะแทบจะทุกคนพากันจับจ้องมองดูเขาเป็นสายตาเดียว เขาเลิกคิดมองตอบกลับไป แต่

การจะมองให้ครบทุกคนเป็นเรื่องที่ยากมาก เขาเลยล้มเลิกความสนใจกับพนักงานพวกนั้นแล้วแทรกตัวผ่านประตูเข้าไป พอเข้ามาแล้วตั้งหนึ่งก็พบว่าตัวเองอยู่ในห้องขนาดใหญ่ที่เต็มไปด้วยโต๊ะ มีโต๊ะทำงานของเลขานุการ ตั้งอยู่ติดริมประตู

“สวัสดิ์คะคุณอานนท์” เลขานุการกล่าวทักทายด้วยรอยยิ้มพรราวเสน่ห์ ดวงตากลุกลาวผ่านแว่น สายตากรอบเงินจ้องมองอานนท์แวบหนึ่งก่อนจะหันมาสนใจที่ตั้งหนึ่ง ชายหนุ่มยิ้มตอบกลับไปตามมารยาท

“คุณพ่อกำลังอยู่หรือเปล่าครับ ?”

“อยู่ค่ะ”

“ขอบคุณครับ”

สิ้นคำอานนท์ก็เดินลี้วไปที่ประตูบานพับแบบสองบานด้านในห้อง เลขานุการจ้องมองตั้งหนึ่งไม่วางตาเหมือนจะจับเขากินอย่างนั้นแหละ ชายหนุ่มนี่พินิจพินญาณดูเลขานุการคนนั้นอย่างขบขันใจ อยากจะรู้ว่าเธอจะจ้องเขากินนานไหม เขาเดินตามพี่ชายไปหยุดอยู่หน้าประตูดังกล่าวหากแต่ก็ยังหันไปมองเลขานุการคนนั้น แน่ๆ! ยังมองเขาอยู่อีกแหมะ

“นี่! ตั้งหนึ่งสะกิดพี่ชายแล้วกระซิบ

“อะไร ?”

“ยัยเลขานั่นมันเอาแต่จ้องฉันวะ ทำทางไม่ค่อยเต็ม”

“เธอก็เป็นแบบนี้แหละ เก็บข้อมูลคนที่ไม่คุ้นหน้า อีกอย่างสาว ๆ จะมองหนุ่ม ๆ มันก็ไม่ใช่เรื่องแปลกอะไร”

หลังจากเคาะประตูเสร็จอานนท์ก็เปิดประตูห้องเข้าไป ตอนที่ตั้งหนึ่งกำลังจะแทรกตัวผ่านเข้าไปนั่นเอง เขาตัดสินใจหันไปมองเลขานุการคนนั้นอีกครั้ง คราวนี้เธอขยับตาให้เขาด้วย ทำเอาเขาสั่นสะท้านไป ถึงทรง ขนลุกเกรียวราวเหมือนมีใครเอาน้ำเย็นมาสาดใส่ เขารีบแทรกตัวเบียดพี่ชายเข้ามาในห้องอย่างรวดเร็ว ทำเอาอานนท์เกือบจะหน้าคะมำ

“เอ๊ะ! ไลน์ จะรีบไปไหนของแคะ ?” อานนท์เอ็ด เขายันตัวไว้ได้ทันก่อนที่จะหน้าคะมำพลันยกมือขึ้นจัดสูทให้เข้าที่

“โทษทีวะ” ตั้งหนึ่งรีบปิดประตูตามหลัง กลัวว่าเลขานุการสาวจะพรวดพราดตามเข้ามาถึงในห้อง

ภายในห้องเป็นห้องทำงานขนาดใหญ่พอ ๆ กับห้องนอนของตั้งหนึ่ง มีโต๊ะทำงานตั้งอยู่กลางห้อง บนโต๊ะมีเอกสารและแฟ้มงานวางระเกะระกะเป็นภูเขาเหล่ากา ชั้นวางหนังสือถูกจัดวางอยู่มุมหนึ่งของห้อง ถัดมาเป็นชั้นวางเอกสาร แฟ้มงาน ไปจนถึงลิ้นชักเก็บเอกสาร เครื่องถ่ายเอกสาร โทรทัศน์จอแบนติดผนัง เครื่องเสียงโฮมเธียเตอร์ ชุดโต๊ะรับแขก เก้าอี้ปรับเอนนอน สนามซ้อมพัตลูกกอล์ฟขนาดย่อมถูกจัดวางเป็นสัดส่วนภายในห้องใหญ่ห้องนี้

“หือ ?” พอได้ยินเสียงปิดประตูของตั้งหนึ่ง ชายที่นั่งอยู่หลังกองเอกสารบนโต๊ะก็ชะโงกหน้าผ่านแฟ้มเอกสารที่สุ่ม ๆ กันอยู่มาดู พอเห็นว่าลูกชายทั้งสองมาหา พิพัฒน์ ก็รีบลุกขึ้น ถอดแว่นสายตาออก ใช้นิ้วโป้งและนิ้วชี้คลึงตั้งจมูกเพื่อไล่ความเหนียวล้าออกไป

ตั้งหนึ่งมองสำรวจพ่อที่ก้าวออกมาจากโต๊ะทำงาน พ่อยังเหมือนเดิมไม่เปลี่ยนแปลง รูปร่างกลมอ้วนผิวขาวอูมสมบุรุษ หัวล้านเตียน สวมแว่นสายตากรอบดำแบบเก๋ย้อนยุค มีหนวดคดดำเข้มได้จมูก ดวงตาดูดีแต่ใจดีคู้่นภายใต้แว่นสายตายังคงเหมือนเดิม

“ว่ายังไงไอ้ลูกพ่อ!” พิพัฒน์ผายมือออกมาข้างหน้า

“พ่อ!” เติ้งหนึ่งวิ่งเข้าไปกอดพ่อด้วยความคิดถึง เป็นเวลานานมากแล้วจริง ๆ ที่ไม่ได้กอดพ่อ

“ขอโทษทีนะที่พ่อไม่ได้ไปรับที่สนามบิน พ่อคิดว่า...” พ่อผละออกจากกันพิพัฒน์ก็หันไปย่นหน้าให้กับ กองเอกสารบนโต๊ะ เติ้งหนึ่งมองตามแล้วก็พยักหน้า

“หนึ่งเข้าใจครับพ่อ”

“อยู่ที่นั่นท่าทางแกคงจะลำบากแย่เลยสินะ” ว่าแล้วพิพัฒน์ก็ก้มลงมองสำรวจลูกชายตั้งแต่หัวจรด ปลายเท้า

“ไม่ลำบากเลยครับ ก็ใช้ชีวิตปกติดีทุกอย่าง”

“ก็คงจะอย่างงั้น รู้สึกว่าแกจะอ้วนขึ้นกว่าก่อนด้วยซ้ำสิ”

“เรื่องบริษัทเป็นยังไงบ้างครับ ?” เติ้งหนึ่งถาม นึกอยากรู้ว่าที่บริษัทมีปัญหาอะไรหรือเปล่า เพราะอะไรทำไมพ่อของเขาถึงได้ง่วนอยู่แต่กับกองเอกสารเยอะแยะมากมายเหล่านั้น

“ก็ไปได้สวย...ที่จริง เพราะส่งออกไปต่างประเทศ งานก็เลยเยอะขึ้นกว่าเดิมนิดหน่อย”

“มันไม่เหนื่อยแล้วนะแบบนี้” อานนท์ชะโงกหน้ามองดูกองเอกสารบนโต๊ะ ดูยังก็ไม่ได้ต่ำกว่ายี่สิบกว่าแพ้ม

“พ่อก็ว่างั้นแหละ” ผู้เป็นพ่อหัวเราะแห้ง ๆ มองงานที่รออยู่อย่างขมขื่น

“มีอะไรให้หนนท์ช่วยหรือเปล่าครับ ?”

“ไม่ต้อง ๆ วันนี้แกพาน้องไปเที่ยวเถอะ หยุดงานสักวันหนึ่งก็แล้วกัน”

“อ้อ!” นนท์ร้องขึ้นเมื่อนึกอะไรบางอย่างขึ้นมาได้ “เรื่องอะไรที่เชียงใหม่ นนท์ก็จะไปกับหนึ่งด้วยนะ พ่อ”

“อย่างงั้นเหรอ แม่แกละซิ” พิพัฒน์รู้ทัน ภรรยาของเขาพยายามจับคู่ให้ลูกชายมาหลายต่อหลายครั้ง แล้ว มีมาพูด ๆ กับเขาอยู่เหมือนกันเพื่อขอคำแนะนำ แต่เดิมที่งานที่บริษัทก็มากพออยู่แล้ว จะมีเวลาที่ไหนมานั่งเสวนาเรื่องลูกสะใภ้กับคุณนายสุนันทาได้ เขาเลยตัดสินใจยกหน้าที่หาสะใภ้ให้กับภรรยาแทนเลยก็แล้วกัน

“หนนท์อยากจะไปอยู่ที่นั่นสักพัก ถ้าติดใจหนนท์ก็อาจจะอยู่ที่นั่นเลย จะได้ไม่ต้องโดนแม่จับคลุมถุงชน”

“แกก็พูดเกินไป แม่เขาหวังดีกับแกหรอกนะถึงได้ทำแบบนั้น แกสองคนน่าจะขอบคุณแม่แกละที่หาผู้หญิงดี ๆ มาให้ ไม่อยากให้แกสองคนอยู่เดี่ยวดาย”

“สองคน ?” เติ้งหนึ่งขมวดคิ้วมุ่น “พ่อหมายความว่ายังไงเหรอ....คนที่ถูกจับคู่ให้คือพี่น้องต่างหาก ไม่ใช่หนึ่ง”

พิพัฒน์รู้สึกตัวว่าตัวเองพลาดไปแล้ว เขาระแอมเบา ๆ กลบเกลื่อนแล้วหัวเราะเสียงดัง เติ้งหนึ่งมองหน้าพ่ออย่างงงงวยสนเท่ห์ รู้ได้เลยว่าพ่อของเขาจะต้องมีอะไรปิดบังเอาไว้แน่ ๆ เป็นพ่อลูกกันมา ไหงเขาจะไม่รู้ว่าพ่อกำลังพูดโกหกหรือพูดความจริงอยู่

“เรื่องนั้น...เอาเถอะ! ตั้งใจทำงานเข้าแล้วกัน ดูแลไว้ของเราให้ดี ๆ ละ หลังจากเสร็จงานแล้วพ่อจะหาเวลาแวะไปเยี่ยมพวกแกบ้าง”

พ่อถูกใช้เวลาพูดคุยกันอยู่นานก่อนที่สองศรีพี่น้องจะพากันเดินออกมาจากห้อง เติ้งหนึ่งเห็นเลขาสาวส่งจูบให้กับเขา เห็นแล้วอยากจะทำอะไรสักอย่าง คิดแปลกใจว่าทำไมพ่อถึงได้จ้างผู้หญิงท่าทางไม่เต็มเต็งคนนี้เป็นเลขาสาวได้ ดูแล้วสวยองดีพิลึก

“ฉันว่ามันแปลก ๆ วะ” นนท์พูดขึ้นทันทีที่ขับรถแล่นออกมาจากบริษัท

“อะไรแปลก ๆ ?” เติ้งหนึ่งหันมาถามผู้เป็นพ่ออย่างงงงวย

“เหมือนพ่อรู้อะไรแต่ปิดบังเราอยู่”

จะว่าไปแล้วมันก็จริง...เต็งหนึ่งคิด เขารู้สึกเหมือนพ่อพยายามปิดบังเรื่องบางอย่างเอาไว้

“นั่นสินะ...แต่มันคงไม่สลักสำคัญอะไรหรอกมัง”

“พ่อหลุดพูดออกมาว่า เราสองคนเลยนะ...แสดงว่าแม่มีโครงการจะหาเมียให้แกเร็ว ๆ นี้ด้วยแน่ ๆ”

“พูดเป็นเล่นไปนี่” เต็งหนึ่งหัวเราะร่วน แต่แล้วรอยยิ้มนั้นก็พลันเจียบหายไป มาคิด ๆ ดูแล้วมันก็อาจจะเป็นไปได้ขึ้นมาจริง ๆ

“นั่นไง แกก็รู้สึกสังหรณ์ใจขึ้นมาแล้วเหมือนกันใช่ไหมล่ะ ?” นนท์ลอบสังเกตดูสีหน้าซีม ๆ ของน้องชายแล้วก็พอจะเดาได้ถึงความรู้สึกของเต็งหนึ่ง

“ฉันฟังจะเรียนจบมานะ แม่คงไม่คิดจะหาคู่ให้เร็วขนาดนั้นหรอก”

“มันก็ไม่แน่หรอกนะ”

“อย่าพูดให้ขวัญเสียดิอะ” เต็งหนึ่งหันไปค้อนใส่พี่ชาย นนท์หัวเราะร่วน

“โอเค ๆ แล้วจะไปไหนกันต่อล่ะคราวนี้ ?”

“กลับบ้านเลยแล้วกัน ฉันอยากพักผ่อนซะหน่อยนะ”

“เอาอย่างนี้แล้วกัน อีกสองสามวันฉันว่าเราเดินทางไปเชียงใหม่เลยดีกว่า” นนท์เสนอ เขารู้สึกว่ามันจะเป็นการดีต่อน้องชายเขา จะได้ไปปรับตัวที่เชียงใหม่เลยแทนที่จะต้องมาปรับตัวที่นี่ เพราะไม่นานเต็งหนึ่งจะต้องไม่สบายขึ้นมาแน่ ๆ เพราะสภาพอากาศที่เปลี่ยนไปมา

“เอาอย่างนั้นก็ได้ล่ะ”

บทที่สอง

ริตาตัดสินใจที่จะอยู่ในเมืองก่อนที่จะขึ้นดอยไปหาแม่ที่ไร่ เธออยากจะแวะเที่ยวชมเมืองที่เธอเติบโตมาตั้งแต่เด็ก ๆ ร้านขายของชำเล็ก ๆ ตรงหัวมุมถนนใจกลางเมือง ยังคงตั้งอยู่ดั้งเดิม คุณป้าเจ้าของร้านตอนนี้ดูแก่ไปจากเดิมมาก หากแต่แม้ว่าจากเมืองนี้ไปเท่าไร แต่ทุกอย่างก็ยังคงดูเข้าที่เข้าทางไม่ได้ เปลี่ยนแปลงไปเลย ริตาเดินทอดน่องอยู่ริมถนน สายตาสอดส่องผู้คนเพื่อมองดูสภาพความเป็นอยู่ของคนเหล่านั้น การแต่งกายของทุกคนก็เหมือนกันเสียหมดไม่ว่าจะต่อนั้นหรือตอนนี้ สวมเสื้อยืดทับด้วยเสื้อกันหนาวและกางเกงขายาว บ้างก็มีสวมถุงมือแล้วแต่ความอดทนในอากาศอันหนาวเหน็บช่วงปลายปีเช่นนี้

“ไอ้ะ! ร้านเสื้อผ้า!” ริตาร้องขึ้นเมื่อเดินผ่านร้านขายของชำมาได้สักพัก มีร้านเสื้อผ้าใหญ่โตร้านหนึ่งดูเหมือนจะเป็นสิ่งเดียวที่เปลี่ยนไป แต่ก่อนนี้ตึกสองคูหาเป็นร้านข้าวแกงที่อร่อยมาก ๆ สมัยเด็ก ๆ เธอมักจะแวะมากินข้าวแกงที่นี่กับพ่อเสมอ แต่บัดนี้มันกลับแทนที่ด้วยร้านเสื้อผ้าล้ำแฟชั่น

หญิงสาวหยิบกล้องถ่ายรูปที่แขวนอยู่ที่คอขึ้นมาถ่าย โชคดีที่ลุงประสมอาสาเอากะเป๋าเดินทางไปกับไว้ให้ที่ไร่ เธอเลยเอากะเป๋าสตางค์กับกล้องถ่ายรูปติดตัวมา ระหว่างที่หยุดยืนมองเสื้อผ้าชายล้ำสมัยที่สวมอยู่บนหุ่นล่องชุดความคิดนึกสนุกก็ผุดขึ้นมาในหัว

“พู่นี่ แม่ต้องตกใจจนช็อกแน่ ๆ”

พอคิดเช่นนั้นสาวเจ้าก็เดินตรงเข้าร้านเสื้อผ้าแฟชั่นนั้นไปอย่างรวดเร็ว การจะเดินเที่ยวชมเมืองที่เต็มไปด้วยความทรงจำตั้งแต่วัยเด็ก วันเดียวคงจะเอาไม่อยู่ ริตาจึงตัดสินใจที่จะพักอยู่ในเมืองนี้สักสองสามวันก่อนจะกลับไร่ เธอเดินออกจากร้านเสื้อผ้าพร้อมกับถุงใส่ของพะรุงพะรัง ท่าทางเหมือนกับหมาเสื้อผ้าทั้งหมดในร้านมายังไงยังงั้น รอยยิ้มพึงพอใจปรากฏขึ้นบนใบหน้าก่อนที่จะตรงไปยังตู้โทรศัพท์ โทรหาลุงประสมรายงานว่าตัวเองจะกลับไปไร่อีกสองวันหลังจากนี้ ย้ำชัดว่าอย่าบอกให้แม่รู้ว่าเธอมาถึงแล้ว

“ทำไมล่ะ?” ลุงประสมร้องถามขึ้นทันควัน

“หนูอยากจะเซอร์ไพรส์แม่หน่อยนะ”

“มันคืออะไรวะ เซอร์ไพรส์อะไรของเอ็งนั่นนะ อย่ามาพูดภาษาปะกิดกับลุงซิไวย์! ลุงฟังไม่เข้าใจ”

ริตาถอนหายใจ นึกขึ้นกับคำพูดของลุงประสม แค่ว่าเซอร์ไพรส์ ลุงแกก็ไม่ว่าอย่างงั้นหรือ ท่าทางภาษาอังกฤษของลุงจะยิ่งกว่าทางฮั้งฮั้งอีก

“หนูหมายถึง อยากจะทำให้แม่ตกใจเล่นนะคะ”

“อ้อ มันหมายความว่าอย่างนี้เอง” ปลายสายถึงบางอ้อ “เฮสโน! โอเค! แหงง!”

“แหงงก็ ‘ไม่ใช่แหงง’ ริตาหัวเราะร่วมช่วยพูดแก้ให้ลุงประสมที่นึกคึกพูดภาษาอังกฤษได้ตอบกลับมา มาถึงตอนนี้เธอเข้าใจแล้วว่าคุณลุงมีความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษแค่สามประโยคเท่านั้น

หลังจากวางสายจากลุงประสมแล้ว ริตาก็หิวของพะรุงพะรังนั่งรถมอเตอร์ไซด์รับจ้างฝั่งตรงข้ามไปลงที่โรงแรมใกล้เคียง โรงแรมที่เธอเข้าพักเป็นโรงแรมไม่ใหญ่นักและราคาก็ไม่แพง ถึงแม้ว่าเธอจะซื้อปิ้งเสื้อผ้ามาเต็มกำมือ แต่มันก็เป็นเฉพาะเสื้อผ้าที่เซล์์ทั้งนั้น เธอไม่เคยพลาดเรื่องประหยัดเลยจริง ๆ นี่แหละความภาคภูมิใจที่ทำให้เธอใช้ชีวิตอยู่อังกฤษได้จนเรียนจบ

ในห้องพักไม่มีเฟอร์นิเจอร์หรูหราตกแต่ง มีเพียงเตียงนอน พัดลมติดเพดาน ห้องน้ำในตัวที่มีผ้าเช็ดตัวกับยาและแปรงสีฟันแบบใช้แล้วทิ้งให้ มีทีวีเครื่องเก่า ๆ เล็ก ๆ กับรีโมทพัง ๆ จากการสำรวจก็ไม่ได้แยอะไรมากมายนัก สำหรับริตาแล้วแค่นี้ก็ถือว่าดีถมไป อาจจะเป็นเพราะว่าเธอไม่ใช่คนติดหรูเลย ไม่นึกพิสมัยโรงแรมห้าดาวอย่างคนอื่น ๆ เธอคิดเพียงแค่ว่า...จะโรงแรมหรูหรือโรงแรมราคาถูก มันก็นอน

ได้เหมือนกัน จะเสียเงินมากมายเพื่อไปเปิดห้องใหญ่โตหรูหราทำไมในเมื่อพักแค่คนเดียว อีกอย่างจากที่ สอบถามทางโรงแรมแล้ว ห้องหุของที่นี่แค่คืนเดียว ราคาเท่ากับห้องธรรมดาที่เธอพักถึงสามคืนเลยทีเดียว

หลังจากอาบน้ำชำระล้างความเหนียวแล้ว วิตาก็รัดรอบตัวด้วยผ้าเช็ดตัวเดินออกมาเปิดดูจากร้านเสื้อผ้า หยิบเอาเสื้อยืดผู้ชายตัวหนึ่งขึ้นมา แล้วหยิบเอากางเกงยีนส์ขาเดบสีด้าออกมา โชคดีที่ในร้าน เสื้อผ้ามีชุดชั้นในสำหรับผู้หญิงด้วย กระเป๋าเดินทางถุงประสมก็เอาไปแล้ว เธอเลยเลือกซื้อชุดชั้นในสำหรับสามวันนี้มาด้วย หญิงสาวเดินหอบเสื้อผ้าเข้าไปในห้องน้ำ จัดแจงเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จสรรพก็ก้าวออกมา ผั่งห้องของโรงแรมเป็นกระจกบานใหญ่ส่องเห็นได้ทั้งตัว วิตายืนสำรวจตัวเองแล้วนึกสนุก

“เราก็เข้ากับชุดผู้ชายเหมือนกันนะเนี่ย” เธอหัวเราะชอบใจ ยืนหมุน ๆ รอบกระจกอยู่สองสามรอบ แม่ต้องตกใจแน่ ๆ ถ้าหากเธอไปปรากฏตัวในสภาพเหมือนทอมบอย มันจะตลกแค่ไหนนะถ้าตลอดช่วงเวลาที่ตอนที่อยู่อังกฤษแล้วกลับมา แม่ของเธอเห็นว่าลูกสาวของตัวเองเปลี่ยนไปมากถึงขนาดเพียงเบนไปเป็นทอม แต่คิดถึงตอนนี้สาวแก่นแก้วก็อดทนรอที่จะเห็นสีหน้าของผู้เป็นแม่แทบไม่ไหว

เปลี่ยนเสื้อผ้าเรียบร้อยแล้ว ที่เป็นปัญหาอยู่อย่างหนึ่งก็คือทรงผมที่ยาวเกินไปจนดูแว็บเดียวก็รู้ว่าเป็นผู้หญิง แม้จะใส่เสื้อผ้าผู้ชายก็ตาม ไหน ๆ ก็ไหน ๆ แล้วการที่เธอมาที่นี่แล้วต้องง่วนอยู่กับการทำอะไร มีผมยาวจนเกินไปก็จะมีแต่เกะกะเสียเปล่า ๆ ก่อนหน้าที่เธอจะไปอังกฤษ เธอก็ไว้ผมสั้นเพราะมันสะดวกมากกว่าเวลารดน้ำ พรวนดิน เก็บใบหญ้า ที่ลำคณผู้หญิงทุกคนในไร่ก็ล้วนแล้วต่างก็ไว้ผมสั้นกันแทบทั้งนั้น

เป็นเพราะว่าวิตาไม่ค่อยได้สนใจความสวยความงามสักเท่าไรหรอก เธอออกจากโรงแรมมุ่งหน้าตรงไปที่ร้านตัดผมอย่างไม่รีรอ ร้านตัดผมที่แวะเข้าไปเป็นร้านเสริมสวยดาซดิน ทั้งที่มีร้านใหญ่และดูดีกว่า เยอะแยะ แน่่อนว่าคนส่วนใหญ่มักจะเลือกร้านเหล่านั้นเพราะต้องตัดออกมาอย่างมีอาชีพและสวยกว่าร้านอื่น ๆ อย่างไม่ต้องสงสัย แต่วิตาแค่เห็นร้านตัดผมตรงหน้าก็เลี้ยวเข้าไปแล้วไม่ต้องเลือกให้มาก

“สวัสดีครับ” ช่างตัดผมชายที่นั่งอ่านนิตยสารอยู่ชะโงกหน้าผ่านนิตยสารในมือมาเมื่อได้ยินเสียงกระดิ่งแขวนหน้าประตูดังขึ้น ท่าทางร้านนี้จะไม่ค่อยเป็นที่นิยมสักเท่าไรหรอก สังเกตได้จากลูกค้าที่ไม่มีให้เห็นเลยสักคน

“อยากจะมาตัดผมนะคะ”

“เชิญนั่งเลยครับ” ลิ้นคำช่างหนุ่มก็ลุกขึ้นยืน เผยให้เห็นเสื้อยืดหนึ่งแบบฉบับของชาวเกย์ วิตาเบิกตาโตด้วยความตกใจเมื่อเห็นกางเกงรัดรูปจนมองเห็นทุกสระรีระได้อย่างชัดเจน เธอหลบตาลงรีบเดินจำอ้าวไปนั่งที่เก้าอี้ตัดผมจ้องกระจกเบื้องหน้าอย่างเอาเป็นเอาตาย ภาพที่เห็นคือเกย์หนุ่มในชุดที่เรียกได้ว่า ถ้าหากใครมาเห็นคงคิดว่าช่างหนุ่มคนนี้ออดแบบการแต่งตัวมาจากหนังชาติสวิบริตอะไรเทือก ๆ นั้น

“อยากได้ทรงผมแบบไหนหรือครับ ?”

วิตาขมวดคิ้วอย่างใช้ความคิด พอเห็นแบบนั้น ช่างเลยเดินไปหยิบหนังสือสารพัดทรงผมแพชั่นตามสมัยมาให้ หญิงสาวรับมันแล้วเปิดดูอย่างพิจารณา ในที่สุดเธอก็ตัดสินใจเลือกทรงผมได้

“เอาทรงนี้แหละคะ”

“ทรงนี้หรือ!” ช่างทำผมหนุ่มเบิกตาโหลง หญิงสาวมองสีหน้าตกใจสุดขีดของช่างทำผมผ่านกระจกอย่างฉงนสนเท่ห์

“มีอะไรหรือคะ ?”

“ไว้ผมยาวขนาดนี้แล้ว ตัดไปจะไม่เสียตายแยะหรือครับ ?”

“อ้อ เรื่องนั้นไม่ต้องห่วงหรอกคะ ช่วยตัดให้ด้วยนะคะ”

ผ่านไปหนึ่งชั่วโมงเต็ม ๆ วิตาก็เดินออกจากร้านตัดผมพร้อมกับทรงผมทรงใหม่ ผมยาวปานกลาง ซอยปิดข้าง ด้านหลังยาวเสมอถึงท้ายทอย ดู ๆ แล้วเหมือนกับทรงผมของนางเอกหนังเกาหลีที่ขอบปดอม

ตัวเป็นผู้ชาย เธอเดินทอดน่องออกมาได้สักพักก็เหลียวมองกระจกเงาของร้านขายเครื่องสำอางข้างทาง มองสำรวจผมทรงใหม่กับเสื้อผ้าอย่างพึงพอใจ

“เธอ ดูผู้ชายคนนั้นสิ!”

“น่ารักเนอะ!”

ผู้หญิงสองคนเดินสวนมา พวกเธอชี้มือชี้ไม้มาทางริตாயกใหญ่ หญิงสาวส่งยิ้มทักทายสองสาวคนนั้น อย่างเป็นมิตร นึกดีใจที่มีคนเห็นเธอเป็นผู้ชาย แบบนี้แม่ต้องอึ้งกิมกืออย่างไม่ต้องสงสัย คิดแล้วการตัดผมในครั้งนี้มันก็คุ้มค่าเสียจริง ๆ ช่วยให้ทำงานในไร่ได้สะดวกยังไม่พอ แถมยังได้แกล้งแม่อีกต่างหาก ริตาทาบกลับขึ้นมา หันเลนส์กล้องมาทางตัวเองแล้วกดรีลชัตเตอร์หลายช็อต อยากจะเก็บภาพทรงผมทรงใหม่กับลูกการแต่งตัวแบบชายชาติรีเอาไว้ดูซ้ำ ๆ

อาจเป็นเพราะว่าช่วงเวลาแห่งความสุขมักทำให้เวลาเดินเร็วกว่าปกติอย่างที่เขารู้สึก ริตารู้สึกตัวอีกทีก็มืดแล้ว ภาพถ่ายในกล้องก็เยอะขึ้นเรื่อย ๆ วันนี้เที่ยวมาก็เกือบทั่ว พอหอมปากหอมคอแล้ว พรุ่งนี้ก็เที่ยวต่อให้ครบ แล้ววันสุดท้ายก็ค่อยเก็บรายละเอียดสถานที่ท่องเที่ยวเล็ก ๆ น้อย ๆ แล้วค่อยกลับไร่ช่วงตอนเย็น ริตาทอบร่างอันเหนียวล้าแต่ก็เต็มตื่นด้วยความสุขกลับมาระหว่างที่โรงแรม อาบน้ำอีกรอบหนึ่ง เปลี่ยนเป็นชุดเสื้อยืดคอกลมกับกางเกงขาสั้นแบบที่คนมักจะสวมใส่เดินริมชายหาด คล้ายกางเกงลายดอกของคนฮาวาย ทั้งตัวลงบนเตียงแล้วผล็อยหลับไปในที่สุด

วันสุดท้าย ริตาเปลี่ยนไปสวมชุดเสื้อเชิ้ตสีฟ้าครามแขนยาว เธอพับแขนเสื้อทั้งสองข้างขึ้นเสมอศอก แบบที่ผู้ชายมักจะทำกัน สวมกางเกงยีนส์เดปส์ดำตัวเดิมกับรองเท้าผ้าใบสีขาว หญิงสาวใช้มือสาง ๆ ผมขณะมองสำรวจตัวเองในกระจก หัวข้าวของพระรุ่งพระรังลงไปเซ็คเอาท์ ริตาคะเอาไว้ว่าตัวเองจะเที่ยวเก็บรายละเอียดในวันสุดท้าย แต่ไหนเลยใครจะคิดว่าเมื่อวานนี้เธอกลับเที่ยวจนทั่วอีกทั้งยังมีเวลาเหลือเพื่อการเที่ยวเก็บรายละเอียดรอบ ๆ เมืองอีก รูปในกล้องของเธอเลยอัดแน่นเต็มไปหมด รวม ๆ แล้วก็คงสามพันกว่ารูปเป็นอย่างต่ำ

อันที่จริงริตาสั้นชอบการถ่ายรูปมาก เธอรู้สึกว่าการได้เห็นรอยยิ้มของผู้คน และธรรมชาติอันงดงาม ผ่านเลนส์กล้องเป็นอะไรที่มหัศจรรย์และงดงามเสียยิ่งกว่ามองผ่านสายตาของตัวเองเสียอีก เธอเชื่อว่าการได้เก็บบันทึกภาพสวยงามเหล่านั้นเอาไว้ให้คนอื่น ๆ ได้ดู ถือเป็นเรื่องที่ยิ่งใหญ่ หลายคนได้เห็นรูปถ่ายใบหนึ่ง เป็นวิวงดงามก็ต้องอยากรู้อย่างมันอยู่ที่ไหน และมันชื่อว่าอะไร หลายคนพอเห็นแล้วก็ต้องอยากที่จะไปสัมผัสและพบเจอมัน อยากที่จะมองเห็นมันด้วยสายตาคู่นี้ นั่นคือความพิเศษของรูปภาพเพียงใบเดียว ทุกคนจะได้เห็นความงามของสิ่งต่าง ๆ รอบตัวที่เธอบันทึกและจดจำเอาไว้เป็นรูปภาพ สักวันหนึ่งถ้าหากเจ้าของรูปภาพนั้นตายไป อย่างน้อยรูปภาพนั้นก็ยังคงอยู่ให้ใครสักคนมาพบและอยากที่จะสัมผัสมัน รูปภาพนั้นอาจจะมีค่าสำหรับใครบางคนขึ้นมาก็ได้

ด้วยเหตุนี้ริตาเลยถ่ายรูปภาพแล้วอัปโหลดลงในอินเทอร์เน็ต แรก ๆ ก็แค่ทำเพราะเห็นว่ามันเป็นงานอดิเรกที่สนุกและน่าสนใจ แต่พอมีคนเข้ามาชมภาพและข้อความของเธอไปพอให้เธอมีค่าขนม เธอก็เลยยิ่งมีกำลังใจถ่ายรูปภาพมากขึ้นจนตัวเองกลายเป็นตากล้องอิสระไปโดยปริยาย ใครจะคิดล่ะว่าสาวมั่นคนนี้จะทำอะไรก็เป็นผลสำเร็จไปเสียหมด ริตานั้นรถประจำทางในตลาดที่มีผู้คนพลุกพล่านเดินไปมากันให้ควัก เมืองเชียงใหม่เป็นเมืองที่ไม่ใหญ่เท่าไหนหรอก แต่ก็ใช่ที่จะใช้สองขาเดินได้จนทั่ว ก่อนมานั่งรถสองแถว เธอต้องต่อรถมาถึงสองเที่ยว นั่งมอเตอร์ไซด์รับจ้างและรถประจำทางอีกต่อหนึ่งถึงจะมาถึงตลาดได้

เสียงผู้คนพูดคุยกันเป็นภาษาเหนือ ภาษาอันเป็นภาษาถิ่นของบ้านเกิด น้าตลกที่ทั้ง ๆ ที่ริตาเกิดและโตที่เชียงใหม่ แต่เธอกลับพูดภาษาเหนือไม่ได้ อาจจะเป็นเพราะแม่และพ่อของเธอไม่ค่อยพูดภาษาเหนือ เวลาอยู่ด้วยกันก็เป็นได้ เธอเลยซึมซับภาษาทางภาคกลาง แต่ก็ยังโชคดีที่อย่างน้อยเธอก็เข้าใจภาษาท้องถิ่น

ถิ่นของคนทางภาคเหนือ แค่นั้นก็เพียงพอแล้วในการสื่อสารพูดคุยกัน

รถประจำทางแล่นผ่านถนนคอนกรีต ผู้คนที่นั่งเบียดเสียดกันอยู่หลังรถค่อย ๆ เหือดหายไปทีละคนสองคน จนริตาจากที่ต้องนั่งเบียดกับคุณลุงร่างยักษ์สองคนที่นั่งชนบ่าซ้ายขวาจนแทบจะอัดเธอเป็นปลากระปอง มาตอนนี้ก็มีที่ว่างพอให้ยืดแข้งยืดขา ครั้นแดงลอยโขมงเมื่อรถแล่นเข้าทางดินลูกรัง ทั้งควับแดงตลบอบอวลไล่หลัง ริดารอบคอบและรู้ดีถึงเส้นทางอันยากลำบาก เธอจึงไม่ลืมที่จะซื้อหน้ากากอนามัยมาด้วย ไม่วีรเธอก็มองหยิบหน้ากากขึ้นมาสวม ในขณะที่ผู้โดยสารห้าหกคนบนรถพากันโบกมือปิดป้องไม่ให้ฝุ่นเข้าปากเข้าจมูก

ไม่นานนักรถก็แล่นมาจอดที่ตีนดอย ริดาลงจากรถหิวข้าวของขึ้นดอยไปอย่างช้าชองพร้อมกับผู้โดยสารบางคนที่มีที่หมายเดียวกัน ทางลาดชันทำให้ผู้โดยสารสูงวัยพากันร้องโอดโอย ริดาก้าวยาว ๆ สวท่าเดินไปอย่างมุ่มม่น นำเสียดายที่เส้นทางลาดชันจนอันตราย รถประจำทางไม่สามารถแล่นผ่านขึ้นมาได้ เพราะเกรงว่าผู้โดยสารที่นั่งมาด้านหลังจะร่วงตกดอยไปเสียก่อน อีกนิดเดียว...อีกนิดเดียวเท่านั้น...เธอก็จะได้พบกับแม่แล้ว และแม่จะต้องตกใจกับภาพลักษณะที่เปลี่ยนไปของเธออย่างแน่นอน นึกแล้วหญิงสาวก็เอาแต่หัวเราะคิกคักอยู่คนเดียว

“อยากจะทำนาย” อานนท์เคาะพวงมาลัยอย่างหัวเสียขณะมองเส้นทางที่ลาดชันเบื้องหน้า วันนี้ทั้งวันเป็นวันที่น่าเบื่อที่สุด เขาต้องนั่งเครื่องบินมาถึงเชียงใหม่ ขับรถตระเวนถามทางคนไปทั่ว ผ่านถนนกรวดถนนหญ้า ดินลูกรัง แล้วมาราวนี้เขาจะต้องมาเจอกับทางลาดชันที่ทอดยาวสูงชันไปบนดอยอีกหรือ

ตั้งหนึ่งนอนหลับเป็นตายไม่รู้ร้อนรู้หนาวอะไรอยู่ข้าง ๆ คนขับ นนท์หันไปทำจิบปากจิบคอบ่นเจ้าน้องชายตัวดี

“ไม่ทุกซีไม่ร้อนอะไรเลยน้ำ” นนท์เปิดประตูรถ ก้าวลงไปยืนที่พื้นลูกรังที่ยังคงเหลือฝุ่นแดงลอยจางๆ เขาอยู่ในชุดสูทสีดำเข้ากับเน็คไทสีแดง โชคดีมาก...เพราะที่แรกเขาตัดสินใจว่าจะสวมชุดสูทสีขาวของอามานีราคาแพงหูตูบมา แต่แล้วก็เปลี่ยนใจใส่เป็นสีดำมาแทน เพราะไม่มันอามานีสีขาวของเขาคงได้กลายเป็นสีแดงเพราะดินลูกรังพวกนี้แน่ ๆ

ทรงผมหวีขึ้นจัดเป็นทรงเรียบร้อยเข้ากันกับใบหน้าหล่อคมเข้ม แว่นกันแดดบดบังนัยน์ตาคมเอาไว้ทำให้เขาไม่สามารถที่จะมองเห็นทางเบื้องหน้าได้ชัดเจนนัก หากแต่จะถอดแว่นตาออกก็กลัวว่าฝุ่นจะเข้าตาเอา เขาเพิ่งสายตามองสำรวจทางลาดนั้นอย่างพิถีพิถัน จากที่ดู ๆ แล้วรถยนต์สามารถแล่นผ่านขึ้นไปได้ แต่ก็ต้องใช้ความระมัดระวังเพราะทางด้านซ้ายของถนนเป็นหน้าผาสูง

ที่แรกนนท์คิดว่ามันจะต้องอันตรายมากและถอดใจจะเดินขึ้นไปแล้วทิ้งรถเอาไว้แบบนี้ แต่เพราะเห็นรถบรรทุกของชาวบ้านบรรทุกเอาผลหมากรากไม้ลงมาจากเส้นทางเลียดชันนั้น เขาก็ตระหนักได้ว่าเส้นทางนี้รถสามารถแล่นผ่านขึ้นไปได้จริง ๆ นนท์กลับเข้ามานั่งในรถ ปิดฝุ่นไรตามตัว ถอดแว่นตาที่มีฝุ่นเกาะมาเช็ดจนสะอาดเอี่ยมก่อนจะออกรถมุ่งขึ้นทางลาดอย่างระแวดระวัง

ทางลาดชันนี้ ไม่ได้เหมาะกับรถคันโตของนนท์เลยสักนิด แล้วไม่รู้ว่าทางนี้มันจะชันไปไหนเสียซี แต่จากที่ถามคนในหมู่บ้านแล้ว ได้ความมาให้มาทางนี้ก็เลยขับตามเส้นทางมา เห็นป้ายบอกทางมาไร่วิโรจน์จิตรา ที่ตีนดอยก็มั่นใจว่าเป็นเส้นทางนี้โดยไม่ต้องสงสัย อันที่จริงแล้วไร่วิโรจน์จิตรา ตั้งอยู่บนดอยอินทนนท์จึงหาได้ไม่ยากนัก หากแต่ทางขึ้นเขาไปยังไร่เสียที่ลำบาก ไม่คิดฝันเลยว่ารถสุดที่รักของตัวเองจะต้องมาวิ่งบนทางวิบากเช่นนี้ คิดแล้วนนท์ก็ถอนหายใจเฮือกใหญ่ เหงื่อเม็ดใหญ่เย็นผุดขึ้นบนใบหน้าของเขา การขับรถขึ้นดอยนี้ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย จะเรียกได้ว่ายากสุด ๆ ก็ว่าได้ ขนาดผู้ชำนาญการขับรถที่มีการจราจรอันแสนวุ่นวายอย่างในกรุงเทพฯ มาเจอเส้นทางนี้เข้า เป็นต้องร้องครางกันทุกคน

“อีกไกลไหมวะกว่าจะถึง” ชายหนุ่มบ่นอย่างหงุดหงิด แดดก็ร้อนเต็มที แต่อากาศที่ตีนดอยกลับ

หนาวเสียจนสะท้านไปถึงกระดูก ชับมาได้สักพักก็ต้องชะลอรถเพราะมีคนเดินขวางทางระเกะระกะอยู่ข้างหน้า ไม่นานนักก็ถึงทางแยกซ้ายและขวา นนท์ถึงกับเบิกตาโต เอาแล้วไงละ...ที่นี้จะไปทางไหนดี นนท์ถอดแว่นเบิกตามองหาป้ายบอกทาง แต่ก็ไม่มีเลยสักป้าย ทำไมบนดอยถึงได้มีทางแยกได้ละเนี่ย ยิ่งคิดเขาก็ยิ่งไม่เข้าใจ คนกลุ่มใหญ่เดี่ยวซ้ายกันหมด มีเพียงชายร่างผอมบางที่เดี่ยวไปยังเส้นทางด้านขวาอยู่คนเดียว

นนท์ตัดสินใจเปิดประตูรถ อากาศหนาวเย็นเลียใบหน้าทำเอาเขาหน้าชา หากแต่สองเท้าก็ยังวิ่งไปยังทางแยกนั้น ที่แรกเขาตัดสินใจว่าจะวิ่งไปตามกลุ่มคนพวกนั้น แต่มาคิดดูอีกทีแล้ว ถ้ามีคนที่อยู่ลำพังคนเดียวจะสะดวกกว่า ไม่รอช้าออกวิ่งตามชายร่างบางคนนั้นไปเลยแล้วกัน

“ขอโทษนะครับคุณครับ”

นนท์แหกปากร้องเรียก ร่างบางหยุดยืนนิ่งแล้วค่อย ๆ หันกลับมาองเขา จากที่สังเกตเห็นแล้ว คาดว่าน่าจะเป็นผู้ชาย แต่เพราะสวมหน้ากากอนามัยเอาไว้ ทำให้ไม่สามารถเห็นใบหน้าเต็ม ๆ ของเขาได้ ชุดที่สวมใส่ก็เป็นของผู้ชายอย่างไม่ต้องสงสัย หากแต่รูปร่างบอบบางเสียจนแยกไม่ออกเท่าไร แน่ละ...ผู้ชายชื่อโรดก็มักจะเป็นแบบนี้...อานนท์คิดพลันเอ่ยปากถาม

“ขอโทษนะน้องชาย ช่วยบอกหน่อยสิว่าไรวีโรจน์จิตราไปทางไหน?”

“ห๊ะ?” พ่อหนุ่มคนนั้นเลิกคิ้วมองผู้ถาม ไม่รู้ว่าพ่อหนุ่มคนนี้ตกใจอะไรกับคำถามของเขาทั้ง นนท์มองสำรวจจากเสื้อผ้าที่ชายตรงหน้าสวมใส่แล้ว ท่าทางจะอายุน้อยกว่า ใบหน้าผิวพรรณก็ดูละเอียดอ่อนคงจะอยู่ในช่วงยี่สิบต้น ๆ

“อยากรู้ว่าไรวีโรจน์จิตรา ไปทางไหน น้องชายช่วยบอกทางทีหน่อยได้ไหม?”

“ฉันทะ...” พ่อเงี้ยวฟังดี ๆ แล้ว พ่อหนุ่มคนนี้ก็แปลกดีหะ เสียงหวานชะเหมือนกับผู้หญิงเลย

“ครับ น้องพอจะบอกได้ไหม?”

“ตรงไปทางนี้อีกหนึ่งกิโล ฉันทูกำลังจะไปทางนั้นเหมือนกันคะ”

‘คะ’ จันทะ...นนท์ขมวดคิ้ว ผู้ชายคนนี้พูดคะอย่างนั้นหะ ความคิดต่าง ๆ นานาผุดขึ้นมาในหัวของชายหนุ่ม หากแต่ว่าสายลมเย็นพัดผ่านกระต๊อบร่าง ทำเอาหนาวเหน็บเสียยิ่งกว่าโดนน้ำใส่น้ำแข็งในวันสงกรานต์เสียอีก นี่ไม่ใช่เวลาที่จะมาคิดเรื่องนั้นแล้ว...

“น้องชายจะไปที่นั่นเหมือนกันหรือ?”

“อ้อ”

“ถ้าอย่างนั้นก็ดีเลย ยังไงดีตรรถพวกเราไปด้วยเลยก็แล้วกัน แล้วพี่จะจ่ายเงินให้น้องค่าถามทางด้วย”

หนุ่มร่างบางครุ่นคิดท่าทางลังเลอยู่พักหนึ่งก่อนจะพยักหน้าตอบตกลง นนท์ร้องเรียกให้หนุ่มน้อยตามเขามาขณะที่เขาออกวิ่งอย่างรวดเร็ว ถ้าหากให้เขายืนอยู่ในอากาศหนาวขนาดนี้อีกต่อไปละก็ มีหวังเขาได้ป่วยก่อนไปถึงแน่ ๆ ชายหนุ่มเปิดประตูเข้าไปนั่งประจำที่คนขับ ขณะมองดูทัศนตู่กระจ่างบางเดินมาเปิดประตูด้านข้างคนขับ แต่พอเห็นว่ามีคนนั่งอยู่แล้วเลยปิดประตูแล้วไปนั่งด้านหลังแทน ข้าวของพะรุงพะรังถูกโยนเข้ามาตามด้วยร่างบางพร้อมเสียงปิดประตูดังไล่หลัง

“นายนี้สุดยอดเลยนะ” นนท์กล่าวชมพลันเอามือถูกันไปมา ลอบมองแซกร่วมเดินทางผ่านกระจกมองหลัง “ทนหนาวได้ยังไงกัน ใส่เสื้อผ้าแค่นี้โดยไม่มีเสื้อหนาวนะ”

“ชินแล้วละคะ”

‘คะ’ อีกแล้ว นนท์รู้สึกอึดอัดใจ เขาไม่อยากจะถามไถ่อะไรมากกับคนแปลกหน้า เพราะมันเป็นการไม่เหมาะสมที่จะละลابلะลวงเรื่องส่วนตัวของเขาทั้งที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน แต่เพราะได้ยินผู้ชายคนนี้พูด ‘คะ’ ถึงสองครั้ง มันก็อดไม่ได้ที่จะเอ่ยปากถาม

“ขอโทษนะน้อง สรุปล้วนน้องเป็นผู้ชายหรือผู้หญิงกันแน่ล่ะ ทำไมหน้าตาแต่งตัวก็เป็นผู้ชาย แต่กลับลงท้ายด้วยคำว่า ค่ะ ละ” แล้วต่อนั่นเองนนท์ก็เริ่มเข้าใจเองแท้ “อ้อ!อย่างนี้เอง น้องคงเป็น... อ่า พี่เข้าใจแล้วละ ขอโทษนะที่ถามมาก ความชอบส่วนบุคคล อันที่จริงพี่ก็ไม่รังเกียจหรอกนะกับพวกนิยมไม่...”

“เอ่อ คือว่า...”

“หืม ?” นนท์เลิกคิ้ว รู้สึกว่าการถ่มมือไปมาช่วยให้อุ่นขึ้น แต่เขาก็ยังปล่อยลมหายใจอุ่น ๆ ใส่ข้อมือด้วยเพื่อช่วยให้มันใช้บังคับพวงมาลัยรถได้อีกครั้ง รู้แบบนี้เขาน่าจะเตรียมถ่มมือมาด้วยก็คงจะดี เขามองผ่านกระจกมองหลังไปที่ชายร่างบางซึ่งทำท่าเหมือนจะพูดอะไรบางอย่าง และต่อนั่นเองที่ชายร่างบางถอดหน้ากากอนามัยออก

เผยให้เห็นดวงตากลมโตสดใสทั้งที่เป็นตาชั้นเดียว แต่กลับโตได้อย่างเหลือเชื่อ แก้มแดงเรื่อเพราะไอหนาว ริมฝีปากสีชมพูฉ่ำ ใบหน้าขาวผ่องพอถูกอากาศหนาวแล้วยิ่งทำให้มันแดงระเรื่อ ปอยผมปรกหน้าผากซีกหนึ่งดูแล้วเหมือนทรงผมที่กำลังอินทรีนอนอยู่ในตอนนี้ ก็ยังนับว่าคนที่นี้ยังไม่ล้าหลังกรุงเทพฯสักเท่าไรหรอก

“แล้วคุณคิดว่าฉันเป็นผู้หญิงหรือผู้ชายละ ?”

เด็กคนนีกำลังเล่นอะไรของมันกันแน่นะ....เขาคิด ดูก็น่าจะรู้อยู่แล้วว่าเป็นผู้หญิง ไม่มีผู้ชายที่ไหนจะหน้าหวานแถมยังน่ารักแบบนี้อยู่อีกหรอก รูปร่างก็อ่อนแอเกินชายแบบนี้ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าผู้มาใหม่คนนี้เป็นหญิงหรือชาย

“ผู้ชายไง ถามโง่ ๆ ไปได้” เสียงหนึ่งดังขึ้นด้านข้างคนขับ นนท์สะดุ้งโหยงพลันหันไปมองเต็งหนึ่งที รู้สึกตัวตื่นขึ้นแล้ว เต็งหนึ่งกำลังจับจ้องมองคุณที่นั่นอยู่เบาๆหลังอย่างพิจารณา ก่อนจะหันไปถามพี่ชาย

“หมอนี่ใครเหรอ ?”

“คนแถวนี้ละ พอดีฉันลงไปถามทางแล้วเขาก็กำลังจะไปไรวิโรจน์จิตราอยู่พอดี พี่เลยรับเขาให้ไปด้วยกันเลยจะได้ไปถึงพร้อมกันเลยทีเดียวนะ แล้วก็จะได้ไม่ต้องหลงทางด้วย”

“จั้นเหรอ...” พุดจบเต็งหนึ่งก็หันมาสนใจของที่เบาๆหลังอีกครั้ง คราวนี้คือตรงขมวด รู้สึกเหมือนเคยเห็นหน้าไอ้หมอนี่ที่ไหนมาก่อนหรือเปล่า “ฉันรู้สึกเหมือนเคยเห็นนายที่ไหนมาก่อนแฮะ...หรือว่าจะคิดไปเอง ?”

หนุ่มหน้าหวานหรือตาลงมองดูเต็งหนึ่งอย่างพิลึก พยายามขบคิดว่าเคยเห็นเขาที่ไหนมาก่อนหรือเปล่า แต่ไม่ว่าจะคิดเท่าไรก็คิดไม่ออก น่าตกใจที่หนุ่มน้อยหน้าหวานก็รู้สึกคุ้นหน้าคุ้นตาเขาเหมือนกับไม่กี่วันมานี้เคยเจอเขาที่ไหนมาก่อน โดยเฉพาะคิ้วย่น ๆ ของเขา ใช่แล้ว! เคยเห็นเขาจริง ๆ ด้วย...ริตาร้องตะโกนในใจ ดวงตาของเธอเบิกกว้าง แท้ที่จริงแล้วหนุ่มหน้าหวานที่ติดรถของนนท์มาด้วยคือริตานั้นเอง เธอกำลังตกตะลึงที่ได้เจอกับชายหนุ่มที่ครั้งหนึ่งเธอเคยไปสร้างวีรกรรมเอาไว้ที่สนามบินเมื่อสี่วันก่อนหน้านี้น่าตกใจที่เธอกลับลืมใบหน้าหล่อเหลาชวนตะตาแบบนี้ไปเสียได้

“เอ่อ...คือ...”

“ว่าแต่ว่า นายไม่รู้เลยหรือว่าตัวเองเป็นผู้ชาย ถึงต้องมาถามคนอื่นเขานายเป็นผู้ชายหรือผู้หญิง” เต็งหนึ่งถามเสียงเรียบ เขาตื่นขึ้นมาทันตอนที่พ่อหนุ่มจอมยียวนคนนีกำลังต่อปากต่อคำกับพี่ชายของเขา ยียวนกวนประสาทกับคำถามที่ถามว่า ‘แล้วคิดว่าฉันเป็นผู้หญิงหรือผู้ชายละ ?’ ดีแค่นั้นแล้วที่นนท์อุตสาห์มีน้ำใจรับขึ้นมาในรถด้วย แต่กลับมาพูดจาเล่นลิ้นกับคนที่น้ำใจให้เสียได้

ริตากรุ่นคิดขณะหลุดตาลง ไม่กล้ามองสายตาคมกล้าของเต็งหนึ่งที่จับจ้องมองเธอไม่ลดละ ถ้าหากเขาจำได้ว่าเธอเป็นผู้หญิงคนนั้นที่เคยเตะรองเท้าใส่หน้าเขา ซ้ำยังเป็นต้นเหตุให้หมากฝรั่งติดหัวเขา

แถมยังกระซอกเสียงแรงอีกต่างหาก ตอนนั้นสภาพการณ์น่าจะคาดเดาได้ว่าเขากำลังจะตีเธอ มาตอนนี้ถ้าเขารู้เข้าละก็...แถมเธอยังนั่งอยู่ในรถของพวกเขาก็ จะขอตัวลงจากรถก็คงจะไม่ได้แล้ว กว่าจะเดินถึงไร่ วิโรจน์จิตราภีเห็นรอยพืดกัน นั่งรถไปสบาย ๆ เป็นการตัดสินใจที่ดีที่สุด ถ้าในเมื่อเขาเข้าใจว่าเธอเป็นผู้ชาย

“ผมก็แค่แห่เล่นหรือครับ เห็นพวกคุณไม่ใช่คนแถวนี้ก็เลยลองแกล้งเล่นเท่านั้นเอง” วิตาเปลี่ยนท่าทีพูดจาและใช้น้ำเสียงเหมือนผู้ชายขึ้นมาทันที

อานนท์นี่ก็อยากจะหัวเราะ ไม่เข้าใจว่าผู้หญิงคนนี้ต้องการจะเล่นอะไรกันแน่ แล้วก็ไม่ได้เข้าใจว่าเต็งหนึ่งมีตาทาหมีแววไม่หรืออะไร ทำไม่ถึงเห็นผู้หญิงเป็นผู้ชายไปได้ แต่ก็ไม่น่าแปลกเพราะครั้งแรกที่เห็นเขาก็ยังเข้าใจว่าเธอเป็นผู้ชายเลย แต่จากประสบการณ์ในเรื่องผู้หญิงที่ผ่านมาในชีวิตแล้ว แม้อานนท์จะไม่ได้สนใจเรื่องผู้หญิง แต่เขาก็คลุกคลีกับพนักงานในบริษัทที่เป็นผู้หญิงซะส่วนใหญ่บ่อย ๆ เลยสามารถแยกแยะออกได้เพียงชั่วพริบตาว่าเธอคนนี้เป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย

นนท์นั่งเงียบ ไม่คิดที่จะพูดอะไร อยากรู้ว่าผู้หญิงคนนี้กำลังจะเล่นอะไรของเธอกัน หลังจากมือหายเย็นแล้ว นนท์ก็เริ่มขับรถต่อไป เต็งหนึ่งเลิกคิ้วมองดูริตาอยู่พักหนึ่งก่อนจะหันกลับไปนั่งเป็นปกติ เขาอ้าปากหาพอดใหญ่

“อีกนานไหมกว่าจะถึงเนีย ?”

“แกน่าจะเปลี่ยนมาขับแทนฉันบ้างนะ ฉันไม่ใช่คนขับรถของแกนะไอ้หนึ่ง”

“อีกนิดเดียวก็จะถึงแล้วไม่ใช่หรือ พี่ก็ขับ ๆ ไปเถอะ”

“ขอโทษนะครับ” วิตาตัดสินใจพูดชัดขึ้น “พวกคุณสองคนจะไปทำอะไรกันที่ไร่วิโรจน์จิตราภีหรือครับ ?”

“ก็ที่นั่นมัน....” นนท์กำลังจะเปิดปากพูด แต่แล้วจู่ ๆ เต็งหนึ่งก็ร้องโวยวายขึ้นมาเสียอย่างงั้น ทำเอาทั้งคนขับและคนนั่งข้างหลังอย่างริตากระโดดตัวลอยใจหายใจคว่ำหมด

“โวย!”

“ไอ้บ้าเอ๊ย!” นนท์ตั้งสติได้หักพวงมาลัยกลับเข้าเส้นทางเดิมก่อนที่มันจะพุ่งทะลุเส้นทางแล้วดิ่งลงเหวด้านหน้าไป “ร้องหาอะไรของแกวะ เกือบพากันตายหมดแล้วไหมละ!”

“ก็ผมของฉันนะซี” เต็งหนึ่งร้องเสียงเซียวพลันใช้มือลูบผมด้านหลัง ถ้าสังเกตดี ๆ แล้วถึงจะเห็นรอยแห้วเล็ก ๆ “เพราะยัยผู้หญิงบ้าที่เจอที่สนามบินนั่นแท้ ๆ เลย สี่วันเข้าไปแล้วผมยังไม่ยอมขึ้นซะที คอยดูนะถ้าเจอกันอีกละก็พ่อจะฆ่าปาดคอเลยคอยดูเถอะ”

“ตลอดสองสามวันมานี้ฉันก็ได้ยินแบนถึงเรื่องนี่บ่อย ๆ” นนท์ถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย เขาได้ยินเรื่องนี้จากปากของน้องชายอย่างน้อยวันละสามรอบ บางทีก็แถมรอบก่อนนอนให้อีกด้วย ท่าทางน้องของเขาจะแค้นฝังใจจริง ๆ ทั้ง ๆ ที่มันก็ไม่ได้แห้วมากมายอะไรนัก

“ก็มันน่าแค้นไหมละ ผู้หญิงคนนั้นทำให้การมาเมืองไทยของฉันเสียไปหมด กลับไปบ้านก็เจอข่าวไม่ดีเกี่ยวกับพี่อีก ยัยนั่นต้องเป็นตัวช่วยแน่ ๆ เลย”

“ถ้าจะให้แกหุบปากได้ ก็ต้องจ้างมือป็นไปเก็บผู้หญิงคนที่แกว่าให้มันรู้เรื่องราวกันไปเลยงั้นซินะ”

มาถึงตรงนี้ริตาก็ตระหนักได้เป็นอย่างดีว่า ควรจะหุบปากเงียบเอาไว้จะดีกว่า การเปิดเผยตัวจริงของตนคงเป็นการกระทำที่ลึนคิดเอามาก ๆ ไม่รู้ว่าผู้ชายสองคนนี้เป็นใคร แต่ดูจากรถใหญ่ที่ขับมาแล้ว คงเป็นลูกคนมีเงิน ชุดสูทที่สวมใส่ของผู้ชายที่นั่งบังคับพวงมาลัยรถอยู่ดูก็รู้ว่าเป็นผู้ดี ส่วนคูกรณีของเขาที่ส่งเสียงฮึดฮัดขัดใจพลงลูบผมที่แห้วไป จากที่ดู ๆ แล้วการแต่งตัวของเขาก็เข้าขั้นดีแม้จะเป็นการแต่งตัวเรียบ ๆ ก็เถอะ ถ้าหากพวกเขาเป็นพวกมีเงินจริง ๆ ก็ไม่ใช่เรื่องยากที่จะจ้างมือป็น...แต่ถึงขนาดจ้างมือป็นเลยหรือ ?

ริตาดินน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก สรุปลแล้วพวกเขาเป็นใครกันแน่ พวกเขามีอิทธิพลมืดหรืออะไรกัน กับอีกแค่ทำมาค้าฝรั่งติดผมก็ถึงกับจะจ้ำมือปืนมาเก็บเธอเสียแล้ว นนท์เหลือบมองริตาผ่านกระจกมองหลังยังคงค้างคาใจอยู่ที่ผู้หญิงคนนี้แสร้งทำตัวเป็นผู้ชาย เห็นสีหน้าขาวนวลซีดซีดขึ้นมาก็หงงหงาย แต่กระนั้นมันก็ไม่เกี่ยวข้องกับเขา

ถนนดินลูกรังเริ่มเปลี่ยนเป็นดินอุดมสมบูรณ์ชุ่มชื้น ในที่สุดก็มาถึงไร่วิโรจน์จิตรา มีเสาไม้ขนาดใหญ่สองเสาดั้งค้ำยประตูกว้างเข้า ไล่จากเสาไปทางซ้ายสุดลูกหูลูกตาของดอย เป็นรั้วไม้เตี้ย ๆ ทาสีขาว ส่วนเสาด้านขวาไล่ไปจนสุดลูกหูลูกตาก็เช่นเดียวกัน แสดงอาณาเขตความยิ่งใหญ่ของไร่ ผ่านเสาประตูเข้าไปเป็นถนนดินทอद्यาว สองข้างทางเต็มไปด้วยไม้ยืนต้นที่รู้ดีอยู่แล้วว่าเป็นต้นกาแฟ

“เธอพอจะรู้หรือเปล่าว่าคนดูแลที่นี่พักอยู่ที่ไหน ?” นนท์เอ่ยปากถามขณะสอดสายตามองหาสิ่งปลูกสร้างหลังจากที่แล่นเข้ามาในอาณาเขตของไร่ แต่ไม่ว่าจะมองไปทางไหนก็เห็นเพียงต้นกาแฟเรียงเป็นทิวแถว

“เออ...ตรงไปอีกสักหน่อยก็จะถึงแล้วละครับ” ริตาดตอบ “ถ้ายังไง ปล่อยให้ผมลงตรงนี้เลยก็แล้วกันนะครับ”

“เอาอย่างนั้นหรือ ?”

“ครับ” ริตาริตอบทันควัน ใครจะกล้านั่งอยู่กับคนที่คิดจะจ้ำมือปืนมาเก็บเธออยู่อีกกันเล่า ทันทึที่รถจอดหญิงสาวก็รวบถุงใส่เสื้อผ้ามากอดไว้แนบอก เปิดประตูแล้วแทบจะกระโดดลงไป เสี่ยงปิดประตูตั้งเป็นเวลาเดียวกันกับที่ริตาออกวิ่งหน้าตั้งหายเข้าพงไม้ไป

“น่ารักดีแฮะ” นนท์กล่าวชม ยกมูมปากขึ้นยิ้ม เป็นผู้หญิงที่แปลกดีพิลึก ทั้ง ๆ ที่ดูก็น่าจะรู้อยู่แล้วแต่ก็ยังแสดงตัวว่าเป็นผู้ชาย ครั้นจะคิดว่าเป็นทอมก็ไม่ใช่ เพราะพนักงานที่บริษัทของเขาก็มีทอมอยู่ไม่น้อยเหมือนกัน โดยเฉพาะพวกแผนกยกของทีมักจะเป็ทอมเสียส่วนใหญ่ พวกนั้นดูแว็บเดียวก็รู้ว่าเป็นทอม แต่กลับผู้หญิงคนนี้มันแตกต่างออกไป

“จะมองอีกนานไหม ?” เต็งหนึ่งร้องถาม มองดูพี่ชายเอาแต่ชำเลื่องออกไปนอกรถ ตามเส้นทางที่ริตาริวิ่งไปเมื่อครู่ “ทำไมพี่ไม่เดินไปส่งมันให้ถึงบ้านเลยละ...แค่นี้ก็เสียเวลามากพออยู่แล้วนะ”

“แกก็ลองมาขับเองมั้งชิ เอาแต่สั่ง ๆ อยู่ได้”

“อีกนิดเดียวก็ถึงแล้ว รีบ ๆ ไปให้ถึงเหอะ ฉันอยากจะทำน้ำจะแย่อยู่แล้ว”

นนท์ลอบถอนหายใจ ไอน้องคนนี้นั้นจะสั่งเขาไปอีกนานไหมนะ มือเคลื่อนไปปรับเกียร์รถลั่นรถพุ่งทะยานไปข้างหน้าอย่างรวดเร็ว ขับมาได้พักหนึ่งก็พบกับสิ่งปลูกสร้างเป็นบ้านไม้เรือนไทยดูมีอายุแต่ก็ยังคงสภาพงดงาม ใต้ถุนบ้านยกสูงเปิดโล่งให้ลมโกรก มีแคร่ปูเสื่อตั้งอยู่ใต้ถุนบ้านคล้ายเอาไว้เป็นที่สำหรับนั่ง ๆ นอน ๆ เล่น มีบันไดให้เดินขึ้นไปบนบ้าน โถงมั่งกรวางอยู่ที่ตีนบันได

สองศรีพี่น้องมองดูบ้านเบื้องหน้าพลันอ้าปากค้าง ตกตะลึงพริ้งเพริด จากที่เห็น บ้านพวกนี้เขาเคยดูจากในทีวีบ่อย ๆ นีสรูปลแล้วพวกเขาจะต้องพักอยู่ที่บ้านหลังนี้จริง ๆ นะหรือ เต็งหนึ่งถลึงตามองดูบ้านนั้นอย่างพิจารณา เป็นบ้านเรือนไทยที่แม้จะเก่า แต่ก็มีการทำสีใหม่อยู่ตลอดเวลา สังเกตได้จากสีบ้านที่ดูทาทางเหมือนกับเพิ่งทาเมื่อวันสองวันมานี้ บริเวณบ้านร่มรื่นไปด้วยดอกไม้ในกระถางหลากหลายชนิดที่ผลิบานราวกับจะแข่งกัน ขับให้บ้านเก่า ๆ ดูสดชื่นน่าอยู่ขึ้นมาขนาดตา

“เออละ!” นนท์กล่าวในที่สุด “ลงจากรถกันเถอะ”

ว่าแล้วเต็งหนึ่งก็ก้าวตามพี่ชายลงจากรถ ลมเย็นปะทะใบหน้าทำเอาชายหนุ่มถึงกับประหลาดใจ ที่แรกที่เห็นบ้านหลังนี้แล้วคิดว่าไม่มีเครื่องปรับอากาศ เขายังกังวลอยู่เลยว่าตัวเองจะนอนหลับได้ยังไง พอมาดูสภาพอากาศบนดอยแล้ว แทบทำให้เขาลืมเรื่องเครื่องปรับอากาศไปเลย กวาดสายตามองไปรอบ ๆ ยิ่ง

มองออกไปไกล เขาก็แลเห็นหมอกจาง ๆ ที่ลอยปกคลุมอยู่เหนือไร่

“อากาศที่นี่ก็ไม่เลวนะ”

นนท์ไม่พูดพลาบ เปิดกระบะโปรงรถหยิบเอากระเป๋าเดินทางลากตามพื้นดินไปที่บันไดบ้าน เติ้งหนึ่งเองก็ชนข้าวของ ๆ ตัวเองตามมา สองศรีพี่น้องหยุดชะงักที่หน้าบันได

“ฉันเคยเห็นนะ” นนท์ว่าพลาบขึ้นไปที่โถงมังกรซึ่งมีน้ำอยู่เต็มโถง มีขันตักน้ำลอยต่อองแตง “เขาต้องล้างเท้าก่อนขึ้นบ้าน”

“ฉันก็เหมือนเคยเห็นในที่วิบ่่อย ๆ เหมือนกัน เราต้องทำแบบนี้หรือเปล่า?”

“ก็ต้องเป็นแบบนี้แหละ” นนท์วางข้าวของไว้ด้านข้าง แล้วตักน้ำมาเติมขัน ใช้มือข้างหนึ่งถลกขาทางเกงขึ้นมาครึ่งแข้ง จากนั้นก็เทน้ำล้างเท้า เรียบร้อยแล้วก็มึ้นน้ำใจตักน้ำให้น้องชาย เติ้งหนึ่งยกขาทางเกงยีนส์สีซีดของตัวเองขึ้น พอนนท์เทน้ำลงมา ชายหนุ่มก็ใช้สองเท้าถูจนสะอาดเอี่ยม

อยู่ในที่ ๆ อากาศหนาวเย็นแบบนี้แล้ว โคนน้ำเข้าไปทำเอานนท์ถึงกับร้องคราง ไม่รอที่จะให้เท้าทั้งสองข้างถูกแช่แข็งเขาคิดว่าข้าวของได้ก็วิ่งขึ้นไปบนบ้านทันที เติ้งหนึ่งแม้จะรับรู้สภาพอากาศของที่นี่ว่ามันหนาว แต่ก็ไม่เท่าไร เพราะอังกฤษในหน้าหนาว หนาวกว่าที่นี่มากมายนัก เขาค่อนข้างจะชินเสียแล้วกับอากาศหนาว ๆ เช่นนี้ ชายหนุ่มสูดลมหายใจเข้าเต็มปอด อากาศที่นี่สดชื่นดีจริง ๆ

ทันทีที่ขึ้นมาบนเรือน สิ่งแรกที่เห็นคือห้องโถงกว้างขวางสมกับที่เป็นเรือนไทย มีชั้นวางของ ตู้โชว์โต๊ะรับแขก ที่ล้วนแล้วต่างก็ทำจากไม้ทั้งนั้น มีเก้าอี้ม้าโยกซึ่งมักจะเห็นคนแก่ใช้มันบ่อย ๆ ตามย่านชนบททั่ว ๆ ไป เติ้งหนึ่งเดินตามหลังพี่ชายพลันมองสำรวจ

“ที่นี่ก็ไม่เลวนะ” เขากล่าวชม นนท์พยักหน้าตอบ ภายในบ้านไม่มีลมหนาวโกรกเข้ามา ทำให้อากาศอุ่นสบาย อาจเป็นเพราะว่ารอบด้านมีห้องหับขวางทางลมอยู่ทั้งสี่ทิศ เติ้งหนึ่งไปบนห้องโถง ไม่มีหลังคาคล้ายกับจะเปิดห้องโถงให้โล่ง จากที่ดูแล้วข้าวของที่อยู่ในห้องโถงนี้ ไม่มีของมีค่า มีเพียงโต๊ะ เก้าอี้ เท่านั้น ส่วนชั้นวางข้าวของอยู่ในร่มที่มีหลังคาผ้าออกมา

หากจะให้พูดง่าย ๆ หน้อยก็คือบ้านทั้งบ้านจะมีแค่เพียงห้องโถงเท่านั้นที่หลังคาถูกเจาะเป็นรูสี่เหลี่ยมอย่างตั้งใจ เติ้งหนึ่งสงสัยว่า ถ้าหากวันไหนฝนเกิดตก ห้องโถงก็เปียกหมดนะซิ ไม่เข้าใจคนออกแบบเอาเสียเลย พวกเขาวางข้าวของไว้มุมหนึ่งของห้องโถง จากนั้นก็เห็นพ้องต้องกันว่าจะเคาะประตูเรียกดูที่ละห้อง เพื่อว่าจะมีใครอยู่บ้าง แต่แล้วไม่ว่าจะแหกปากเท่าไรก็ดูเหมือนจะไม่มีใครมารับเลย

“เหมือนจะไม่มีใครอยู่นะ” นนท์เอ่ยพลันได้ยินเสียงท้วงไล่ของตัวเองร้องประท้วง เขาลุกขึ้นจากโต๊ะนั่งกลางห้องไปยังกองข้าวของ หยิบเอากระเป๋าใบเล็กใบหนึ่งกลับมาด้วย

ครั้นพอวางกระเป๋าลงบนโต๊ะก็เปิดเอาขนมขบเคี้ยว ซูชิแบบกล่อง ข้าวกล่องจากร้านสะดวกซื้อ น้ำอัดลมกระป๋อง รวมทั้งของกินอื่น ๆ รวม ๆ แล้วเหมาะสำหรับคนสี่คน เติ้งหนึ่งเองก็หิวไม่น้อยไม่กว่าเหนื่อย เขาอยากที่จะอาบน้ำทันทีที่มาถึง แต่ตอนนี้คงจะต้องทิ้งเรื่องนั้นไม่เสียก่อน สองพี่น้องนั่งกินแล้วพูดคุยสรรพเพเหระ ไม่นานนักเสียงฝีเท้าของใครคนหนึ่งก็ดังขึ้นชัดเจน

“มายะหยัง!” น้ำเสียงราวฟ้าผ่าของหัวล้าน ผิวคำคล้าย ร่างกายกำยำดั่งหิน ในมือของเขาถือปืนลูกซองแฝดเล็งมาที่พวกเขา ภาษาถิ่นเหนือมีเอกลักษณ์พุ่งออกมาจากปากของชายหน้าเหลี่ยมคนนั้นเป็นชุด เติ้งหนึ่งพยายามจะฟังและจับใจความว่าลุงที่หน้าตาคล้ายโจรคนนี้ก็กำลังพูดอะไร

แต่ก็ต้องสรรภาพตามตรงว่า มันยากเสียยิ่งกว่าไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเสียอีก ฟังไปฟังมาเป็นเมโลดี้เพลงไปเสียอย่างนั้น เขาและพี่ชายพากันยกมือขึ้นสื่อเป็นภาษากายอันซึ่งเป็นภาษาสากล ไม่ว่าใครต้องเข้าใจ เมื่อเห็นว่าสองหนุ่มยกมือยอมจำนน สีหน้าถมึงทั้งของมหาโจรก็คลายลงเล็กน้อย

“เออ..ขอโทษนะครับ” นนท์ทำใจดีสู้เสือเอ่ยขึ้นเสียงสั่น “ผม...คือว่า...ผมมาหาคนดูแลที่นี่นะครับ”

“พวกเอ็งเป็นใคร!” จู๋ ๆ มหาโจรคนนั้นก็เปลี่ยนมาพูดภาษากลาง เต็งหนึ่งจึงรีบพูดเร็วจนแทบฟังไม่ทัน

“คือว่าพวกเราเป็นเจ้าของไร่ เราจะมาอยู่ที่นี้ล่ะครับ แม่ของเราบอกให้มาหาคนที่ชื่อพิมภิกา”

“ฉันเนี่ยแหละคนดูแลไร่!” ไม่ทันที่เต็งหนึ่งจะพูดจบ ลุงคนนั้นก็ส่งเสียงฟ้าประทานฟาดลงมาอีก รอบ ไม่รู้ว่ามหาโจรคนนี้ไปหัดแปลงเสียงมาจากไหน มันถึงได้ตั้งจันท์หูเต็นระบำเสียหลายรอบ ถ้าหากได้ยินอีกครั้ง มีหวังหูฉีกอย่างแน่นอน จะว่าไปแล้ว เมื่อครูนี่มหาโจรคนนี้บอกว่าตัวเองเป็นคนดูแลไร่นี้ แม่บอกว่าให้มาหาคนดูแลไร่ที่ชื่อพิมภิกา ถ้าอย่างนั้น ลุงหน้าเหี่ยมคนนี้ก็ชื่อพิมภิกาอย่างนั้นหรือ...

สมกับที่เป็นพี่น้องกัน อานนท์กับเต็งหนึ่งหันมาสบสายตากันอย่างรู้ใจพยายามกลั้นหัวเราะไม่ให้ระเบิดก้ากออกมา ลุงหน้าเหี่ยมคนนี้เนี่ยนะ! ชื่อ พิมภิกา...

“หืม ?” เมื่อได้ยินจากปากของเต็งหนึ่งว่าเป็นเจ้าของไร่ มหาโจรหน้าเหี่ยมก็ลดปืนลงพลันจ้องมองพวกเขาอย่างพิลึกพิลั่นที่ตั้งแต่หัวจรดปลายเท้า “พวกเอ็งเป็นใครนะ ?”

“ผมชื่อ เต็งหนึ่ง วิโรจน์จิตรา ส่วนนี้พี่ชายของผม อานนท์ วิโรจน์จิตรา เราสองคนเป็นลูกของ นายพิพัฒน์ วิโรจน์จิตรา กับนางสุนันทา วิโรจน์จิตรา”

ไม่พูดเปล่าเต็งหนึ่งทำท่าจะล้วงกระเป๋าด้านหลังของกางเกงยีนส์ แต่ทันทีที่ขยับตัว มหาโจรก็สะดุ้งรีบยกกระบอกรูปปืนลูกซองขึ้นเล็งมา ชายหนุ่มจึงยกมือขึ้นดังเดิม

“ใจเย็น ๆ ก่อนซี! ผมแค่จะเอาบัตรประชาชนของผมให้คุณดูเท่านั้นเอง”

บทที่สาม

นายประสมกรอกตามองหนุ่มหน้าอ่อนทั้งสองกับบัตรประชาชนอย่างพิเนิจพิเคราะห์พลันเปลี่ยนสีหน้าเป็นรอยยิ้มเห็นฟันขาว ยื่นบัตรประชาชนในมือคืนให้พวกเขา จากนั้นก็เก็บปืนที่ยังคงดึงไปที่พวกเขาลง ยกมือไหว้ขอโทษขอโพยเสียดายใหญ่ ถึงแม้ว่าเขาจะมีอายุมากกว่าเด็กทั้งสองคน แต่ถึงอย่างไรเสียพ่อกับแม่ของเด็กทั้งสองคนก็มีบุญคุณกับเขามากเสียจนชาตินี้ก็ใช้ไม่หมด การได้เจอกับลูกชายของผู้มีพระคุณแบบนี้ ก็ไม่ต่างอะไรกับการได้เห็นผู้มีพระคุณมาเยือนอยู่ตรงหน้า

“ขอโทษด้วยนะครับนายน้อย ผมไม่รู้จริง ๆ ว่าเป็นนายน้อย คิดว่าเป็นคนมาบุกรุกพื้นที่เสียอีก” ประสมเลือกใช้คำพูดที่สุภาพที่สุด ผิดกับหน้าตาที่ดูโหดเหี้ยมจนอานนท์กับเต็งหนึ่งถึงกับกลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก แม้ว่าจะเห็นสีหน้าปานมหาใจริมหวานมา แต่ก็ยังไม่ไว้วางใจ ไม่รู้ว่าตาลุงคนนี้จะยกปืนขึ้นมาจ่อยิงพวกเขาอีกเมื่อไหร่

“ที่นี้ลุงก็เข้าใจแล้วซินะครับ” อานนท์ถามกล้า ๆ กลัว ๆ เหลือบมองหน้าลุงประสมกับปืนในมือของแกอย่างระแວดระวัง ลุงประสมเห็นแบบนี้ก็เข้าใจทันทีว่านายน้อยทั้งสองคนกำลังกลัวปืนลูกซองแฝดในมือของแก จึงยกมันขึ้นแล้วยื่นให้พวกเขา

“เฮ้ย!” เต็งหนึ่งกับอานนท์ร้องประสานเสียงกันโดยไม่ได้ตั้งใจ กระโดดกอดกันกลมเพราะคิดว่าลุงประสมจะยกมันขึ้นมาเล็งใส่พวกเขาอีกครั้ง

“ไม่ต้องห่วงหรอกครับ เพื่อความสบายใจ ผมจะเอาลูกปืนออก” ว่าแล้วลุงประสมก็ปลดกระสุนปืนอย่างช้าๆ ท้าทางจะเล่นกับปืนจนชินมือ กระสุนส่งเสียง กรู๊งกรู๊ง! กลิ้งไปมาบนพื้น นายประสมก้มเก็บมันขึ้นมาดูให้นายน้อยทั้งสองคนดู “หายห่วงแล้ว ไม่ต้องกลัวแล้วนะครับ”

“ขอโทษนะ” เต็งหนึ่งกล้าเสียงสั้นขณะค่อย ๆ คลายออกจากอ้อมกอดของพี่ชาย “ลุงเข้าใจแล้วจริง ๆ ไซ้ไหมครับ ผมหมายถึง ลุงคงไม่ฆ่าพวกเราหรอกไซ้ไหม?”

“อ้อ! เรื่องนั้นไม่ต้องห่วงหรอกครับ ผมเป็นคนดูแลคนงานในไร่นี้ชื่อประสมครับ”

“ประสมมันเหรอครับ?” คิ้วตรงขมวดเข้าหากัน เต็งหนึ่งหันไปมองหน้าพี่ชายอย่างฉงนก่อนจะหันมาเอ่ยถามลุงประสม “แล้วคุณดูแลไร่ที่ชื่อพิมภิกาละครับ แม่ของผมบอกให้มาหาเขา”

“ตอนนี้น้องพิมไม่อยู่ครับ เข้าไปในเมืองตั้งแต่เมื่อเช้าแล้ว อีกวันสองวันถึงจะกลับมาที่ไร่”

“มีเบอร์ติดต่อเขาไหมครับ?” อานนท์เอ่ยถาม หลังจากไว้วางใจแล้ว สองศรีพี่น้องก็ค่อย ๆ ออกจากอ้อมกอดของกันและกัน กลับมายืนเป็นปกติดังเดิม

“ไม่มีเลยครับ ถ้ายังไงผมจะเรียกคนให้มาช่วยจัดห้องให้แล้วกันนะครับ เชิญนายน้อยพักผ่อนตามสบายเลย เดี่ยวผมจะไปหาน้ำหาท่ามาให้” ว่าแล้วลุงประสมก็เดินไปที่กำแพงห้องโถง มีตะขอแขวนงอกออกมาจากผนังเหมือนกับว่าใช้สำหรับแขวนอะไรบางอย่าง และแล้วคำตอบก็ปรากฏให้เห็น ลุงประสมแขวนปืนไว้กับผนัง วางลูกปืนไว้ในลิ้นชักข้าง ๆ หันควมมาที่พวกเขาทั้งสองคน ทำเอาพวกเขาทั้งสองถึงกับผวา

“รอสักครู่ครับ” ลุงประสมยิ้มให้อย่างเป็นมิตร หากแต่สองศรีพี่น้องกลับไม่เข้าใจถึงจุดประสงค์ของรอยยิ้มนั้น ยังคงผวาไม่หาย ก็ใครจะสามารถผูกมิตรกับคนที่เพิ่งเล็งปืนใส่ตัวเองเมื่อไม่กี่นาทีก่อนหน้านี้ได้ง่าย ๆ กันล่ะ

นายประสมเดินออกมาจากห้องโถงลงบันไดบ้านมาข้างล่างกะว่าจะไปเรียกคนงานให้มาช่วยเตรียมห้องหับไว้รับรองนายน้อยทั้งสองที่อุตสาหะเดินทางมาเยือนไร่ อันที่จริงต้องกล่าวว่าเขารู้ถึงเหตุผล

ที่นายน้อยทั้งสองมาที่นี้ถึงจะถูก เหตุผลแรก คือ การมาดูแลไร่เพื่อเรียนรู้และเข้าใจเกี่ยวกับงานในไร่ เหตุผลที่สอง คือ... พอดคิดถึงเหตุผลที่สอง นายประสมก็ถึงกับกุมขมับ แล้วแบบนี้จะรู้ได้ยังไงกันว่าใครเป็นใคร

“เลิกคิดดีกว่า” นายประสมสลดความคิดยุ่งเหยิงออกจากหัว เหลือบมองรถใหญ่คันโก้ที่จอดอยู่หน้าเรือน เห็นเงาตะคุ่ม ๆ ก็นึกสงสัย ก้มลงหยิบหินก้อนใหญ่มากำไว้เหมาะมือ ทว่าพอเห็นว่าเป็นริตาหลานสาวตัวดีตัวป่วนของตนก็ทิ้งหิน

ริตาที่เฝ้าสังเกตการณ์อยู่ด้านนอกเห็นรถคันตาที่เพิ่งขับมาส่งเธอจอดอยู่หน้าบ้านก็นึกแปลกใจ ลุงประสมเดินลงมาพอดีเธอก็จึงแอบ ๆ และหาจังหวะวิ่งเข้ามาถาม สายตาลอบมองขึ้นไปบนบ้านอย่างระแวงระวัง

“ลุง ฯ” ริตาร้องเรียกพลันหยุดยืนหายใจหอบตรงหน้านายประสม

“มีอะไรของเอ็งวะ ถึงได้ทำลับ ๆ ล่อ ๆ”

“คนพวกนั้นเขาเป็นใครกันหรือลุง ?”

“นายน้อยของที่นี่นะซี”

“ห๊ะ!” ริตาร้องเสียงดังลั่นด้วยความตกใจ ก่อนจะยกมือขึ้นปิดปาก แล้วกลับมาพูดด้วยเสียงที่เบาจนเหมือนกระซิบ “จริง ๆ หรือ...สองคนนั้นนะนะ เป็นนายน้อยของที่นี่”

“ใช่แล้วละ ตัวจริงเสียงจริงเลยด้วย...เอ็งมาก็ดีแล้ว ช่วยลุงเตรียมห้องพักให้นายน้อยที”

“คงไม่ได้หรอกลุง ถ้าขึ้นโดนจับได้ก็ตายกันพอดี” ริตาร้อง สีหน้าขาวเนียนของเธอดูซีดจนคล้ายสีของแผ่นกระดาษเสีย

“ทำไมถึงตายวะ ? แล้วจับได้อะไรของเอ็ง ใจ...ลุงเพิ่งสังเกต...ตัดผมใหม่เสียด้วย หน้าซำยังใส่ชุดเหมือน...เหมือนเด็กผู้ชายเลย”

“ลุง! นี่ไม่ใช่เวลามาพูดเรื่องนี้นะ ลุงต้องช่วยหนูนะ”

ริตาร้องพร้อมกับยกมือขึ้นไหว้อ้อนวอนลุงประสมอันเป็นที่รัก ลุงประสมขมวดคิ้วมองแววตาวิงวอนเหมือนหมาหิวของหลานสาวอย่างไม่ไว้ใจ ครั้งหนึ่งตอนเห็นสายตาแบบนี้ คือตอนที่เจ้าหลานสาวตัวดีขอร้องอยากจะเป็นต้นมะม่วง ผลที่ออกมาคือตกลงมาแขนหักต้องเข้าเฝือก ส่วนลุงประสมเองแม้ไม่ได้เจ็บตัวอะไร แต่ก็ถูกพึมพำแม่ของริตาด่าเป็นชุดจนตัวเองอยากจะเป็นคนแขนหักเองเสียให้รู้แล้วรู้รอดกันไป

“เอ็งจะให้ลุงช่วยอะไร ?”

เต็งหนึ่งนั่งอยู่ที่โต๊ะกลางห้องโถงดั้งเดิม ส่วนอานนท์เลือกที่จะนั่งเก้าอี้ไม้โยก เขาอนนพิงเก้าอี้แล้วโยกไปมาอย่างเพลิดเพลิน ทันทีที่ตาลูกหน้าเหมือนมหาโจรคนนั้นจากไป บรรยากาศในห้องโถงก็กลับสู่ปกติอีกครั้ง ระวังรอ เต็งหนึ่งกินขนมพลางเปิดกระป๋องน้ำอัดลมยกขึ้นจอร์มฝีปาก ไม่รู้ว่าตาลูกคนนั้นไปหาน้ำรับรองแขกถึงไหนต่อไหนซิน่า หรือว่าเดินลงดอยไปซื้อที่ร้านสะดวกซื้อในเมืองกันแน่ะ ถึงได้เข้าเสียขนาดนี้ จากที่คาดเดาเอา ตั้งแต่ลุงนั้นบอกว่าจะไปหาน้ำหาท่ามาให้ นี่ก็ปาไปครึ่งชั่วโมงเห็นจะได้ ของกินที่อยู่บนโต๊ะก็เริ่มจะหมดลงทุกที ๆ

“ขอโทษที่ให้รอนานนะครับ” ในที่สุดลุงประสมก็กลับมาพร้อมกับขันน้ำเสตนเลสหนึ่งใบ ในน้ำใส่น้ำและน้ำแข็งเอาไว้ เขาวางมันลงบนโต๊ะตรงหน้าเต็งหนึ่ง น้ำในขันเป็นสีเขียวขุ่นแปลก ๆ ชายหนุ่มขมวดคิ้วจ้องมองมันเขม็ง

“นี่มันน้ำอะไรนะครับ ทำไมมันถึงได้เขียวอ้อแบบนี้ล่ะ ?”

“น้ำใบเตยครับ มีประโยชน์ต่อร่างกายนะ ดื่มแล้วช่วยให้สดชื่น”

เต็งหนึ่งพยักหน้าตอบ แต่เขาไม่คิดที่จะกินมันเกรงว่าท้องอาจจะเสียถ้ากินของที่ไม่เคยกินมาก่อน

เข้า ยิ่งเป็นของที่มีในชนบทอย่างนี้ยิ่งไม่ต้องพูดถึง เขาหิบบะป่องน้ำอัดลมขึ้นกระดกเข้าปาก ไม่แม้แต่จะชายตามองน้ำใบเตยนั้น อานนท์ที่เคยลิ้มลองมาก่อนลุกขึ้นจากเก้าอี้ไม้โยกมาดูน้ำใบเตยแล้วลองยกขึ้นขึ้นจรดริมฝีปาก เต็งหนึ่งรีบร้องปราม

“อย่านะพี่!”

ทว่าไม่ทันแล้ว อานนท์กระดกขึ้นดื่มเสียงดัง แล้ววางขันน้ำแสดบนเสตงเดิม เขาหันไปยิ้มให้น้องชายอย่างร่าเริง

“ไม่เป็นไรหรอกน่า แม่เคยทำน้ำใบเตยให้กินอยู่เหมือนกัน รสชาติมันไม่ได้แยเหมือนหน้าตาหรอกนะ แกก็น่าจะลองดูสักหน่อย”

“ไม่ละ เชิญพี่กินไปคนเดียวเถอะ” เต็งหนึ่งทำหน้าคล้ายจะอาเจียนออกมาทันทีที่เห็นสีของน้ำใบเตย ดู ๆ ไปแล้วเหมือนสีของตะไคร่น้ำ ใครจะกินลงกัน

ตอนนั้นเองเต็งหนึ่งเบนสายตาเพื่อหลบเจ้าน้ำใบเตยสีเขียวสว่างจ้าไปสะดุดเข้ากับร่างบางร่างหนึ่งที่ท่าท่ายองเบาเหมือนแมว หมอนั้นยื่นด้วยปลายเท้าทั้งสองข้าง เขย่งปลายเท้าเดินอ้อมไปด้านหลัง

“เดี๋ยวก่อน นายคนนั้นนะ!” เต็งหนึ่งร้องเรียก เมื่อได้ยินเสียงเรียกริตาที่อยากจะได้หนีอ้อมพวกเขาไปด้านหลังก็สะดุ้งหยุดยืนตัวตรง อานนท์กับลูประสมหันไปมองริตาเป็นสายตาเดียว “หันมาทางนี้ซิ!”

ริตาค่อย ๆ หันไปมองเต็งหนึ่ง สายตาแหลมคมราวกับจะจ้องมองเธอจนทะลุปรุไปรุ่งคู้้นมองสำรวจเธอตั้งแต่หัวจรดปลายเท้า เธอไม่กล้าที่จะมองตอบสายตาคู่นั้นจึงหลบตาลงแล้วซ่อนสายตาขึ้นอ้อมวงลูประสมที่ยืนมองตามสายตาของเขามาที่เธอ

“เออ...เจ้านี้คือ ริตา เป็นหลานชายของผมเองนะครับ เขาจะมาช่วยจัดห้องให้กับนายน้อยทั้งสองคน”

“ริตา ?” เต็งหนึ่งขมวดคิ้ว ทำไมนะ เห็นหน้าไอ้หมอนี้แล้ว ทำไมถึงรู้สึกเหมือนเคยเจอที่ไหนมาก่อนทุกที แต่ไม่ว่าจะนึกเท่าไรก็นึกไม่ออก “เป็นผู้ชายแท้ ๆ แต่กลับชื่อริตา แปลกดีนะ”

“คือว่า...” ลูประสมเหลือบมองหลานสาวแล้วหันไปหัวเราะเสียงดังทางเต็งหนึ่ง ริตาแหม่ปากแน่นอย่าหัวเราะจนโอเวอร์เกินไปนักซิลุงคะ...เดี๋ยวก็ถูกจับได้กันพอดี

“แม่ของเด็กคนนี้เขาตั้งให้ นะครับ คนที่ไว้ชอบเรียกกันว่าไอ้ ‘ริต’ ที่มาจาก ‘ริตา’ นะครับ ตัดสระ อไปให้มันดูสมเป็นชาย แต่หน้าตามันละอ่อนเหมือนผู้หญิง แม่มันเลยคงตั้งให้ตามรูปร่างหน้าตา”

นี่มันอะไรกันละเนี่ย... อานนท์ขมวดคิ้วอย่างงงสนเท่ห์ หมายความว่ายังไงกัน ตาลุงหน้าเหี้ยมคนนี้พูดเหลวไหลอะไรกันแน่ ก็ที่เห็นอยู่หน้าคือผู้หญิงแท้ ๆ กลับบอกว่าเป็นหลานชายเสียอย่างนั้น ชายหนุ่มนึกสงสัยเดินตรงเข้าไปหาริตา หญิงสาวพอเห็นเขาเดินมาหยุดยืนอยู่เบื้องหน้าก็สะดุ้งโหยง อานนท์หรือริตาเรียกเด็กมองสำรวจใบหน้านามสะคราญ แก้มใส ๆ อมชมพูเปล่งปลั่ง ผิวพรรณละเอียดอ่อน รูปร่างผอมแห้งเอวบาง แถมมีหน้าอกยื่นมาเสียขนาดนี้ จะดูยังไงก็ผู้หญิงร้อยเปอร์เซ็นต์

“เธอเป็นผู้ชายอย่างนั้นหรือ ?” เขาถามเธอ หญิงสาวสะดุ้งให้กับคำถามที่หลุดออกมาจากปากเขา เธอเบิกตาโตเป็นไข่ห่านส่งสายตาไปทางลูประสม นนท์หันไปมองตามสายตาของเธอ เห็นสีหน้าของลูประสมซุ่มไปด้วยเม็ดเหงื่อ ชัดเลย! สองคนนี้ก็กำลังโกหกอยู่

“อ่า...ใช่แล้วละครับ” ริตาตอบเสียงสั้น เสียงนั้นฟังดูแล้วเบาแต่ก็พอจะทำให้ อานนท์ได้ยินชัดเจน นนท์พยักหน้าเออออห่อหมกไปด้วย สองลูหลานแสดงละครจบตาได้ไม่เนียนเอาเสียเลย สิ่งหนึ่งที่ยังคงอยู่ในหัวของเขาไม่เปลี่ยนแปลงตั้งแต่ตอนที่รับริตาขึ้นมานรถ ว่าทำไมเธอต้องโกหกว่าตัวเองเป็นผู้ชายด้วย ทั้ง ๆ ที่โกหกไปแล้วก็ไม่ได้อะไรขึ้นมา มาตอนนี้ก็ยังจะด้านหน้าโกหกต่อไปอีก

จะว่าเป็นพวกต้มตุ๋นก็ไม่ใช่... จะหลอกหวังเงินก็ไม่ใช่... แล้วจุดประสงค์ที่โกหกมันเพราะอะไรกัน

นะ ?

อานนท์ประเมินสองลูกหลานอย่างพิถีพิถันเพราะ ท้าทางหลานสาวจะไม่ใช้พวกชอบโกหก เพราะ สีหน้าและสายตาคุณหลานมาก ยิ่งตอนที่เขาเอ่ยปากถามว่าเป็นผู้ชายจริง ๆ หรือเปล่า เธอก็มีอาการสะดุ้ง แสดงว่าไม่เคยโกหกมาก่อน และไม่ได้เตรียมการเรื่องโกหกครั้งนี้มาดีพอด้วย ส่วนคุณลุงประสมเองก็ ท้าทางเกร็ง ๆ กว่าตอนแรกที่เจอกัน สบสายตามองกันหลายต่อหลายรอบ แสดงว่าไม่ได้เป็นพวกนักต้มตุ๋น และไม่ได้เป็นคนร้าย หรือคนเลวอะไร...

หลังจากคิด ๆ และคิดทบทวนดูดี ๆ แล้ว อานนท์ตัดสินใจที่จะปิดปากเงียบเอาไว้ เขาละจะอยากจะรู้จริง ๆ ว่าจุดประสงค์ที่ลูกหลานคู่นี้โกหกมันคืออะไรกันแน่ ทำไมผู้หญิงที่ชื่อ 'ริตา' คนนี้ถึงได้โกหกพวกเขา ตั้งแต่แรกที่พบหน้า ยิ่งคิด ความอยากรู้อยากเห็นก็ยิ่งเพิ่มพูนในอกเป็นทวีคูณ คิดไปคิดมา เหมือนตนเอง เป็นนักสืบที่ต้องการจะล้วงความลับของอาชญากรยังงี้ยังงั้น

“พี่จะถามแบบนี้สักกี่หน” เต็งหนึ่งถอนหายใจอย่างเซ็งอารมณ์ “ก็เห็น ๆ อยู่ว่าไอ้หมอนี้มันเป็นผู้ชาย”

“ก็ท้าทางมันตุงตุงเหมือนผู้หญิงนี่หว่า” อานนท์พูดตามน้ำ ตัดสินใจแล้วว่าจะไม่เปิดโปงเรื่องที่ริตา เป็นผู้หญิงให้น้องชายรู้ ดีเสียอีกที่น้องชายของเขากลับเชื่อสนิทใจว่าเธอเป็นผู้ชาย แบบนี้เขาจะได้แก๊ง แสดงแล้วค่อยสืบดูทีหลังว่าสองลูกหลานมีจุดประสงค์ที่ดีหรือร้ายกับพวกเขากันแน่

ริตาลากลูกประสมเข้าไปในห้องที่เตรียมจะทำความสะอาดเพื่อรับรองนายน้อยทั้งสองคน เธอถอนหายใจพลันเอามือลูบอกอย่างโล่งใจ เขาต้องจำเธอไม่ได้อย่างแน่นอน มาถึงตอนนี้ไม่คิดเลยว่าผู้ชายคน นั้นจะเป็นลูกเจ้าของไร่วิโรจน์จิตราแห่งนี้

“เอ็งต้องเล่าให้ลุงฟังเดี๋ยวนี้เลยว่ามันเรื่องอะไร ?”

ลูกประสมเอ่ยถามทันควัน การโกหกเจ้านายไม่ใช่สิ่งที่ดีเลยสำหรับลูกจ้างที่ดี เพราะมันจะส่งผลไปถึงอนาคตอันใกล้ ซึ่งเขาก็ไม่อยากจะให้มันใกล้มากจนเกินไป ริตาเหลือบมองไปที่ประตูห้องวิ่งไปปิดเสียงดัง พลันลงกลอนเสริจสรรพ ลูกประสมมองตามเธอไปอย่างฉงนสนเท่ห์ หญิงสาวหันมาหาลุงของตน ฟังหลังกับ ประตูแล้วสุดลมหายใจเข้าเต็มปอด ก่อนจะเดินมาหยุดยืนตรงหน้าผู้สูงอายุแล้วเล่าเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้น

“ว่ายังไงนะ!” ลูกประสมแหกปากร้องลั่นทันทีที่ได้ยินเรื่องทั้งหมด เขาเข้าใจอย่างถ่องแท้แล้วว่า ทำไมหลานสาวของตนถึงได้โกหกอย่างเขาเป็นเอาตายกับนายน้อยเช่นนี้ ที่แท้แล้วมีเบื้องหน้าเบื้องหลัง อย่างนี้นี่เอง

“เรื่องทั้งหมดมันก็เป็นอย่างที่หนูเล่าแหละจ๊ะ”

“ถ้าอย่างนั้นก็โกหกต่อไปเถอะ” ลูกประสมเห็นด้วย “ถ้าหากเขารู้ว่าเอ็งเป็นคนทำเรื่องงามหน้าไว้ที่ สนามบิน เป็นลุง ๆ ก็ต้องไล่เอ็งออกซัวร์”

“นั่นแหละ เพราะงั้นลุงต้องช่วยหนูหน่อยนะ”

“แล้วถ้าเกิดนายน้อยทั้งสองคนบังเอิญไปถามพวกคนงานเข้าล่ะ ?”

“วานลุงช่วยไปบอกคนงานให้ปิดเรื่องที่หนูเป็นผู้หญิงไว้เป็นความลับด้วยนะ”

นายประสมคิดหนัก คนงานในไร่ป่าไปครึ่งร้อย จะให้ไปป่าวประกาศบอกทีละคนมันคงหนักเสียยิ่ง กว่าเก็บเมล็ดกาแฟในไร่เสียอีก แต่เพื่อหลานสาวสุดที่รัก คนนี้เขาจะจัดการระดมคนงานในไร่ทั้งหมดแล้ว บอกต่อเรื่องทั้งหมดให้คนงานรับรู้โดยทั่วกันก็แล้วกัน

สองลูกหลานคุยกันอยู่ในห้อง หารู้ไม่ว่ามีใครบางคนกำลังยืนฟังอยู่หน้าห้อง แม้ประตูจะปิดกั้น ระวังคนข้างในกับคนข้างนอก แต่มันไม่ใช่ห้องเก็บเสียง ประตูไม้ก็ไม่ห่างไกลจากคำว่า 'โทรม' สักเท่า

ไหร่นัก มีรอยทาสีเข้าไปข้ามาบนรอยชุดลอก อานนท์ยิ้มอย่างมีเลศนัย เขาคิดว่าตัวเองจะต้องใช้เวลาสืบเรื่องนี้ให้จงได้ แต่ไม่คิดเลยว่าจะมีมารู้เรื่องเร็วขนาดนี้ ที่แท้แล้วเหตุผลนี่นี่เองที่ทำให้หล่อนโกหก

สำหรับอานนท์แล้ว เขาเข้าใจนิสัยของน้องชายดี สิ่งเหมือนกันอย่างหนึ่งคือหน้าตาที่ละม้ายคล้ายกัน นอกเหนือจากนั้นแล้ว นิสัยของเขากับเต็งหนึ่งแตกต่างกันโดยสิ้นเชิง เขาเป็นคนที่ใจเย็น ส่วนเต็งหนึ่งมักจะเอาแต่ใจและอารมณ์ร้อน คิดอะไรรักพูด อยากจะทำอะไรก็ทำ ไม่เคยมีใครขัดใจเขามาก่อนตั้งแต่เด็กจนโต อาจจะเป็นเพราะว่าเต็งหนึ่งเป็นน้องคนเล็ก ทุกคนรวมทั้งเขาจึงรักและตามใจร้องคนนี้เป็นพิเศษ โตขึ้นมาเลยเป็นคนเจ้าอารมณ์มาจนถึงทุกวันนี้ ขนาดขับรถมาที่นี้ แทนที่น้องชายจะกตัญญูขับรถให้พี่นั่งกลายเป็นว่าใช้แรงงานของพี่เสียอย่างนั้น

ทันทีที่ลงจากเครื่องบิน สองศรีพี่น้องก็ไปเยี่ยมรถมาจากบ้านของคุณนายสุนันทาแม่ของตนที่ซื้อเอาไว้เมื่อนานมาแล้ว เพราะว่าพ่อกับแม่จะมาเยี่ยมไร่บ่อย ๆ จึงซื้อบ้านเอาไว้ในเมือง ครั้นตอนแรกอานนท์กับเต็งหนึ่งเห็นพ่อต้องกันว่าจะนอนที่บ้านของแม่ แต่กลับกลายเป็นว่าแม่สั่งให้พวกเขามานอนค้างที่ไร่ นี่เพื่อสัมผัสสภาพความเป็นอยู่ของคนงานในไร่ อีกทั้งยังกำชับอีกว่า ถ้าหากไม่มีคนงานในไร่ ก็คงจะไม่มีอาณาจักรวิโรจน์จิตรมา มาจนถึงทุกวันนี้

อานนท์เดินกลับมาหนึ่งที่โต๊ะกลางห้องโถง มองดูเต็งหนึ่งที่ฟูพหลังบนโต๊ะ เศษซากของกินเกลื่อนกราดเต็มไปหมด ชายหนุ่มมถอนหายใจลั่นใช้ความคิด... ถ้าหากเจ้าน้องชายตัวดีรู้ว่าเธอคือผู้หญิงคนนั้นเข้าละก็ มีหวังผู้หญิงคนนั้นต้องนำสงสารมากแน่ ๆ อาจจะถูกละออกไปในทันทีที่ความแตกก็เป็นได้ เสียงเปิดประตูห้องดังขึ้น นายประสมก้าวออกมาจากห้องพร้อมกับหลานสาว ทั้งสองรีบกุ๊กกิ๊กเข้ามาหาเขาอย่างรวดเร็ว สายตาเวลาจ้องมองมาแม้แต่เด็กก็รู้ว่ามิพิรุจ

“เออ...ผมต้องรีบไปดูแลงานที่ไร่แล้ว ถ้าเกิดต้องการอะไรก็เรียกใช้ไ้ไรมันได้เลยนะครับ” นายประสมกล่าวตะกุกตะกัก อานนท์ยกมูมปากขึ้นเผยให้เห็นรอยยิ้มทรงเสน่ห์

จะไปเที่ยวกับคนงานในไร่ละซิ...

“ผมเตรียมห้องพักให้คุณเรียบร้อยแล้วนะฮะ” สาวน้อยในคราบชายชาติกร้าวเข้ามายืนข้าง ๆ นายประสม นายประสมส่งสายตาเป็นเชิงบอกว่าคุณต้องหลบไปจากละครฉากนี้แล้ว หลานสาวพยักหน้าเป็นสัญญาณ ผู้สูงวัยจึงรีบวิ่งลงจากเรือนไป

“ห้องของนายน้อยอยู่ทางนั้นนะฮะ ส่วนห้องอีกห้องหนึ่งอยู่ฝั่งตรงข้ามกัน ห้องของผมอยู่ตรงกลางฮะ เผื่อมีอะไรก็สามารถเรียกใช้ได้ตลอดเวลา”

เพราะเสียงที่ฟังดูเหมือนฝัน ๆ ทำให้เต็งหนึ่งรู้สึกตัวตื่นขึ้นมา เขาใช้มือขยี้ตาปล้นกวาดสายตามองไปรอบ ๆ เท่าที่นับจากประตูแล้ว มีประตูอยู่ด้วยกันทั้งสิ้นสี่บาน แต่ละบานก็โตรมไม่แพ้กันเลย บานหนึ่งอยู่ที่ผนังด้านหน้า อีกบานอยู่ผนังด้านขวา และอีกบานหนึ่งอยู่ด้านหลังของเขา ส่วนบานสุดท้ายอยู่ตรงมุมของห้องพอดี

“บ้านหลังนี้มีห้องอยู่สี่ห้องจั้นหรือ ?” เต็งหนึ่งเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงจ้วเจียเต็มที

“ฮะ อีกห้องหนึ่งเป็นห้องของแม่ผมเอง เพราะว่าห้องของผมมันใหญ่เกินไปก็เลยทำเป็นสองห้อง เป็นห้องของแม่ผมเองนะ”

ตายแล้ว!...ริตาเบิกตาโตราวกับเห็นผี ทำยังไงดีล่ะ ก็ในเมื่อเธอยังไม่ได้บอกเรื่องนี้ให้แม่รู้เลย ถ้าหากแม่เกิดไม่รู้ว่าเรื่องราว วันดีคืนดีแม่กลับมาจากในเมืองแล้วหลุดปากเรื่องที่เราเป็นผู้หญิงขึ้นมาจะทำยังไง คิดแล้วหัวของสาวน้อยก็หนักอึ้ง ดูเหมือนการโกหกโดยไม่ทันเตรียมตัวช่างน่าหวาดเสียวอะไรเช่นนี้ ไม่ช้าเสียงฝีเท้าของใครบางคนก็ดังขึ้นเรือนมา ริตาหันควีบไปมองตามเสียง อานนท์กับเต็งหนึ่งก็เช่นเดียวกัน

“มีใครอยู่หรือเปล่า ?” เสียงใส ๆ ฟังดูคุ้นหูตะโกนเข้ามาในเรือน ไม่ช้าร่างเพรียวบางก็พันบันได

เรือนขึ้นมา ปรากฏให้เห็นหญิงสาวผิวสีแทน ดวงตากลมโตสองชั้นเบิกกว้างเมื่อเห็นริตาเข้า ผมยาวถึงกลาง หลังถูกมัดรวมเป็นหางม้าสายไหวไปมาเมื่อเจ้าของทรงผมก้าวเดิน “ฮะ!”

เธอทำท่าจะร้องทักแต่ริตาเร็วกว่ามากนัก เธอสะอึกกายพุ่งเข้าไปหาอาคารคันตุกะที่ไม่ได้รับเชิญอย่างรวดเร็วชนิดที่ตัวเองก็ยังคงตกใจที่สามารถวิ่งระยะสั้นได้เพียงชั่วอึดใจ มือของเธอปิดปากของหญิงสาวผมหางม้าเอาไว้แน่น ส่วนมืออีกข้างโอบรอบเอวของหญิงสาวคนนั้นเอาไว้ ริตาหันมาหัวเราะแห้ง ๆ ให้นายน้องทั้งสองที่มองดูกิริยาท่าทางของเธออย่างฉงนสนเท่ห์

“ใครนะ?” เต็งหนึ่งเลิกคิ้วถามด้วยความสงสัย

“อ่า... คน ๆ นี้คือ.... เธอคือ....”

“คือใครก็บอกซิ มัวแต่อ่า ๆ อึ้ง ๆ อยู่นั่นแหละ” เขาเริ่มอารมณ์เสีย

“ใจเย็นน่าไอ้หนึ่ง” นนท์ร้องปรามน้องชาย นึกอยากรู้ว่าหล่อนจะโกหกไปได้อีกสักกี่น้ำ ยิ่งคิดเขาก็ยิ่งรู้สึกสนุกขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก

ริตารีดเร้นความคิดก่อนจะตอบออกมาเสียงดังฟังชัด ทำเอาคนที่ถูกปิดปากอยู่เบิกตาโตเท่าไข่ห่านด้วยความตกใจ

“เธอคือ... คือ.. แฟนของผมเองฮะ”

“แฟนนั่นหรือ” นนท์พยักหน้าอย่างชื่นชม “แล้วทำไมถึงต้องปิดปากแฟนของนายอย่างนั้นด้วยล่ะ?”

“อ่า... เพราะว่าว่ายัยนี่ชอบเสียงดังนะครับ ผมกลัวว่ามันจะรบกวนนายน้อยทั้งสองคน เขาเป็นว่าเตียวผมจัดการเรื่องส่วนตัวกับแฟนสักหน่อยนะครับ”

ว่าแล้วริตาก็ลากถูถูถ่วงสาวผิวสีแทนคนนี้เข้าไปในห้องนอนของตัวเอง ปิดประตูลงกลอน เต็งหนึ่งมองตามริตากับผู้หญิงคนนั้นด้วยความสนใจแล้วหันมานินทา กับพี่ชาย

“หมอนั่นท่าทางแปลก ๆ นะพี่ว่าไหม?”

“แกคิดมากไปหรือเปล่า” นนท์หัวเราะอย่างนึกสนุก เต็งหนึ่งขมวดคิ้ว

“พี่หัวเราะอะไรของพี่นะ?”

“ไม่มีอะไรหรอก” นนท์โบกมือไปมา “แค่เจอเรื่องสนุก ๆ ก็เท่านั้นเอง”

ทิ้งท้ายไว้แบบนั้น เต็งหนึ่งจึงได้แต่นิวหน้าอย่างไม่เข้าใจว่า นนท์พี่ชายของตนหมายความว่าอย่างไรกันแน่

“มันอะไรกันหรือริตา?” ทันที้ที่เข้ามาในห้อง สาวผิวแทนก็เอ่ยปากถามทันที เธอยกมือขึ้นนวดแก้มที่ถูกนิ้วมือของเพื่อนสาวกดจนระบมไปหมด

“คือว่าตอนนี้มันเกิดเรื่องขึ้นนิดหน่อยนะ แสงฟ้า”

“อธิบายมาเลยนะ”

แสงฟ้าเป็นลูกสาวของลุงประสม ลุงประสมแต่งงานมีครอบครัวแล้ว แต่เพราะหลังจากคลอดแสงฟ้าออกมา เมียของแกก็เสียชีวิตไปเสียก่อน โชคดีที่เจ้านายช่วยให้เงินสนับสนุนลุงประสมกับลูกสาวจนลูกสาวสามารถเรียนจนจบมหาลัยได้ อีกทั้งยังให้เงินไปเรียนกวดวิชาอีกด้วย ทำให้ลุงประสมแทบจะไม่ต้องควักเงินให้กับลูกสาวเลยแม้แต่แดงเดียว เป็นบุญคุณที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตของคนงานทุกคนที่เจ้าของไม่มีต่อพวกเขา ริตาเองก็ตกใจอยู่เหมือนกันที่จู่ ๆ ก็เจอกับแสงฟ้าแบบนี้ เพราะตั้งแต่ลุงประสมไปรับที่สนามบิน ก็ไม่เคยพูดถึงแสงฟ้าเลย เธอจึงเข้าใจว่าแสงฟ้าอาจจะกำลังเรียนอยู่ก็เป็นได้

ครั้นพอลองมองสำรวจดูดี ๆ แล้ว แสงฟ้าในชุดเสื้อยืดคอกกลมสีเทากับกางเกงยีนส์สีซีด สะพายกระเป๋าเป้มอม ๆ โบโตโบหนึ่ง ก็พอจะเดาได้ว่าเธอก็เพิ่งเดินทางมาถึงที่นี่เหมือนกัน ยิ่งซากางเกงเลอะ

ดินลูกรังด้วยแล้ว ก็ยิ่งเข้าใจแจ่มชัดเข้าไปใหญ่

“เรื่องทั้งหมดก็เป็นอย่างที่เล่านี้แหละ”

ริตาถอนหายใจเนื่องจากต้องเล่าให้ฟังติดต่อกันทั้งพ่อทั้งลูกในวันเดียวกัน ทำเอาเจ้าหล่อนถึงกับหายใจหอบ

“พ่อก็เลยช่วยเธอปิดเรื่องนี้เอาไว้ด้วยแหละ” แสงฟ้าเอ่ยปากถามหลังจากกลับมาถึงที่นี้ก็มีเรื่องพิลึกพิลั่นให้เธอต้องมารับรู้เข้าเสียแล้ว ริตาพยักหน้าหงึกหงักตอบ “ถ้าอย่างนั้นฉันก็ต้องแสดงเป็นแฟนของเธอด้วยงั้นสินะ”

“ก็ใช่นะซี... ช่วยฉันหน่อยแล้วกันนะ”

“ไม่เป็นไร เราเพื่อนกันนี่นา ฉันไม่ช่วยเพื่อนแล้วจะไปช่วยใครล่ะ แต่ไม่คิดเลยนะว่ากลับมาจากอังกฤษก็มีเรื่องให้ปวดหัวเลย เธอคงเหนื่อยน่าดู”

แสงฟ้านึกเห็นใจเพื่อนสาว ริตาเฝ้าวอกอดเพื่อนรักที่ไม่ได้พบหน้ากันมาหลายปีอย่างปลาบปลื้มใจอย่างน้อยแม้ทั้งเธอและแสงฟ้าจะติดภารกิจต้องเรียนหนังสือจนไม่ได้ติดต่อกันเป็นเวลาหลายปี พอมาเจอกันอีกครั้งพวกเขาก็รู้จักกันดีว่า แม้เวลาจะล่วงเลยผ่านไปแต่ความเป็นเพื่อนรักก็ดูจะไม่จืดจางลงเลย

“ฉันเองก็เพิ่งกลับมาจากมหาลัย เพิ่งรับปริญญามาหยก ๆ เหมือนกัน”

สองสาวนั่งคุยกันเพลินจนริตาคึกคิดได้ว่าถึงนายน้อยทั้งสองอยู่ในห้องโถง เธอจึงรีบวิ่งพรวดพราดออกไปจากห้อง เห็นนายน้อยทั้งสองกำลังนั่งเอามือเท้าคางพูดคุยกันด้วยสีหน้าเบื่อหน่าย แสงฟ้าตกตะลึงไปในความหล่อเหลาของชายหนุ่มทั้งสอง คนหนึ่งดูสุขุมเยือกเย็นอยู่ในชุดสูทหล่อเหลา ส่วนอีกคนหนึ่งก็อยู่ในสภาพสุดเซอร์ แต่หาได้ลดทอนความหล่อของเขาลงไปไม่

“หล่อมากเลยแก!” แสงฟ้าอุทานออกมาอย่างลืมหืมตา นัยน์ตาส่องประกายลุกวาวด้วยความชื่นชม ประหนึ่งเห็นดาราดังสองคนกำลังนั่งอยู่ในบ้าน แม้กระนั้นหัวใจของเธอก็รู้สึกหนักอึ้ง

โกหกคนหล่อแบบนี้ สวรรค์คงไม่หลงโทษเธอหรอกนะ..ถ้าจะลงโทษก็ลงโทษเพื่อนรักของเธอที่ลากเธอเข้ามาเกี่ยวข้องในละครครั้งนี้ด้วยก็แล้วกัน...

“คือ...นายน้อยอะ” ริตากล่าวด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา สองศรีพี่น้องที่นั่งแข็งอยู่บนโต๊ะรับรองหันไปมองที่ต้นเสียงเป็นสายตาเดียว “คน ๆ นี้ชื่อแสงฟ้าอะ ขอโทษที่แนะนำตัวช้าไปหน่อย ผมชื่อริตาอะ เรียกผมว่าริต เฉย ๆ ก็ได้”

“สวัสดิ์” อานนท์กล่าวอย่างเบิกบานใจ เขารู้สึกเหมือนตัวเองเป็นส่วนหนึ่งของการเล่นละครครั้งใหญ่ จากเมืองกรุงอันวุ่นวายมาครั้งนี้นับว่าไม่เสียเที่ยวเปล่าเลยจริง ๆ “ฉันชื่อ อานนท์ ส่วนนี่น้องชายของฉันเองชื่อ เต็งหนึ่ง ยังไงต่อจากนี้ไปก็ต้องขอรบกวนด้วยนะ”

“ไม่มีปัญหาอะ” ริตารู้สึกถูกชะตากับอานนท์เป็นพิเศษ เขาดูเป็นกันเองแล้วก็มีรอยยิ้มอบอุ่นท่าทางใจดี ผิดกับน้องชายของเขาฉบับ เต็งหนึ่งเอาแต่จ้องเธอไม่วางตา

“ฉันอยากจะอาบน้ำ อยากรู้ว่าห้องน้ำอยู่ที่ไหน ?” ว่าแล้วคนที่เอาแต่มองเธอตาขวางก็เอ่ยปากถามห้วน ๆ

“อยู่หลังบ้านอะ”

“ช่วยพาไปหน่อยซี”

“ฮะ”

เต็งหนึ่งลุกขึ้นยืน เขารู้สึกหงุดหงิดที่เจ้าหนุ่มหน้าสวย ริต หายหัวไปนานสองนาน ไม่รู้ว่าหายไปทำอะไรกับแฟนในห้อง ทั้งให้แขก ไม่ซี! กล่าวทิ้งให้เจ้าของไร่อย่างเขาต้องนั่งรอจนเซ็ง น้ำท่าก็ไม่ได้อาบเสียที่ง่วงก็ง่วง ต้องมานั่งรอมันสู้กับแฟนปิดประตูห้องเงียบกริบ แถมหลังจากออกมาจากห้องกลับมาแนะนำตัว

แฟนสาวให้พวกเขา รู้จักหน้าตาอีกต่างหาก ไม่รู้จักอายุบ้างหรือยังกัน

เดินลงจากเรือมาได้ ก็เดินผ่านใต้ถุนบ้านไปด้านหลังเรือน มีรถกระบะสุดโทรมคันหนึ่งที่เหมาะจะไปปลูกต้นสาระแหน่จอดอยู่ ท่าทางเหมือนวัตถุโบราณหายาก อายุการใช้งานของมันคงไม่ต่ำกว่ายี่สิบปี หรืออาจจะมากกว่านั้น สีรถที่ถลอกปอกเปิกไม่มีชิ้นดี มีรอยบุบที่ข้างกระบะรถ ไฟหน้าข้างหนึ่งแตกกระเจี๊ยบ มีร่องรอยขีดข่วนบ่งบอกให้เห็นว่ามันคงจะเคยชนมาแล้วไม่ต่ำกว่าสิบ ๆ ครั้ง

“รถนั่นมันยังใช้ได้อยู่หรือ ?” เต็งหนึ่งเลิกคิ้วถาม สายตายังคงจับจ้องมองดูรถปลูกสาระแหน่คันนั้น อย่างสนใจสนอกสนใจ ถ้าซื้อไปไซวโนพิพิทพันธ์คงจะมีคนสนใจไม่แพ้เขา

ริตาที่เดินนำหน้าเขาหันหลังกลับไปมองหน้าเขาอยากรู้ว่าเขากำลังพูดถึงอะไร เมื่อมองตามสายตาของเขาจึงเข้าใจ

“มันยังใช้งานได้อยู่ซะ เป็นรถของพ่อผมเอง”

“จ้ะหรือ โคตรจะโทรมเลย”

“ถึงแล้วซะ” ริตากล่าว เต็งหนึ่งถึงความสนใจจากรถกระบะป้อมคันนั้นมาที่ห้องน้ำแล้วปากอ้าตาค้าง อันที่จริงมันไม่น่าจะเรียกว่าห้องน้ำ ภาพที่สะท้อนอยู่ในดวงตาของเขา ลานหินกว้าง มีตุ่มใส่น้ำ อยู่สองตุ่ม ขันลอยแฉ่งแฉ่งอยู่หมิ่นเหม่ท่าทางจะลอยตกลงมาจากปากตุ่ม มีสังกะสีปิดรอบสี่ทิศ ความสูงของมันอยู่ระดับเอว นึกสงสัยว่ามันจะช่วยปิดบังอะไรได้ที่ไหนในเมื่อความสูงของมันแค่นี้ ไม่รู้ว่าจะกันไปเพื่ออะไรซิหน้า ลมหนาวเอื่อย ๆ พัดผ่านกระบะร่างที่แข็งดุจหินไปแล้ว ริตาเลิกคิ้วมองนายน้อยเต็งหนึ่งด้วยความสงสัย ทำไมจู้ ๆ เขาถึงได้ยืนตัวแข็งทื่อแบบนี้กันนะ...

“จะให้ฉันอาบน้ำที่นี่นะหรือ ?” ในที่สุดนายน้อยเต็งหนึ่งก็เปิดปากพูดขึ้นมาอีกครั้ง

สาวน้อยพยักหน้าหงิกหงัก

“บ้าไปแล้วหรือไง! ตรงนี้...แบบนี้ฉันอาบน้ำไม่ได้หรอก เชิญนายอาบน้ำไปคนเดียวเถอะ”

“ทำไมหรือซะ ?”

“ทำไมจ้ะหรือ...” เต็งหนึ่งหันไปมองริตาราวกับไม่อยากจะเชื่อว่าเขาจะถูกถามเช่นนี้ เขาชี้นิ้วไปที่ตุ่มใส่น้ำและสังกะสีที่กั้นทั้งสี่ทิศเอาไว้ “นายลองแหกตาดูซิ สังกะสีนั้นปิดอะไรได้ตรงไหน อาบน้ำกลางแจ้งแบบนี้ใครมันจะไปอาบน้ำได้ หลังคาก็ไม่มี ที่นี่ไม่รู้จักห้องน้ำเลยหรือยัง ?”

“แต่คนที่นี่ก็อาบน้ำแบบนี้ซะ” ริตาพูด เธอไม่เข้าใจเลยว่ามันมีปัญหาอะไรตรงไหน เพราะเธอเองก็อาบน้ำแบบนี้มาตั้งแต่เด็ก ๆ ตอนไปอยู่อังกฤษเวลาอาบน้ำกับฝักบัว เธอก็ไม่ค่อยคุ้นเคยเท่าไรหรอก แม้จะอยู่กับมันและต้องพยายามปรับตัว แต่ก็สู้อาบน้ำกับขันไม่ได้เลยสักนิด ความสนใจมันแตกต่างกันมากนัก

“ฟังนะ...ฉันไม่ใช่คนที่นี่ แล้วฉันก็ไม่อาบน้ำแบบนี้แน่”

พูดจบเต็งหนึ่งก็ส่งค้อนให้เธอจนตาคว่ำราวกับจะตำหนิเรื่องห้องน้ำห้องท่าของที่นี่ ทั้งที่เธอไม่ได้เป็นคนสร้างมันขึ้นมาเสียหน่อย ริตาถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่ายขณะจ้องมองแผ่นหลังของนายน้อยเต็งหนึ่งทีเดินห่างออกไป ดูท่าว่าเขาจะเป็นคนอารมณ์ร้ายน่าดูเลย ทั้งที่เขายังไม่รู้ว่าเธอคือผู้หญิงที่สนามบินในตอนนั้น เขายังทำหน้าที่เหมือนจะกินเธอได้ทุกเมื่อ นี่ถ้าหากเขา รู้ความจริงเข้า เธอจะไม่โดนเขาฆ่าทิ้งเลยหรือหรือ

เต็งหนึ่งเดินกลับขึ้นเรือนมา เขาทิ้งตัวลงนั่งที่เก้าอี้ฝั่งตรงข้ามกับอานนท้อย่างหงุดหงิด ที่นี้มีบ้านป่าเมืองดงของแท้เลยจริง ๆ ขนาดอาบน้ำยังต้องอาบกลางแจ้ง ไม่มีฝักบัว แล้วเวลา....

“นี่เธอนะ” เขาร้องเรียกแสงฟ้าที่ยืนสงบนิ่งอยู่ไม่ไกลไม่ไกลนัก

“คะ ?” แสงฟ้าสะดุ้งเล็กน้อยเมื่อรู้สึกตัวว่าถูกเรียก หลังจากที่นายน้อยเต็งหนึ่งกับริตาเพื่อนสาวของเธอหายไปด้วยกันแล้ว เธอเอาแต่ยืนสงบนิ่งระแวงระวังให้กับรอยยิ้มแปลก ๆ ของอานนทที่ส่งมาให้เธอ

“เวลาเข้าห้องน้ำ เธอเข้าที่ไหนกันเหรอ ?”

“อ้อ..อยากเข้าห้องน้ำเหรอคะ ทางนี้เลยคะ” แสงฟ้าบอก เต็งหนึ่งจำต้องลุกขึ้นอีกครั้ง อานนท์เห็นว่าน้องชายท่าทางหัวเสียเอามาก ๆ ตั้งแต่หายไปกับริตา นึกสงสัยว่ามีเรื่องอะไรกันแน่ ก็จะถามเอาจากน้องชายให้รู้เรื่อง พลันเรื่องที่จะถามก็มลายหายไปโดยสิ้นเชิงเมื่อพวกเขาลงจากเรือนเดินไปข้าง ๆ เรือนไม่ไกลนัก มีห้องน้ำที่ทำจากสังกะสี ประตูสังกะสีบาง ๆ มีครามสนิมเกาะเซอร์อะไปหมด ซ้ำร้ายยังมีรูปเป็นหย่อม ๆ ทำให้มองเห็นด้านในห้องน้ำได้นิดหน่อย

แสงฟ้าเปิดประตูห้องน้ำ สองศรีพี่น้องชะโงกหน้าเข้าไปดูแล้วก็ยกมือขึ้นอุดจมูก สีหน้าคล้ายเห็นกองอุจจาระขนาดเท่าหัวตัวใหญ่อยู่ตรงหน้า สภาพห้องน้ำเลวร้ายเสียยิ่งกว่าที่อาบน้ำเสียอีก แสงฟ้าหันมามองหน้านายน้อยทั้งสองด้วยสีหน้าราบเรียบ

“โถนี่ยอง” อานนท์ร้องโอดโอย “ล้างด้วยมืออีกต่างหาก แบบนี้อยู่ได้ยังไงกัน”

“พี่ต้องไปโดนห้องอาบน้ำซะก่อน ไม่มีอะไรกันเลย” เต็งหนึ่งพ่นลมหายใจคล้ายจะสำลอกออกมา

“อาบน้ำโทงเทงกลางป่าเขา”

“จริงเหรอ!”

“ก็จริงนะซี! แบบนี้ฉันอยู่ไม่ได้แน่ ต้องหาทางทำอะไรสักอย่างแล้วละ”

อานนท์ครุ่นคิด เขาเองก็อยู่ไม่ได้เหมือนกันถ้าต้องอยู่ในสภาพแบบนี้ ชายหนุ่มล้วงเข้าไปในเลื้อยสุทหยิบเอาโทรศัพท์มือถือที่รูนบางเฉียบกระดัดรดออกมา แสงฟ้ามองดูมันด้วยความสนใจ คาดคะเนจากราคาแล้วคงจะแพงน่าดู ที่สำคัญมือถือยี่ห้อนี้เธอก็เคยเห็นบ่อย ๆ ในช่วงสองสามวันตามโทรทัศน์ เป็นยี่ห้อใหม่ล่าสุดที่นักศึกษาหลายคนต่างพากันอยากได้แม้ราคาจะน่าปวดใจแค่ไหนก็ตาม

“พี่จะโทรไปไหนนะ ?” เต็งหนึ่งขมวดคิ้วถาม อานนท์ส่งเสียงจู้ปากเป็นเชิงบอกให้อีกฝ่ายเงียบ

“สวัสดิ์ครับ ผมอานนท์เองนะครับ” นนท์กรอกเสียงลงไป เงียบอยู่ที่พักหนึ่งเหมือนกับว่ากำลังฟังปลายสายพูดอยู่ “ครับ ตอนนี้ผมมาอยู่ที่เชียงใหม่ ที่ไร่วิโรจน์จิตรา ผมอยากให้คุณมาช่วยสร้างห้องน้ำกับห้องอาบน้ำที่นี่ให้หน่อยนะครับ ขอลัดคิวนะ...พู่นี้นับรบกวนช่วยมาจัดการให้หน่อยแล้วกัน....ครับ...ขอบคุณมากครับ”

“อะไรเหรอ ?”

“ฉันโทรไปตามรับเหมาก่อสร้างที่รู้จักกันนะ ให้เขามาช่วยสร้างห้องน้ำกับห้องอาบน้ำให้ ที่จริงเขาเคยมาสร้างโรงจอดรถให้บริษัทเรา หลังจากสร้างเสร็จเขาก็ย้ายมาอยู่ที่เชียงใหม่ อยู่มาได้ประมาณหนึ่งเดือนแล้ว พอดีนี่ขึ้นได้เลยโทรไปหานะ”

“แบบนั้นก็ดีนะซี” เต็งหนึ่งถอนหายใจอย่างโล่งอก ดูเหมือนเขาจะใจเย็นขึ้นมาได้บ้างแล้วหลังจากได้รับฟังข่าวดี แสงฟ้ายืนมองหนุ่มหล่อทั้งสองคนด้วยความชื่นชม ก็แหม..เล่นมีหนุ่มหล่อปานดารานางมา ยืนอยู่ต่อหน้าต่อตา มีหรือผู้หญิงที่ไหนจะไม่มองกัน เต็งหนึ่งรู้สึกได้ถึงสายตาของคนอื่นนอกจากอานนท์พี่ชายของเขา จึงหันไปมอง เห็นแสงฟ้าเอาแต่จ้องหน้าพวกเขาสลับไปมา

“มีอะไรสงสัยเหรอ ?” เขาร้องถาม ทำเอาแสงฟ้าถึงกับสะดุ้ง เป็นเวลาเดียวกันกับที่ริตาวิ่งหน้าตั้งเข้ามา

“มีเรื่องอะไรกันเหรอ ?” ริตาเอ่ยถามแสงฟ้าอย่างร้อนใจ

“ไม่มีอะไรหรอก นายน้อยเต็งหนึ่งอยากจะเข้าห้องน้ำนะ ก็เลยพามา”

ริตาพยักหน้าเออออ แต่ก็แอบชะโงกหน้าไปกระซิบข้างหูของเพื่อนสาว

“ไม่มีเรื่องอะไรใช่ไหม ?”

“อ้อ ไม่มีอะไรหรอก” แสงฟ้ากระซิบกระซาบตอบ

เต็งหนึ่งมองริตากับแสงฟ้าสลับไปมาบ้าง เขาไม่เข้าใจเลยว่าสองคนนี้ใช้ชีวิตอยู่กับส้วมโทรม ๆ แบบนี้อีกทั้งยังอาบน้ำโทงเทงกลางป่าเขาได้ยังไงกัน เป็นมนุษย์ถ้ำหรือก็เปล่า ถึงมันจะกันดาลแค่ไหนก็ตาม แต่เขาไม่เคยคาดฝันเลยว่าจะต้องมาเจอสภาพสถานที่สำคัญจำพวกห้องอาบน้ำและห้องน้ำในรูปแบบนี้ คิดแล้วก็อยากจะขอเบอร์โทรศัพท์ผู้รับเหมาที่อานนท์รู้จัก โทรให้เขารีบมาสร้าง ๆ เสียให้เสร็จ ๆ ไป “ยังไงคืนนี้ฉันก็อยู่ที่นี้ไม่ได้หรอก” เต็งหนึ่งตัดสินใจในที่สุด “ฉันขอกุญแจรถด้วยแล้วกันนะ”

“แกจะไปไหน?”

“จะไปนอนบ้านแม่ในเมือง รอห้องน้ำสร้างเสร็จแล้วฉันถึงค่อยกลับมาอยู่ที่นี้”

ริตาขบคิด บ้านแม่ของนายน้อยเต็งหนึ่ง ก็เท่ากับว่าบ้านของเจ้าของไร่ล่ะซิ ถ้าอย่างนั้นเขาต้องไปเจอแม่ของเธอเข้าไปให้อย่างแน่นอน เพราะปกติแล้วแม่ของเธอเวลาเข้าเมืองก็มักจะไปพักที่บ้านของเจ้าของไร่ แล้วช่วยทำความสะอาดให้ทุกเดือนอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง ตอนนี้อยู่ในเมืองจะให้แม่เปิดเผยความจริงตอนนี้ไม่ได้เด็ดขาด

“ผมไปด้วยฮะ!” ริตาร้องขึ้นเรียกสายตาของเต็งหนึ่งให้หันไปมอง

“นายจะไปด้วยหรือ?” เต็งหนึ่งถามอย่างไม่อยากจะเชื่อหูตัวเอง “นายจะไปทำไม?”

นั่นสิ...เธอจะไปทำไมกันล่ะ สมองอันน้อยนิตคิดหาหนทางรีดเงินข้ออ้างร้อยแปดพันเก้าที่พอจะใช้ได้ในสถานการณ์เช่นนี้ ลุงประสมฝากฝังให้เธอทำหน้าที่จัดหาห้องทับให้นายน้อยทั้งสอง ถ้าเป็นเช่นนั้นก็มีเพียงข้ออ้างเดียวที่จะสามารถใช้ได้ตอนนี้

“เพราะผมมีหน้าที่ดูแลนายน้อยทั้งสองคนนะครับ”

“พี่จะไปด้วยหรือ?” เต็งหนึ่งหันไปถามพี่ชาย อานนท์ป็นหน้าครุ่นคิด “ฉันก็คงจะอยู่ที่นี้ไม่ได้เหมือนกัน ถ้ายังไงก็ไปด้วยกันนี่แหละ”

“แล้วจะเอาไอ้หมอนี้ไปด้วยงั้นหรือ?” ว่าแล้วชายหนุ่มก็หันไปจ้องร่างบางที่ยืนส่งสายตาอ่อนวอนมาทางเขา เห็นสีหน้าเป็นหมาเหงาของสาวเจ้าแล้ว เต็งหนึ่งก็ถอนหายใจอย่างเสียดายไม่ได้ยินยอมให้เธอตามไปด้วยแต่โดยดี มาคิด ๆ ดูแล้วเขาอาจจะทำเกินไปได้ที่แสดงอารมณ์ไม่ค่อยดีเท่าไรกับเขา อาจจะเป็นเพราะว่าเจ้าริตคนนี้ดูคุ้นตาเหมือนเคยเจอกันที่ไหนมาก่อน แต่ยังคงสมองคิดก็คิดไม่ออก ยิ่งเห็นท่าทางแปลก ๆ ของมันด้วยแล้วยิ่งพลอยทำให้เขาอารมณ์ไม่ดีอดแหวัดใส่ไม่ได้ทุกทีขึ้นมา

unkี่สี่

Uระตุ้วไฟฟ้าเปิดอัตโนมัติเปิดออกทันทีที่อานนทกุดปุมผ่านริโมทบนพวงกุญแจบ้าน รถแล่นผ่านถนนเล็ก ๆ ตัดผ่านสวนหย่อมสบายตาเข้ามาจอดเทียบหน้าบ้าน พวกเขาแวะมาเอารถที่บ้านหลังนี้แล้ววนหนึ่ง ไม่ได้เดินจนทั่วบริเวณบ้าน หากแต่แค่แวะเข้าไปเอากุญแจในห้องนั่งเล่นเท่านั้น ดูเหมือนแม่จะจ้างคนมาทำความสะอาดที่นี่เป็นประจำ เพราะไม่พบเห็นเศษฝุ่นละออง แดมพื้นบ้านยังสะอาดเอี่ยมเหมือนเพิ่งได้รับการทำความสะอาดเมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อนหน้าที่พวกเขาจะมา

รดยังไม่ทันจอดสนิท วิตาก็เปิดประตูวิ่งพรวดพราดเข้าไปในบ้าน จับลูกบิด ๆ ไปมาอย่างร้อนรันทว่าประตูกลับล็อกสนิท เติงหนึ่งเห็นเจ้าหล่อนเปิดประตูทิ้งไว้ก็บ่น

“ดูมันสิ รดยังไม่ทันจอดดีเลยกระโดดลงไปชะอย่างั้น ไม่ปิดประตูอีก แค่มาก็ที่น่ารำคาญแล้ว”

“ทำไมแกทำท่าทางเหมือนไม่ชอบหมอนั้นเลย ?” อานนทกุดถามอย่างข้องใจ เห็นน้องชายเอาแต่จ้องจับผิดวิตาตั้งแต่อยู่ที่บ้าน

“ฉันไม่ได้ไม่ชอบมันหรอกนะ แต่ฉันไม่ชอบทุกอย่างที่นี้เลยละ บ้านเก่าโคตร ๆ ไม่รู้มีผีสิงหรือเปล่า ล้วมสุดโถม อาบน้ำโทงเทงกลางป่า แดมไอหมอนี้ก็ดูขัด ๆ ตาฉันยังงไม่รู้ว่า ตัวมันปกเบียด เห็นแล้วไม่สบายใจเลย”

“ตอนเด็ก ๆ แกก็ผอมแบบเขานั่นแหละ”

“แต่ไอ้นั้นมันผอมเกินไป”

ตั้งแต่เห็นแว็บแรกที่นายประสมเอาริตมาแนะนำกับพวกตน เติงหนึ่งก็รู้สึกหงุดหงิดที่เห็นเจ้าหมอนี้ผอมจนน่าตกใจ มาคิด ๆ ดูแล้วหรือเป็นเพราะที่บ้านของเจ้าริตจนกันแน่ ทำงานหาเช้ากินค่ำในไร้อ ก็อาจจะไม่แปลกที่ริตจะผอมแห้งจนน่าตกใจ คิดแล้วเติงหนึ่งก็ใจเย็นลง แต่ที่เขาข้องใจคือสายตาหรือดวงหน้าที่น่าจะส่อเค้าชายชาติรักหน้อย หากแต่เจ้าริตกลับไม่มีเลย มีแต่แววตาและดวงหน้าหวาด ๆ ห้วน ๆ ทั้งนั้น

“จะรีบไปไหนนะ ?” เติงหนึ่งก้าวลงจากรถ ตะโกนไปยังริตที่เอาแต่ทูปประตูปึงปึง “ทำไมต้องรีบขนาดนั้นด้วยวะ”

“คือว่า...เอ่อ...” ริตารู้สึกตัว เธอหันมามยิ้มเก้อ ๆ “คือว่าผมอยากจะเข้าห้องน้ำนะฮะ”

“รอแป๊บนึงนะ” อานนทกุดเดินตามหลังเติงหนึ่งมาบอก เขาไขกุญแจเสียงดัง กรึก! ไม่ทันจะผลัดประตูเปิด ริตาก็แทรกตัววิ่งพรวดเข้าไปในบ้าน เติงหนึ่งถอนหายใจ

“หมอนั้นมันรู้จักคำว่ามารยาทบ้างหรือเปล่านะ”

มาคิด ๆ ดู หมอนั้นมันใช้แต่ห้องน้ำนึ่งยง ล้างด้วยมือ มาคราวนี้ล้างกั้นด้วยสายฉีดกั้น แดมยังเป็นชักโครกแบบนั่งอีก แบบนี้บ้านนอกอย่างหมอนั้นจะเอาตัวรอดได้อย่างไรงั้นหรือ

ริตาวิ่งเข้ามาในบ้าน เธอเคยมาที่นี่และช่วยแม่ทำความสะอาดหลายครั้งตอนสมัยเรียนมัธยม เธอจึงคุ้นเคยกับบ้านหลังนี้เป็นอย่างดี หญิงสาวออกวิ่งไล่ตั้งแต่ห้องรับแขก ห้องนั่งเล่น ห้องทานอาหาร ห้องพักรับรองแขกทั้งสามห้อง วิ่งไปห้องทำงาน ห้องหนังสือ ห้องดนตรี เมื่อค้นหาทุกซอกทุกมุมในชั้นล่างไม่เจอ จึงวิ่งขึ้นไปชั้นบนออกตามหาทุกห้อง ไม่ว่าจะห้องอาบน้ำ ห้องนอนทั้งสี่ห้อง ห้องน้ำ ขนาดห้องเก็บของ และห้องเสื้อผ้าเธอก็ค้นหาจนทั่ว หากแต่ก็ไม่มีเงาของมารดาเลยสักนิด

“ไปไหนนะ” ริตายนจมุมครุ่นคิด เวลาปานนี้แม็ก็น่าจะอยู่ที่บ้านนี้นะ...หรือว่าบางทีเธออาจจะหายังไม่ทั่วก็ได้เพราะบ้านหลังนี้มันสร้างมาใหญ่จนโอเวอร์ตามประสาคนมีฐานะ

“หาอะไรอยู่หรือ ?” เสียงหนึ่งดังขึ้นมาจากด้านหลัง

“หาแม่ล่ะซี” เธอตอบ อึดใจต่อมาเธอตระหนักได้ว่าคำถามเมื่อครูไม่ได้ออกมาจากจิตใต้สำนึกของตัวเอง หญิงสาวตัวแข็งทื่อ สูดลมหายใจรวบรวมความกล้า ก่อนจะค่อย ๆ หันกลับไปข้างหลัง อานนท์ยืนส่งยิ้มพร่าวเสน่ห้ให้เธออยู่

“หาแม่เงั้นหรือ ?”

“อ่า...เอ๋อ...”

“แม่นายอยู่ที่นี้หรือ ?” อานนท์เลิกคิ้วถามพลันสอดสายตามองไป ใบหน้ายังแจ่มไปด้วยรอยยิ้มอย่างนึ๊กสนุก

“อ่า...ไม่ใช่ฮะ พอดีร้องเพลงอยู่นะฮะ...หาแม่...แม่นี้มีบุญคุณอันใหญ่หลวง...แม่เฝ้าหวงห่วงลูกแต่หลังเมื่อยังนอนเปล”

นนท์ก้ลั่นหัวเราะ ไม่ให้ตัวเองระเบิดหัวเราะออกมา เจ้าหล่อนคงคิดหาข้อแก้ตัวไม่ออกแล้ว จู๋ ๆ ถึงได้โพล่งร้องเพลงแม่ขึ้นมาซะอย่างนั้น

“อ้อ อย่างนั้นหรือ ถ้าอย่างนั้นฉันไม่รบกวนแล้วละ ร้องเพลงแม่ต่อไปเถอะ แล้วก็ขอให้รักแม่ให้มาก ๆ นะ”

พูดจบนนท์ก็ก้ลั่นหัวเราะอีกต่อไปไม่ไหว เขาระเบิดหัวเราะเสียงดัง หันหลังให้หญิงสาวแล้วเดินจากไปอย่างอารมณ์ดี เสียงหัวเราะห่างออกไป วิตายืนตอกชกหัวตัวเอง อยากจะกรี๊ดที่ตัวเองดันทำเรื่องบ้า ๆ ให้นายน้อยอานนท์สงสัย ถ้าขึ้นเป็นแบบนี้ต่อไปไม่ดีจะต้องถูกจับได้แน่ ๆ

เต็งหนึ่งเดินสวนพี่ชายตามมาเพราะได้ยินเสียงหัวเราะดังลั่น พอลถามพี่ชายว่าเกิดอะไรขึ้นก็ดันไม่ตอบ เลยลองเดินไปตามเส้นทางที่อานนท์เดินย้อนกลับมา ปรากฏว่าเห็นวิตากำลังยื่นเชกหัวตัวเอง หยิกแก้ม ตบกบาลตัวเองอยู่นานสองนาน

ไอ้หมอนั่นมันเพี้ยนแล้วหรือยังงัยกัน ยืนทำร้ายตัวเองอยู่ได้...หรือว่าจะถ่ายไม่ออก ?

ชายหนุ่มมองเจ้าวิตอยู่พักหนึ่งก่อนจะเดินเลี้ยวเข้าไปในห้องนอนห้องหนึ่ง ตอนนี้อยากจะอาบน้ำและอยากจะพักผ่อนเต็มทน แคว้นแรกเขาก็รู้สึกเหนื่อยล้าแล้ว สภาพความเป็นอยู่ที่คนอย่างเขาไม่สามารถใช้ชีวิตอยู่ได้อย่างแน่นอน ไม่เข้าใจว่าคุณนายสุนันทาคิดอะไรอยู่ถึงได้ส่งบัณฑิตจบใหม่อย่างเขามาทำงานเป็นชาวไร่บ้านนอกแบบนี้ มาลองทบทวนดูแล้ว การมาที่นี้มันไม่ได้ช่วยอะไรและไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับอะไรกับการบริหารในบริษัทเลยสักนิด

เต็งหนึ่งเปิดดูตู้เสื้อผ้าในห้องที่เล็กกว่าห้องนอนของเขาในกรุงเทพประมาณครึ่งหนึ่ง เตียงขนาดเล็กแต่ก็พอนอนได้สองคน ตู้ใส่เสื้อผ้าทำจากไม้อัดสลักลวดลายไทย ครั้นพอเปิดดูแล้วก็พบว่าไม่มีเสื้อผ้าอยู่ จึงคิดจะไปเอาเสื้อผ้าที่รถ หากแต่ก็นึกขึ้นได้ว่าเสื้อผ้าทั้งหมดอยู่ที่ไร่บนดอย เพราะมัวแต่รีบรีบลีกหนีจากสภาพแวดล้อมชวนเวียนหัวพวกนั้นเลยลืมสัมภาระไปเสียสนิท จะกลับไปเอาระยะทางจากในเมืองไปถึงดอยก็ปาไปครึ่งวัน

วิตาเดินกลับมาเห็นเต็งหนึ่งเดินออกมาจากห้อง สีหน้าท่าทางของเขาดูผ่อนคลายลงกว่าตอนที่เจอกันครั้งแรก เขาปิดประตูห้องเหลือบเห็นเธอเดินมาพอดีจึงเอ่ยปากถาม

“ฉันอยากจะไปซื้อเสื้อผ้าซะหน่อยนะ นายพอจะรู้จักร้านเสื้อผ้าดี ๆ ไหม ?”

“ร้านเสื้อผ้าดี ๆ หรือฮะ” วิตายกมือขึ้นลูบคางอย่างใช้ความคิด เท้าที่สำรวจในเมืองตั้งแต่กลับจากอังกฤษ ร้านค้าที่ดูดีที่สุดก็เห็นจะเป็นร้านที่เธอเพิ่งจะไปซื้อบั้งเสื้อผ้าชายมาใส่ เพราะทั้งใหญ่และดูหรูหร่า

“ก็พอรู้จักฮะ”

“ถ้าอย่างนั้นพาฉันไปหน่อยซี”

“ไปไหนหรือฮะ ?”

“ไปร้านเสื้อผ้านะซี”

“ห๊ะ!” วิตาร้องเสียงหลง เต็งหนึ่งสะดุ้งให้กับเสียงแหกปากร้องของเธอพลันขมวดคิ้วถามเสียงแข็ง
“ร้องเสียงดังทำไมวะ?”

“แล้วนายน้อยอานนท์จะไปด้วยหรือเปล่าอะ?”

เต็งหนึ่งยกไหล่ตอบ เขาเดินกลับลงไปชั้นล่างโดยมีริตาเดินตามหลังมาด้วยต้อย ๆ เดินมาสู่ห้อง
รับแขกก็เห็นอานนท์ผู้เป็นพี่กำลังคุยโทรศัพท์ที่สีหน้าดำคาเคร่ง ท่าทางจะคุยเรื่องซีเรียส ๆ อยู่

“พี่จะไปซื้อเสื้อผ้าด้วยหรือเปล่า?” เต็งหนึ่งถามทันควัน ริตานึกสงสัยว่าผู้ชายคนนี้ไม่รู้เลยหรือยัง
ไฉนนะที่พี่ชายของตนกำลังคุยโทรศัพท์อยู่ ถึงจะเป็นพี่น้องกันแต่ก็น่าจะรู้จักละเทะบ้าง ถ้าจำไม่ผิดลูก
คนรวยมักจะได้รับการอบรมมาเป็นอย่างดีไม่ใช่หรือ?

อานนท์ลดหูโทรศัพท์ลง เขามีมือป้องโทรศัพท์ไว้ไม่ให้เสียงตัวเองลอดผ่านไป

“ฉันคุยธุระอยู่ ผากแกช่วยไปซื้อให้หน่อยก็แล้วกัน”

“โอเค..แล้วคุณแจรล่ะ?”

นนท์ไม่พูดเขาชี้นิ้วไปที่เสื้อสูทซึ่งเขาถอดวางไว้บนโซฟาฝั่งตรงข้าม ตอนนี้อยู่ในชุดเสื้อยืดแขน
ยาวสีขาว นิ้วมือเรียวยาวคล้ายเนคไทน์ที่พันนาการรอบคอของเขาออกเพื่อผ่อนคลาย ปลดกระดุมเม็ดบน
ออกสองเม็ด เต็งหนึ่งเดินไปหยิบเสื้อสูทตัวงมมือเข้าไปในกระเป๋าหยิบเอากุญแจประตูรั้วไฟฟ้ากับกุญแจรถ
หันไปพยักหน้าบอกริตา

หญิงสาวยืนล้งเลอยู่ครู่หนึ่ง ถ้าหากกระหว่างที่เธอไปกับนายน้อยเต็งหนึ่งแล้วเกิดแม่ของเธอกลับมา
ที่บ้านล่ะจะทำยังไงดี แล้วถ้าหากว่าไปตลาดแล้วเกิดเจอแม่ของเธอขึ้นมา ไม่ว่าจะทางไหนก็ทำเอาสาวเจ้า
เกร็งไปหมด เหงื่อเม็ดใหญ่เย็นเกาะพราวเต็มใบหน้าของเธอ หัวใจเต้นระทึกถี่รัว เต็งหนึ่งถอนหายใจเดิน
เข้ามาหยุดยืนตรงหน้าเธอ จากนั้นก็ยื่นหน้าเข้ามาใกล้สีหน้าที่เหมือนตกอยู่ในภวังค์ของเธอ ท่าทางเธอจะ
ไม่ได้สังเกตเห็นเขาเลยสักนิด

“เฮีย!” เต็งหนึ่งแหกปากเสียงดัง ริตาสะดุ้งโหยง แม้แต่อานนท์เองก็พลอยสะดุ้งไปด้วย ชายหนุ่มหัน
ไปส่งสายตาเป็นเชิงขอโทษพี่ชายแล้วหันมาทำปากขมุบขมิบบ่นให้ริตาฟัง “จะเหม่ออีกนานไหม รีบ ๆ ไปได้
แล้ว”

“เออ...อะ”

ใครว่าการโกหกเป็นสิ่งที่ง่ายที่สุดในโลกกัน สำหรับริตาแล้วการโกหกเป็นสิ่งที่ยากที่สุดในชีวิต และ
เป็นสิ่งเดียวที่ริตาไม่เคยคิดที่จะทำมันเลยด้วยซ้ำ เธอชอบที่จะพูดความจริงและบอกเล่าเรื่องราวที่พอจะ
บอกได้โดยไม่ปิดบัง ทว่าการโกหกทำให้เธอรู้สึกวุ่นวายใจที่เส้นทางข้างหน้ามืดมน ไม่รู้ว่าจุดสิ้นสุดของการโกหก
ครั้งนี้จะลงเอยอย่างไร ที่สำคัญเธอสังหรณ์ใจว่ามันจะยืดยาวและทุกข์ทรมานพอควรเลย

“ไปทางไหนต่อ?”

“เลี้ยวทางนี้เลยอะ” ริตาชี้นิ้วไปตรงหัวมุม รถเลี้ยวตามนิ้วเธอไปที่นั่นที่หญิงสาวถอนหายใจเสือกใหญ่

“เป็นอะไรของนายนะ..เห็นเอาแต่ถอนหายใจตั้งแต่เมื่อไหร่แล้ว” เต็งหนึ่งพูดแสรังทำเป็นฟังสังเกต
เห็น ทั้ง ๆ ที่เขาเห็นริตาทำหน้ามุ่มมาตั้งแต่ก้าวออกมาจากบ้านแล้ว “นายไม่เต็มใจจะมานั่งชินะ”

“เปล่าอะอะ ผมก็แค่...วันนี้มีเรื่องให้คิดมากนิดหน่อยอะอะ...อ่า...ร้านนี้แหละอะ”

รถพลันจอดสนิทลงที่หน้าร้าน ร้างสูงและว่างบางก้าวลงจากรถทันทีที่เครื่องยนต์ดับสนิท อากาศ
ข้างนอกและอากาศข้างในไม่แตกต่างกันเลย ความเย็นของสภาพอากาศด้านนอกคล้ายมีเครื่องปรับ
อากาศขนาดใหญ่ติดอยู่ ชายหนุ่มกวาดสายตามองแล้วพลันหยุดฝีเท้า มือข้างหนึ่งยังคงเปิดประตูค้างเอา
ไว้ ริตาที่เดินตามหลังพลันชนแผ่นหลังของเขาเข้าไป ก็ใครใช้ให้เขานึกจะหยุดก็หยุดกัน

“นี่มันอะไรนะ ?” เติ้งหนึ่งถามเสียงเรียบ ริตาใช้มือถูจมูกที่เจ็บแปลบเพราะชนแผ่นหลังแข็ง ๆ เข้าตะโกงหน้าไปดูว่านายน้อยของเธอกำลังพูดเรื่องอะไร

“อะไรหรือคะ ?” หญิงสาวยอมแพ้ ก็ตรงหน้าไม่มีอะไรเลยนอกจากหุ่นสวมชุดราคาแพงกับราวแขวนเสื้อหลากหลายชนิด

“เสื้อผ้าพวกนี้ฉันใส่ได้ยังไงกัน”

“ทำไมหรือคะ ?”

“มีที่ ๆ ดูปีกว่านี่อีกไหม ?” ชายหนุ่มปิดประตูแล้วเดินออกมาจากร้าน ร่างบางวิ่งตามหลังต้อย ๆ ฟังรู้ว่าช่วงเท้าของเขายาวกว่าของเธอหลายซม

“ที่ ๆ ดูปีกว่านี่หรือคะ ?”

“เสื้อผ้าพวกนี้ฉันใส่ไม่ได้หรอกนะ ยี่ห้อโนเนมข้างทางแบบนี้ฉันฝันขึ้นกันพอดี”

“เฮ้อ...” ริตาห่อปาก นายน้อยเติงหนึ่งเป็นลูกคุณหนูของแท้เลยจริง ๆ กับแค่เสื้อผาราคาถูกก็ใส่ไม่ได้กลัวฝันขึ้น จะว่าไปแล้วเธอมักจะเห็นในละครบ่อย ๆ ที่พวกคนรวยมักจะนิยมของแพง วันนี้ประจักษ์กับสายตาตนเองก็ตระหนักได้ว่า ท่าทางแล้วนายน้อยเติงหนึ่งกับนายน้อยอานนทก็จะเป็นแบบเดียวกันด้วย

“ทำหน้าที่แบบนี้หมายความว่ายังไง ?” เติ้งหนึ่งหันมาดลิ่งตาใส่ หญิงสาวสะดุ้งถอยหลังห่างออกมาหนึ่งก้าว เกรงว่าจะถูกเขาขย้ำเอา

“ไม่มีร้านที่ดูปีกว่านี้แล้วละคะ ที่นี้ดีที่สุดแล้ว”

“ลองไปที่อื่นที่นายรู้จักดู”

ไม่ฟังคำทัดทานนายน้อยเติงหนึ่งก็ก้าวฉับ ๆ เดินตรงไปที่รถ หญิงสาวได้แต่ถอนหายใจพลันวิ่งไล่ตามคนเอาแต่ใจคนนี้ไป ขับรถไปกว่าสองชั่วโมงท้องฟ้าพลันเปลี่ยนสีเหลืองอมส้มบ่งบอกเวลาเย็นแล้ว ใครจะคิดล่ะว่าตลอดหลายนาที่ที่ผ่านพ้นไป ร้านเสื้อผ้าเกือบครึ่งจังหวัดไม่มีร้านไหนเข้าตานายน้อยของเธอเลย สุดท้ายแล้วก็มาตายรังเลือกร้านแรกเหมือนเดิม

นายน้อยเติงหนึ่งเลือกชุดที่ดูดีที่สุดและแพงที่สุดออกมา แต่ปากของเขาก็กังคังบ่นถึงคุณภาพและยี่ห้อของมันไม่เลิก เขาเลือกชุดออกมาประมาณหกเจ็ดชุดเพื่อพี่ชายของเขาด้วย พนักงานที่ร้านเห็นเสื้อผ้าที่เขาสวมใส่ต่างพากันมองดูเสื้อผ้าร้านตัวเองอย่างปลงสังเวช คงจะตระหนักได้ว่าเสื้อผ้าครึ่งร้านคงไม่เท่าเสื้อที่เขาสวมอยู่ ริตาเห็นว่านายน้อยเติงหนึ่งคงเลือกอีกนาน เธอจึงเดินไปนั่งตรงที่รับรองด้านหน้าห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า

หลังจากเลือกชุดเรียบร้อยแล้ว เติ้งหนึ่งก็ถูกพนักงานพาไปที่ห้องเปลี่ยนชุด เขาเหลือบมองริตาที่นั่งดื่มน้ำที่ทางร้านเอามารับรอง สีหน้าของเธอยังคงเบื่อหน่าย ท่าทางเธอคงจะมีเรื่องให้คิดมากอย่างที่ปากว่าแน่ ๆ พอหายเข้าไปในห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วกลับออกมาอีกครั้ง ริตาก็แทบจะสำลึกรู้ว่า หนุ่มหล่อร่างสูงเพรียวในชุดเสื้อเชิ้ตเปิดอกสีน้ำเงิน กางเกงยีนส์ทรงกระบอกสีขาวย กับรองเท้าหนังสีดำที่หยิบมาจากโซนรองเท้า เติ้งหนึ่งรู้สึกไม่ค่อยพอใจเท่าไรหรอกกับเสื้อผ้าที่ตัวเองสวมใส่ ยิ่งรองเท้าหนังเกรดต่ำยิ่งทำให้นึกขึ้นตัวเอง เกิดมาก็ฟังจะใส่เสื้อผ้าเกรดต่ำแบบนี้เป็นครั้งแรก

ชายหนุ่มเหลือบมองริตา สีหน้าของริตาราวกับรูปปั้น ดวงตาเบิกกว้าง ปากอ้ากว้างจนเห็นลิ้นไก่แข็งค้างอยู่แบบนั้น เขานึกจนถึงสงสัยว่าคราวนี้หมอนี่มันเป็นอะไรของมันอีก แต่ก็ไม่ได้ใส่ใจมากมายนัก เพราะสิ่งที่เขาสนใจคือชุดที่เขากำลังสวมเสียมากกว่า เขาหมุนตัวหันไปมองตัวเองในกระจกหน้าประตูห้องแต่งตัวที่ปิดสนิทหลังจากที่เขาก้าวออกมา น่าแปลกที่ถึงแม้ว่าราคามันจะถูก คุณภาพจะโลดคลาส แต่ใส่ไปแล้วก็ดูไม่เลวเท่าไรหรอก

ริตาตกตะลึงแทบจะหยุดหายใจขณะมองดูนายน้อยเติงหนึ่งเปลี่ยนชุดออกมาให้ดูทีละชุด ๆ ทั้งที่

เป็นเสื้อผ้าธรรมดา ๆ ไม่มียี่ห้อเท่าไรหรอก ถึงมันจะราคาแพงสำหรับเธอ แต่เสื้อผ้าเหล่านี้ก็เห็นได้ดาษดื่นในตลาดทั่ว ๆ ไป มันก็ไม่น่าแปลกที่นายน้อยของเธอจะบ่นไม่หยุดปากว่ามันดูโลดโลด แต่กระนั้นอาจจะเป็นเพราะว่ารูปร่างหน้าตาดีชนิดพนักงานสาวในร้านพากันวิ่งกรูลาก้าอ้อมมานั่งดูกันเลยทีเดียวที่เดียวขับให้เสื้อผ้าดูมีระดับขึ้นมา ถ้าหากนายน้อยของเธอใส่เสื้อผ้าราคาแพงล่ะก็ จะต้องดูดีกว่านี้หลายขุม

เธอนึกย้อนกลับไปถึงเสื้อผ้าที่เขาสวมใส่ตอนมาที่ร้านเสื้อผ้า จะว่าไปแล้วเขาดูหล่อเหลาดูจืดจางเลยทีเดียว มืออราบางอย่างที่ไม่สามารถบอกได้ บ่งบอกว่าเขาไม่ธรรมดา เพราะเธอมีวแต่กังวลเรื่องแม่ไหนจะเรื่องการโกหกที่ไม่รู้จะจบลงตรงไหน ทำให้เธอไม่ได้สังเกตเลยว่านายน้อยของตนเองเป็นยังไงบ้าง ตอนนั้นเธอได้เห็นมันอย่างชัดเจน ตระหนักได้ในทันทีว่านายน้อยแต่งหนึ่งหล่อเหลามากแค่ไหน ถึงแม้ว่าคิ้วหนาดกดำของเขาชอบม้วนเป็นเงื่อนตายอยู่ตลอดเวลา ดวงตากลวงวุดจืดจางตามังกรคอยจะขย้ำคอคนแต่ก็มีเสน่ห์ล้ำลึกชวนค้นหา

ในสายตาของพนักงานร้านเหมือนกับมีนายแบบชื่อดังกำลังถ่ายแบบเสื้อผ้าให้พวกหล่อนดู ไม่ว่าจะมองมุมไหน ส่วนไหน ล้วนแล้วต่างก็ดูดีทั้งนั้น วิตาได้ยินเสียงถอนหายใจของพนักงานนับสิบชีวิตที่พากันส่งเสียงทอดถอนหายใจเพราะนึกเสียดายเมื่อมาถึงจุดสุดท้ายแล้ว หลังจากเลือกเสื้อผ้าเสร็จแต่งหนึ่งก็สั่งให้วิตาหอบเสื้อผ้าทั้งหมดไปที่เคาเตอร์คิดเงิน หยิบเอากระเป๋าต๋องต่างค์หนึ่งท่าทางแพงเอาการออกมา เปิดดูก็พบกับการ์ดเงินการ์ดทองเรียงรายเป็นตับ ในกระเป๋าต๋องต่างค์ของวิตามักจะมีซองใส่เหรียญเอาไว้ใช้กับของจุกจิกเล็ก ๆ น้อย ๆ หรือไม่ก็ใช้สำหรับโทรศัพท์ที่ตู้โทรศัพท์สาธารณะ แต่กระเป๋าต๋องต่างค์ของนายน้อยแต่งหนึ่งกลับไม่มีซองสำหรับใส่เหรียญ มีเพียงซองใส่ธนบัตรสีเทาใบหนึ่ง

“ทั้งหมดสีพันแปดร้อยบาทคะ” พนักงานคิดเงินเสร็จพลันธนบัตรสีเทาห้าใบยื่นตรงหน้า

“ฉันจะไปรอที่รถนะ” ลีนค่านายน้อยแต่งหนึ่งก็ก้าวออกจากร้านไปท่ามกลางสายตาอาลัยอาวรณ์ของพนักงานในร้าน วิตามองตามแผ่นหลังสูงโปร่งในชุดเสื้อโปโลคอปกกับกางเกงยีนส์สีสันทึม สวมรองเท้าผ้าใบธรรมดา ๆ สีขาว ถึงมันจะเป็นเสื้อผ้าเรียบ ๆ แต่ก็ยังทำให้เขาดูดีอยู่ได้

พนักงานพลันจัดเก็บเสื้อผ้าใส่ถุง หญิงสาวรับเงินทอนแล้วหอบถุงเสื้อผ้าพะรุงพะรังมาที่รถคันโต แต่งหนึ่งยื่นพินทรกอดอกมองดูเธอ สาว ๆ ที่เดินผ่านไปมาพอเห็นเขาก็พากันส่งเสียงกรีดกร๊าดกระซิบกระซาบ หากแต่สายตาของเขาก็ไม่ได้วอกแวก อันที่จริงต้องบอกว่าเหมือนไม่เห็นพวกนั้นอยู่ในสายตาเสียมากกว่า สีหน้าบึ้งตึงของแต่งหนึ่งทำให้วิตาเร่งฝีเท้าขึ้นโดยอัตโนมัติ

“หิวหรือยัง ?” เขาถามพลันเปิดประตูหลังรถให้แล้วช่วยรับถุงเสื้อผ้าโยนเข้าไปไว้ด้านหลังก่อนจะปิดประตูดังโครม

“ฮะ ?”

“นี่นายหิวหรือเปล่านะ ไม่ว่าจะถามอะไรจะพูดอะไร นายมักจะถามซ้ำตลอดเลย ฉันจะพูดอีกแค่รอบเดียวนะ..หิวหรือยัง ?”

ไม่ทันที่จะได้ตอบ เสียงท้องร้องประท้วงของวิตาก็ดังโครกคราก แต่งหนึ่งพยักหน้าในคำตอบที่ได้ รับ เปิดประตูเข้าไปนั่งหลังพวงมาลัย วิตายกมือขึ้นอึ้งแก้มแดง ๆ ของตัวเอง มือข้างหนึ่งตีท้องตัวเองเบา ๆ ชิ! ทำไมถึงต้องมาร้องตอนนี้ด้วยนะ น่าขายหน้าที่สุดเลย แต่จะไปโทษมันก็ได้ เพราะตั้งแต่เดินทางมาจนถึงตอนนี้ เธอเพิ่งจะกินข้าวเข้าไปแค่มือเดียวเท่านั้น นายน้อยแต่งหนึ่งบีบแตรเร่ง หญิงสาวจึงรีบวิ่งอ้อมไปนั่งข้าง ๆ คนขับ รถแล่นออกไปอย่างรวดเร็ว

รถคันโตวนหาที่จอดรถแถวย่านการค้าที่ดูเจริญที่สุดในเชียงใหม่ นายน้อยแต่งหนึ่งและเจ้ารถก้าวลงจากรถ เดินสอดส่ายสายตามองหาร้านที่ดูดีที่สุดในผู้คนเดินไปมาควักไขว่ หลังจากเรื่องเสื้อผ้าแล้ว วิตาก็พอจะจับมาตรฐานทางการบริโภคของนายน้อยแต่งหนึ่งได้ เธอจึงเลือกแวะมาที่ศูนย์การค้าซึ่งมีร้านอาหาร

หรรษา อาทิ อาหารญี่ปุ่น อาหารจีน อาหารฝรั่ง ยันอาหารเวียดนาม

“อยากกินอะไรดีล่ะ?” ตั้งหนึ่งหันไปถามริตาที่เดินตามหลังต้อย ๆ หากแต่สายตาของเธอไม่ละจากร้านอาหารญี่ปุ่นเลย

ไม่รอช้า นายน้อยตั้งหนึ่งเลยเข้าไปในร้านอาหารญี่ปุ่นอย่างรวดเร็ว หัวใจของริตาพองโตเมื่อนายน้อยตัดสินใจเลือกร้านที่ตัวเองหมายตา เธอไม่ได้กินปลาดิบและซูชิมานานแสนนานแล้ว อาหารญี่ปุ่นสวยงามและอร่อย แต่มันก็ค่อนข้างจะแพงเอาการอยู่ ตอนนั้นเพราะเจ้านายของไร่ชื่อของมาฝากแม่ของเธอ เธอจึงมีโอกาสได้ลิ้มลองเป็นครั้งแรก ไม่คิดเลยว่าวันนี้จะได้มากินมันอีกครั้งหลังจากผ่านไปหลายปีแล้ว ยิ่งคิดถึงก็ยิ่งร้อง

ตั้งหนึ่งเห็นใจริตาที่รู้สึกเศร้ามาด้วยกันแถมยังช่วยยกข้าวยกของให้ เขาจึงอยากที่จะเลี้ยงขอบคุณเธอสักหน่อย ทว่าการขอบคุณด้วยปากหรือการแสดงความขอบคุณออกมาตรง ๆ มันไม่ใช่นิสัยของเขาสักเท่าไรหรอก ดังนั้นเขาจึงเลือกที่จะขอบคุณทางอ้อมเสียส่วนใหญ่ มันเลยติดเป็นนิสัยของเขาไปเสียแล้ว หม่อมหล่อและหม่อมหน้าสวยเดินเข้ามาในร้านท่ามกลางสายตาของพนักงานหญิงและลูกค้าหญิง แม้ริตาจะเป็นผู้หญิงแต่พอตัดผมสั้นสวมเสื้อผ้าผู้ชาย ก็ดูหล่อเหลาเป็นที่สนใจของคนไม่แพ้กัน มีสาวบางคนพยายามส่งสายตาและส่งยิ้มหวานมาทางเธอ หากแต่ริตาก็ได้เพียงแค่มิ้มแหย ๆ ตอบพวกหล่อนไปเท่านั้น ผิดกับตั้งหนึ่งที่มีสาวพราวเสน่ห์ส่งสายตาหวานยิ้มมาเกือบค่อนร้าน หากแต่เขากลับไม่สนใจหน้าอิฐหน้าพรหมเดินไปนั่งที่โต๊ะว่าง ๆ ในร้าน

เก้าอี้เป็นแบบไม้ยาวคล้ายม้า นั่งท่าจากไม้ ตั้งหนึ่งทิ้งตัวลงนั่ง ริตาที่ประหม่ากับสายตาของเพศเดียวกันนั่งลงข้าง ๆ เขา ชายหนุ่มถลึงตา

“ทำอะไรของนายนะ?”

“ฮะ?” ริตาเลิกคิ้วหันมามองนายน้อยตั้งหนึ่ง

“ไปนั่งตรงข้ามโน้น จะมานั่งข้าง ๆ ฉันทำไมวะ?”

“อ่า...ขอโทษครับ”

ริตาลุกขึ้นไปนั่งฝั่งตรงข้าม ทิ้งกลิ่นหอมจาง ๆ ไว้เบื้องหลัง ตั้งหนึ่งได้กลิ่นหอม ๆ แบบนั้นก็นึกแปลกใจ นี่มันเป็นกลิ่นหอมที่มักจะติดอยู่บนตัวของผู้หญิงส่วนใหญ่ เป็นน้ำหอมหรือแป้งอะไรสักอย่างอันนี้เขาก็ไม่ค่อยรู้เท่าไรหรอก แต่ที่แน่ ๆ ผู้หญิงส่วนใหญ่นิยมใช้กัน แล้วทำไมไอริตนี่ถึงได้มีกลิ่นของผู้หญิงได้ มาคิดดูอีกทีก่อนหน้านี้ก็ไม่รู้มันเข้าไปทำอะไรในห้องกับแฟน กลิ่นแฟนอาจจะติดตัวมันมาก็ได้ คิดแบบนั้นแล้วตั้งหนึ่งก็พยักหน้าอย่างเข้าใจ

“รับอะไรดีครับ” พนักงานเสิร์ฟชายเดินเข้ามาประชิดโต๊ะ ส่งสายตาหวานยิ้มมาที่ตั้งหนึ่ง ท่าทางเหมือนจะสนใจเขาเป็นพิเศษ ริตาเห็นแว็บแรกก็รู้ได้ทันทีว่าพนักงานเสิร์ฟคนนี่คงเป็นพวกชอบไม่ป่าเดียวกันอย่างไม่ต้องสงสัย

“ขออะไรก็ได้ที่อร่อยที่สุด อะไรอร่อยยกมาให้หมดเลย”

“รับเครื่องดื่มเป็นอะไรดีครับ?”

“ขอเป็นชาเขียวผสมมะนาวก็แล้วกัน”

“อยากรับอะไรเพิ่มอีกไหมครับ?”

“ไม่แล้ว ขอบใจ” ตั้งหนึ่งตอบห้วน ๆ กวาดสายตาออกไปรอบ ๆ ร้าน ร้านนี้ตกแต่งในสไตล์แบบที่ร้านบุฟเฟ่ต์อื่น ๆ มักจะตกแต่งกัน เขาเหลียวมองกระจกร้าน โชคดีที่เลือกที่นั่งติดกระจก ทำให้มีอะไรหลาย ๆ อย่างให้เขาได้มองนอกร้านเล็ก ๆ แห่งนี้

ริตาจ้องมองใบหน้าด้านข้างของนายน้อยอย่างชื่นชม ไม่รู้ว่านายน้อยไปกินอะไรมาถึงได้หน้าตา

ดีและดูโดดเด่นกว่าทุกคนในร้าน บางทีมันอาจจะเรียกว่ารังสีของคนรอยอะไรเทือก ๆ นี่ก็เป็นได้ คนรอยมักจะมีพลังออราเหนือธรรมชาติทำให้ดูเด่นกว่าคนอื่น ๆ จะว่าไปแล้วนายน้อยอานนท์ก็หล่อไม่แพ้กันเลย ไบหน่าก็มาจากพิมพ์เดียวกัน ความหล่อไม่ได้ด้อยไปกว่ากันเลยสักนิด นายน้อยอานนท์ดูท่าทางใจดีกว่า นายน้อยเต็งหนึ่ง ทั้งที่นายน้อยเต็งหนึ่งหล่อเสียขนาดนี้ แต่ใครจะคิดล่ะว่าภายใต้ไบหน่าหล่อเหล่านี้ซ่อนแรงอาฆาตที่มีต่อเธอที่สนามบินไม่เล็ก ซ้ำร้ายยังบอกว่าจะจ้างมือปืนมาเก็บเธอเสียอีกถ้าทำได้ นายน้อยเต็งหนึ่งเหมาะจะกับคำว่า...หล่ออันตราย ที่สุด

ชื่นชมกับความหล่อเหลาของนายน้อยเต็งหนึ่งไปได้สักพัก หัวใจของเธอก็พลันห่อเหี่ยวลงเมื่อนึกถึงเหตุการณ์ที่บ้านซึ่งมีนายน้อยอานนท์อยู่ สงสัยว่าแม่ของเธอจะแวะไปที่บ้านหรือเปล่า ถ้าเป็นเช่นนั้นความจริงเรื่องที่เขาเป็นผู้หญิงอาจจะแตกแล้วก็ได้ กลับไปถึงเธออาจจะถูกนายน้อยเต็งหนึ่งไล่ตะเพิดออกไปจากไร่อย่างแน่นอน แล้วที่เธอเรียนจบมาเพื่อช่วยงานที่ไร่ จะมีประโยชน์อะไรอีก

“เออ...นายน้อยอะ ผมได้ยินเรื่องที่น่าายน้อยบอกว่าจะเก็บใครที่ก่อเรื่องที่สนามบินหรืออะ?”

พูดแค่นี้ ไบหน่าหล่อเหลาของเต็งหนึ่งพลันแดงก่ำด้วยไฟโทสะ วิตาหน้าซีดในบัดดล

“ผู้หญิงกวนประสาทคนนึงเท่านั้นแหละ ทุกวันนี้ผมของฉันทั้งไม่ออกเพราะหมากฝรั่งของยัยนั่น หัวฉันทกว่าจะหายโนก็ไปสองวัน กลับมาอยู่เมืองไทยทั้งที วันทั้งวันเลยเจอแต่เรื่องเลวร้าย ฉันทว่ายัยนั่นต้องเป็นตัวนำโชคร้ายของฉันทแน่ ๆ ถ้าฉันทหายยัยนั่นเจอนะ ฉันทจะจับโยนลงไปจากดอยเลยคอยดู”

“ผู้หญิงคนนั้น...ทำเรื่องร้ายแรงกับนายน้อยมากเลยหรืออะ ถึงขั้นจะฆ่าจะแกงกันเลยัั้นหรืออะ”

“สิ่งแรกที่ฉันทเกลียดที่สุดเลยคือความสกปรก สิ่งที่สองที่ฉันทเกลียดมากที่สุดเลยก็คือความสกปรก และสิ่งสุดท้ายที่ฉันทเกลียดมากที่สุดเลยก็คือ....ความสกปรก ยัยนั่นอยู่บนเครื่องหลับแล้วกรนใส่หน้าของฉันทออกจากสนามบินมาหน้าฉันทคะมาเพราะผู้หญิงชกมกคนนั้นชนหลังจนหลังเกือบหัก ถลาไปกับพื้นสกปรกที่โดนเท้าของใครต่อใครนักก็ไม่ว่า ซ้ำร้ายรองเท้าที่โคตรสกปรกก็ลอยมากระแทกหน้าฉันท หมากฝรั่งที่เลอะน้ำลายใครก็ไม่รู้ติดบนหัวของฉันท ผู้หญิงคนนั้นทำเรื่องที่ฉันทเกลียดที่สุดในชีวิตหลายครั้งในวันเดียว ฉันทพยายามทำความเข้าใจและใจเย็น เพราะคิดว่ามันเป็นวันที่ได้กลับมาเหยียบบ้านเกิด อยากทำวันนั้นให้เป็นวันที่ดีที่สุด แต่ทุกอย่างมันก็พังหมด”

เต็งหนึ่งพูดจบยกถ้วยชาที่พนักงานเสิร์ฟเพิ่งยกมากระดกเข้าปาก แต่แล้วก็พ่นมันออกมาใส่หน้าของคนที่นั่งฝั่งตรงข้ามเนื่องจากชาเขียวผสมน้ำผึ้งที่เพิ่งจะยกมายังร้อน ๆ อยู่เลย ชาขุ่นมัวคงลืมหูลืมตาจมนคอบ้างเลยยกน้ำชาขึ้นดื่มเพื่อดับกระหายและดับอารมณ์ในเวลาเดียวกัน

“ร้อน!”

“ร้อน!” วิตาร้องขึ้นบ้าง ก็ชาที่นายน้อยเต็งหนึ่งพ่นใส่หน้าเธอเป็นชาร้อน ๆ เลยนี่นา เต็งหนึ่งเบิกตาโตผุดลุกขึ้นจากที่นั่งอ้อมมาดึงร่างบางขึ้น

“ห้องน้ำอยู่ไหน?” เขาร้องถามพนักงานที่ยกชามาเสิร์ฟนี่ก็อยากจะทำบกดบกดพนักงานเสิร์ฟที่ไม่ยอมบอกว่าชาที่ยกมาร้อนจนเกือบทำให้เครื่องในของเขาสุก

หลังจากที่ถามทางกับพนักงานเสิร์ฟเสร็จ เต็งหนึ่งก็ประคองริตาตรงไปที่ห้องน้ำทันที หญิงสาวร้องครางอย่างน่าเวทนายิ่งทำให้เต็งหนึ่งรู้สึกผิดขึ้นมาทันที แน่นอนเขาเกลียดความสกปรก ที่จริงต้องบอกว่าเกลียดความชกมกเสียมากกว่า หากแต่วันนี้เขาเผลอลงมือทำตัวชกมกต่อหน้าริตาเข้าให้ แต่เขาก็ไม่ได้ตั้งใจเสียหน่อยนี่จะให้ทำยังไงได้ล่ะ

เต็งหนึ่งพาริตาเข้ามาในห้องน้ำชาย เดินตรงมาที่อ่างล้างหน้า

“อยู่เฉย ๆ นะ” เต็งหนึ่งเอื้อมมือไปเปิดก๊อกน้ำ วัคน้ำขึ้นมาลูบหน้าริตาเบา ๆ น้ำชาที่พ่นใส่หน้าเธอร้อนเสียจนเธอลืมหูลืมตาขึ้นมาไม่ได้ เธอจึงเอาแต่ก้มหน้าก้มตา “เงยหน้าขึ้นมาสิ!”

“ร้อนมากเลย!”

“ก็เพราะงั้นฉันถึงจะเอาน้ำเย็นล้างหน้าให้นายยังงี้ละ!”

ไม่ว่าจะพูดเท่าไร เจ้าริตก็เอาแต่ก้มหน้าก้มตาอยู่แบบนั้น เขาจึงตัดสินใจจับหน้าเธอแล้วเงยหน้าเธอลืมมือข้างหนึ่งไว้ล้างหน้าให้เธอ บนใบหน้าของริตามีรอยแดงปื้น ๆ คล้ายผื่นแต่ดูก็รู้ว่าเกิดจากความร้อนของน้ำร้อน เห็นรอยแดงบนใบหน้าของริตาแล้วชายหนุ่มพลอยหน้าเสียว

“เป็นยังไงบ้างดีขึ้นบ้างหรือเปล่า?”

“ดีขึ้นแล้วอะ แต่ยังร้อนอยู่เลย” ตอนนี้ริตาลืมตาขึ้นมาได้แล้ว แต่แล้วดวงตาก็เบิกกว้างเพราะเห็นใบหน้าของนายน้อยลอยอยู่ห่างจากหน้าของเธอเพียงแค่มือเดียว อีกทั้งมืออุ่น ๆ ทั้งสองข้างของเขายังประคองแก้มของเธออยู่อีกด้วย

“อยู่เฉย ๆ นะ” ว่าแล้วนายน้อยเต็งหนึ่งก็ค่อย ๆ เป่ารอยแดงบนหน้าผากของริตา เขาหน้าซีด ออดคิดไม่ได้ว่ามันคงจะแสบมากแน่ ๆ ขนาดอยู่ในปากเขา ลื่นยังแทบพองเลย “เข้าตาหรือเปล่า?”

ริตาไม่ตอบ เธอส่ายหน้าเบา ๆ แต่มือใหญ่ของเขาประคองใบหน้าเธอเอาไว้ ยังคงเป่าตามรอยแดง ๆ บนใบหน้าของเธอ พอมองใบหน้าของนายน้อยใกล้ ๆ แล้วหญิงสาวก็อดใจเต้นไม่เป็นสำไมได้ ไม่ว่าใครต่อใครพอมองมาเจอใบหน้าหล่อ ๆ ใกล้ ๆ แบบนี้เข้าแล้วไม่รู้รู้สึกอะไรก็แปลกเกินไปแล้ว แต่ด้วยเพราะว่าสาวมันอย่างเธอไม่เคยสนใจเรื่องความรัก ทำให้ริตานึกสับสนกับเสียงหัวใจที่เต้นดังจนน่ากลัว

ตลอดเวลาตั้งแต่เกิดมานอกจากงานที่ไร่ พอกับแม่ และคนงานในไร่แล้วก็มีแต่เรื่องเรียนและเพื่อน ๆ เท่านั้นที่เธอคิดถึง ไม่เคยมีเรื่องความรักหนุ่มสาวหรือความรู้สึกพิเศษอยู่ในหัวเลย อาจจะเป็นเพราะว่าเธอเป็นคนมุ่งมั่นให้กับบางสิ่งบางอย่างจนไม่นึกสนใจสิ่งที่ดียังไม่ค่อยจำเป็นก็เป็นได้ อีกอย่างเพื่อนของเธอที่มีแฟนก็มักจะร้องให้น้ำตานองหน้าบ่อย ๆ เพราะทะเลาะกันกับคนรัก เธอไม่อยากมานั่งกินไม่ได้นอนไม่หลับแบบนั้น เลยตัดสินใจหันหลังให้กับความรักเสียอย่างนั้นเลย เจ้าหล่อนจึงไม่เคยมีความรู้สึกแบบนี้กับใคร

อย่าว่าแต่นึกชอบเพศตรงข้ามเลย ความรู้สึกชอบเป็นยังไงเธอเองก็ยังไม่รู้ หญิงสาวยืนงงกับความรู้สึกแปลก ๆ ที่เต้นอยู่ในอก

“โอ้!” ชายคนหนึ่งเดินเข้ามาในห้องน้ำ เหลือบเห็นชายหนุ่มรูปหล่อกำลังประคองหน้าของหนุ่มหน้าสวย แถมยังทำปากยื่นคล้ายจะจูบอีกฝ่าย เขาเลยเผลอร้องขึ้นมา

เต็งหนึ่งหันไปมองตามเสียงเช่นเดียวกันกับริตาที่ฟังรู้สึกตัว ชายคนนั้นผงกหัวเป็นการขอโทษแล้วเดินออกไปจากห้องน้ำ เขามองตามชายคนนั้นไปอย่างงง ๆ ก่อนที่จะหันมาดูสภาพการณ์ของตนเองในตอนนี้ ที่แท้แล้วผู้ชายคนนั้นก็เข้าใจผิดนี่เองถึงได้ลืมนึกเรื่องเข้าห้องน้ำแล้วหนีออกไปเสียอย่างนั้น ชายหนุ่มคลายมือออกจากแก้มเนียน ๆ ของริตา รู้สึกตะหงิด ๆ กับผิวหนุ่มนิ่มบอบบางของหนุ่มหน้าสวยตรงหน้า เขายืนจ้องฝ่ามือของตัวเองนิ่ง

“เป็นอะไรหรือเปล่าอะ?” ริตาเลิกคิ้วถาม ชะโงกหน้ามองดูฝ่ามือของนายน้อยอย่างงงจนสนเท่ห์

“เปล่า” เต็งหนึ่งส่ายหน้าเบา ๆ หากแต่สายตาคมเหลือบมองใบหน้าสวยที่ทำลอยหน้าลอยตาอยู่ตรงหน้า จับจ้องมองแก้มใส ๆ อย่างข้งใจ

โอ้หมอนี่แปลกจริง ๆ เป็นผู้ชายซะเปล่า แต่ผิวกลับนิ่ม เนื้อตัวบอบบางเหมือนจะแตกคามือเราเสียอย่างนั้น...

นี่เองที่เป็นสาเหตุทำให้เขาหงุดหงิดเวลาเห็นริตา เพราะว่าร่างกายบอบบางอ่อนแอไม่เหมือนผู้ชาย เนื้อตัวก็ดูเหมือนจะแหลกสลายถ้าเขาออกแรงบีบมากหน่อย เห็นแล้วไม่สบายใจเท่าไรเลย เขาสลัดความคิดเหล่านั้นออกไป คิดเพียงว่าคนเราเลือกเกิดไม่ได้ แล้วเดินกลับไปนั่งที่โต๊ะดั้งเดิม แต่ในใจก็

กังวลกับรอยปื้นแดงบนใบหน้าของริตาไม่หาย ระหว่างกินเขาจึงลอบมองสีหน้าของเธอเป็นระยะ ๆ ขณะที่ริตาไม่ได้นึกสนใจมันเลยสักนิด พอหายร้อนแล้วเธอก็กลับมากินรากับตายอดตายอยากมาจากไหน

ออกมาจากร้านอาหารญี่ปุ่น รถของเต็งหนึ่งก็เลี้ยวไปจอดเทียบหน้าคลินิกแห่งหนึ่ง เขาก้าวลงจากรถ ริตากรวดสายตามองออกไปนอกรถอย่างงุนงง แต่พอเห็นนายน้อยลงจากรถไปเธอจึงลงตามไปด้วย ครั้นพอปิดประตู เสียงล้อครกก็ดังขึ้นพร้อมกับร่างบางของเธอที่ถูกนายน้อยอุ้มเข้าไปในคลินิก

“ขอโทษนะครับ อยากจะขอให้ตรวจดูรอยพวกนี้แล้วจัดยาให้หน่อย”

พูดจบนบัตรสีเทาหลายใบก็ยื่นมาตรงหน้าเคาเตอร์

“เออ..นายน้อยอะ ผมไม่เป็น...”

“ฉันรับผิดชอบเอง นายหุบปากแล้วอยู่เฉย ๆ ก็พอแล้ว”

เขาสั่งเสียบเฉียบ ไม่ช้าริตาจำต้องเข้าไปตรวจดูอาการในห้องตรวจ กลับออกมาอีกครั้งพร้อมกับใบสั่งยา เต็งหนึ่งนั่งอ่านหนังสือพิมพ์ฆ่าเวลา หากเขาเหลือกตาขึ้นมามองสักนิด คงจะเห็นพยาบาลหญิงสองคนหน้าเคาเตอร์กระซิบกระซาบแล้วจ้องเขาไม่วางตา

ไม่นานนักริตาก็ออกมาจากคลินิก ถูยยาทั้งหมดอยู่ในมือของเต็งหนึ่ง ชายหนุ่มพิจารณายาทั้งหมดอันได้แก่ ยาทาแก้ปวด ยากินแก้ปวด ไปจนถึงยาแบบน้ำ และครีมช่วยลดอาการแสบของแผลน้ำร้อนลวกตลอดทางกลับบ้าน เขาพูดทวนเรื่องยาแต่ละชนิด ว่าต้องใช้และต้องกินเวลาไหนบ้างให้เธอฟังจนขึ้นใจ ริตารู้สึกซาบซึ้งใจที่นายน้อยเต็งหนึ่งเป็นห่วงตนเอง นึกโทษตัวเองที่มองเขาในแง่ร้ายมากไปหน่อย แอบบ่นเรื่องที่เขาใส่เสื้อผ้าธรรมดา ๆ ไม่ได้เพราะจะเป็นผื่นว่าเป็นลูกคุณหนูวัดถุนิยม และอีกสารพัดสารพันที่เธอแอบคิดเกี่ยวกับเขา อย่างน้อยเธอก็ได้เห็นด้านดี ๆ ของเขาแล้วในวันนี้

ถึงแม้ว่าวันนี้เขาจะทำตัววางท่า หรืออาจจะเป็นแบบนี้มานานแล้ว แต่ภายใต้สีหน้าดู ๆ ของเขาก็ยังแฝงไปด้วยความใจดีอยู่บ้าง เธอนึกอยากจะถอนคำพูดเรื่องฉายาที่เธอตั้งให้เขา

“ขอถอนฉายาที่ว่า หล่ออันตรายแล้วกัน” เธอบ่นพึมพำ

“อะไรนะ ?” เต็งหนึ่งที่ได้ยินไม่ค่อยชัดร้องถาม

“เปล่าอะ ไม่มีอะไร”

“นี่นายจำได้หมดแล้วใช่ไหม ว่าต้องกินยาแล้วต้องทายาตอนไหนยังไงบ้าง ?”

“จำได้แล้วอะ นายน้อยทอให้ฟังมาครึ่งชั่วโมงจนจะถึงบ้านแล้ว ผมจำได้ขึ้นใจแล้วละอะ”

“เข้าใจแล้วก็ทำตามด้วยนะ ฉันไม่อยากรู้สึกผิดเวลาเห็นหน้านายเป็นรอยแดง”

“เข้าใจแล้วอะ”

รถคันโตแล่นผ่านประตูรั้วไฟฟ้าเปิดอัตโนมัติเข้ามาจอดเทียบหน้าบ้าน เต็งหนึ่งและริตาก็เข้ามาในบ้านพร้อมกัน ตอนแรกริตาเปิดประตูหลังรถ ครั้นจะหยิบถุงข้าวของทั้งหมดมาถือเนื่องจากตัวเองเป็นลูกจ้าง แต่ก็ถูกเต็งหนึ่งเบียดออกไปแล้วเขาก็จัดแจงยกข้าวของ ๆ ตัวเอง ไข่เธอเพียงปิดประตูรถเท่านั้น หญิงสาวยิ้มให้เขาเป็นการขอบคุณ หากแต่เขาไม่รู้ตัวหรอกเพราะว่าเธอยิ้มให้กับแผ่นหลังแข็ง ๆ ที่เธอเคยชนมาแล้วครั้งหนึ่งที่สนามบิน และอีกครั้งหนึ่งตอนไปซื้อเสื้อผ้าในร้านค้าวันนี้ แผ่นหลังที่เย็นชาแต่ก็ซ่อนความอบอุ่นเอาไว้

“กลับมาแล้วหรือ ?” อานนท์ชะงอกหน้าออกมาจากห้องนั่งเล่น เห็นน้องชายหิ้วข้าวของพะรุงพะรัง เข้ามาก็รีบวิ่งออกมาช่วยหิ้ว

“เห็นน้อยชะมัดเลย”

ริตาชะงอกหน้าชะงอกตาไปยังทุกส่วนของบ้าน นึกหวาดหวั่นว่าแม่ของเธอได้กลับมาที่นี่หรือเปล่า อานนท์เห็นหน้าแดง ๆ ของริตาก็เลิกคิ้วมองดูเธออย่างแปลกใจ

“หน้าไปโดนอะไรมานะ ?”

“ฉันแผลอทำน้ำร้อนลวกใส่หน้าหมอนี่นะ” เต็งหนึ่งบอกกับอานนท์ผู้เป็นพี่ อานนท์อยากจะตำหนิน้องชายที่ไม่ระวัง แต่พอเห็นสีหน้ารู้สึกผิดของน้องตน ก็ไม่คิดจะเปิดปากบ่น ที่สำคัญเขาเกือบจะหลุดตำนิเขาเรื่องที่ทำให้หน้าของผู้หญิงเป็นแผล เพราะมันอาจจะทำให้เป็นแผลเป็นได้ โชคดีที่ยังปากไว้ได้ทัน

“ทีหลังก็ระวังหน่อยละ” เขาเพียงกล่าวแค่นี้แล้วหันไปเอ่ยถามริตา “ไม่เป็นอะไรมากนะ ?”

“ฮะ” หญิงสาวพยักหน้าตอบด้วยสีหน้ากังวล เธอลังเลอยู่พักหนึ่งก่อนจะตัดสินใจเอ่ยถาม “มีใครมาที่นี่หรือเปล่าฮะ ?”

“ใครเหรอ ?”

“ไม่มีใครมาเหรอฮะ ?”

“ไม่มีนี่” อานนท์ยกไหล่ตอบพลันถามกลับด้วยสายตา ริตาเห็นนายน้อยทั้งสองจ้องมองเธอเป็นเชิงถามจึงหัวเราะกลบเกลื่อน

“ไม่มีอะไรหรอกฮะ”

-- ติดตามต่อไปได้ในฉบับเต็มหน้าครับ ! --